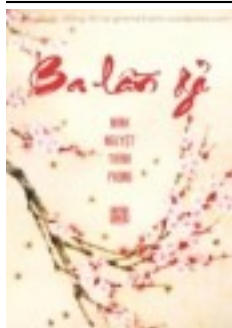

Ba Lần Gả

Contents

Ba Lần Gả	1
1. Chương 1: Mới Gặp Nhau Nhị Gia Lớn Lối	1
2. Chương 2: Khéo Thi Kế Mạnh Nữ Sính Uy	6
3. Chương 3: Mảnh Tra Lai Lịch Chắt Chứa Oán Hận Thấu Tâm	10
4. Chương 4: Thiết Bữa Tiệc Nhị Gia Khiêu Khích	14
5. Chương 5: Thu Liễm Tâm Tư Nhẹ Nhàng Đánh Trả	19
6. Chương 6: Tâm Tư Nhớ Thương Càng Muốn Trêu Chọc	23
7. Chương 7: Ăn Miếng Trả Miếng – Lường Bại Câu Thương	27
8. Chương 8: Tạm Ngưng Chiến – Khách Quý Ít Gặp Đến Thăm	31
9. Chương 9: Bị Bức Bách Mạnh Nữ Tâm Lo	35
10. Chương 10: Bị Án Mạng Giá Họa Vào Người	39
11. Chương 11: Thăm Nghi Án Mạng – Mạnh Nữ Cầu Hôn	44
12. Chương 12: Chung Thân Tự Thoại – Đàm Hôn Luận Gả	49
13. Chương 13: Chuyền Đỉnh Hôn Hình Như Có Động Tĩnh	54

Ba Lần Gả

Giới thiệu

Khi nàng gả cho cùng một nam nhân, ba lượt. Long Nhị đại danh là Long Dực, năm nay đã hai mươi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-lan-ga>

1. Chương 1: Mới Gặp Nhau Nhị Gia Lớn Lối

Long Nhị đại danh là Long Dực, năm nay đã hai mươi sáu.

Đại danh Long Nhị không có người nào gọi, người người chỉ xưng hán là Long Nhị gia.

Long Nhị gia là nhân vật nổi tiếng trong kinh thành. Không chỉ hần, tam huynh đệ Long phủ bọn họ mỗi người đều là nhân trung hào kiệt. Lão đại là hộ quốc tướng quân, lão Tam là hiệp khách nổi danh giang hồ, mà Long Nhị là hoàng thượng hết sức quan trọng trong nước giàu hiếm thấy.

Long Nhị có thể có danh vọng hôm nay, không chỉ bởi vì hần là đương gia Long phủ, mà còn bởi vì hần có giao hảo với đương kim tân hoàng. Tân hoàng lúc xưa có thể từ trong đám hoàng tử trở hết tài năng đoạt được ngôi vị hoàng đế, cùng với được Long phủ ủng hộ, có chút ít quan hệ nhờ Long Nhị tương trợ.

Cho nên chỗ dựa vững chắc phía sau Long Nhị, người người trên mặt không nói, kỳ thật trong lòng đều hiểu. Hơn nữa Long Nhị mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khéo léo, thủ đoạn làm việc luồn cúi người người đều biết, vì vậy làm quan doanh thương, mỗi người đều sẽ cho hần vài phần tình mọn.

Năm nay là năm thứ hai tân hoàng ổn thỏa ngồi trên long ỷ, quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà, mà việc làm ăn của Long Nhị cũng càng ngày càng tốt .

Lẽ ra tình huống như thế, cuộc sống của Long Nhị gia nên là trôi qua trong thoải mái, nhưng hần cũng có phiền não của hần.

Phiền não đó chính là: Hôn sự.

Nên biết, nam tử Tiêu quốc mười lăm là được đón dâu, mà tuổi của Long Nhị hiện nay đã có thể nói là “lão nam tử” . Long đại Long Tam sớm đã lấy vợ, duy chỉ có Long Nhị vẫn đối với chuyện thành gia hoàn toàn không có hứng thú. Hần không vội, nhưng lại lo lắng lão nhân gia trong nhà.

Phụ mẫu Long gia tam huynh đệ đều mất, nhưng còn có vị Dư nương cùng Thiết tổng quản chăm sóc bọn họ lớn lên. Long Nhị độc thân làm cho hai vị lão nhân thỉnh thoảng tìm cơ hội cầu nhậu, mà số lần cầu nhậu theo số tuổi của Long Nhị dần tăng mà cũng dần dần nhiều theo. Long Nhị đối ngoại tuy là thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng đối với người nhà lại cực nhượng bộ. Hai vị lão nhân tuy là bậc làm nô, thực tế lại giống như thân nhân giúp hần nhiều năm, nếu hần không muốn nghe, cũng phải nhượng bộ mặt mũi bọn họ, cho nên mỗi lần gặp phải việc nói chuyện về đề tài này, hần liền đau đầu.

Ngày hôm đó, Long Nhị đến Thịnh Long trà trang của nhà mình kiểm tra cửa hàng, vừa mới tiến vào trong tiệm, đã bị một vị cô nương “tình cờ gặp” . Cô nương này không phải là người lạ, đúng là nhị thiên kim của hình bộ thượng thư Đinh Thịnh – Đinh Nghiên San.

Vì thể diện của hình bộ thượng thư, Long Nhị không thể đối với Đinh Nghiên San quá mức không khách khí. Vì vậy dưới thịnh tình của nàng, hần đành ở lại trà trang thưởng thức trà trong gian phòng trang nhã, cùng nàng nói chuyện.

Lời nói tán gẫu nhằm chán, trong lòng Long Nhị tích tụ, hần đang thất thần nghĩ tới chuyện làm ăn về ngọc khí, chợt nghe thấy một câu hỏi.

“San nhi cả gan, xin hỏi Nhị gia đến nay chưa lập gia đình là vì sao?”

Đối với một cô nương gia mà nói, câu hỏi này quả thực là đường đột. Long Nhị sững sờ một chút, trong bụng nghĩ thầm “ai quan tâm San nhi nhà cô chứ” Trên mặt vẫn duy trì mỉm cười, hần rót cho mình một chén trà, chậm rãi trả lời: “Bởi vì ta không muốn trả tiền cho bà mối.”

Mặt Đinh Nghiên San cứng đờ, thiếu chút nữa không nhịn được cười. Không muốn trả tiền cho bà mối, đây là cái lý do gì?

“Nếu Long Nhị ta muốn lấy vợ, có thể tự dựa vào bản lãnh, cần gì phải dựa vào miệng lưỡi của bà mối giúp đỡ làm mai mới có thể được? Nếu đã như thế, vẫn còn phải cho bà mối kia bạc, cô nói xem việc mua bán này có phải quá thiệt hại hay không?”

Đinh Nghiên San lần này không cười nổi, ngay cả cười nường tử cũng có thể nói thành việc mua bán mà so đo thiệt hại hay không thiệt, quả nhiên là Long Nhị gia a. Nàng kiềm lại tính tình, che miệng giả vờ cười nói: “Nhị gia thật sự là khôi hài.”

Long Nhị nhấp nhẹ khóe miệng, khách khách khí khí đáp: “Không khôi hài, chỉ là keo kiệt mà thôi.” Hần đã nói đến mức này, sao mà không thức thời đi đi?

Đúng là Đinh Nghiên San không có đi. Nàng cúi đầu uống trà, điều chỉnh tâm tình, cũng không tính buông tay.

Long Nhị thừa dịp Đinh Nghiên San cúi đầu, lạnh lùng liếc qua tiểu nhị theo hầu trà một bên. Thịnh Long trà trang này là một trong những sản nghiệp của Long phủ hần, hần chỉ là đến dò xét cửa hàng, lại bị Đinh Nghiên San bắt ngay tại trận. Cái gì mà ngẫu nhiên trùng hợp gặp, hần cũng không tin. Nhất định là tiểu nhị trong trà trang này bị dụ dỗ, tiết lộ hành tung của hần.

Bị vị cô nương chặn lại là chuyện nhỏ, nhưng bán đứng chủ tử lại là chuyện lớn, trong lòng Long Nhị đã có so đo, chuyện này đợi điều tra rõ ràng, người phạm tội nhất định phải bị nghiêm trị.

Lúc này Đinh Nghiên San đã rất nhanh chấn chỉnh tinh thần, lại lấy vài cái chủ đề thưởng thức trà cùng Long Nhị tán gẫu, trong lòng Long Nhị rất là không kiên nhẫn. Lẽ ra cô nương này là thiên kim nhà thượng thư, quyền thế trong nhà tất nhiên là không cần phải nói, tướng mạo kia cũng xinh đẹp, thực là ứng cử viên thượng đẳng cho vị trí thê tử. Nhưng Long Nhị chính là không muốn cưới.

Theo hần, càng là nữ nhân ưu tú lại càng là phiền toái, bởi vì các nàng yêu cầu so với nữ nhân bình thường nhiều hơn, yêu cầu càng nhiều liền càng khó chung đụng.

Mà thứ Long Nhị không thích nhất, chính là phiền toái.

Trong lòng Long Nhị có chút không yên, Đinh Nghiên San tự nhiên biết rõ, nhưng hần chịu kiên nhẫn cùng chính mình nói chuyện, điều này làm cho nàng có vài phần đắc ý. Nên biết lần trước hai vị thiên kim Lưu gia Lã gia dạo chơi công viên gặp Long Nhị, nhưng hần không nói đến hai câu liền đuổi cả hai đi mất.

Đinh Nghiên San nghĩ tới đây, nhịn không được mỉm cười, nàng vì Long Nhị lại đảo một ly trà.

Kỳ thật cũng là hai vị kia không có nhãn lực, dạo chơi trong công viên nơi Long Nhị gia đang chiêu đãi tân khách, hần sao có thể cùng cô nương gia ngắm hoa. Đinh Nghiên San nàng thông minh hơn nhiều, nàng đã hỏi thăm hành trình cả một ngày của Long Nhị, biết rõ hần kế tiếp cũng không có an bài gì khác, hơn nữa nàng nói vì phụ thân đến chọn trà, Long Nhị tự nhiên có quyết tâm nhẫn mà đến tương bồi.

Đinh Nghiên San mượn động tác nâng chén uống trà len lén đánh giá Long Nhị, chân mày hần trong sáng, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng nhấp nhẹ, hơi lộ vẻ nghiêm khắc, bất quá như vậy nhưng lại càng phát ra khí thế đương gia. Tính tình Long Nhị nàng có biết, tính tình hần khó dây dưa mọi người đều biết, nhưng nàng cũng rất muốn gả cho hần. Đây không chỉ là tâm nguyện của cha nàng mà cũng là của nàng.

Đinh Nghiên San vừa muốn tìm thêm đề tài, hộ vệ Lý Kha của Long Nhị lại tiến đến báo, nói bên ngoài có vị cô nương cầu kiến, dĩ nhiên là đợi đã lâu.

Lúc trước Long Nhị cho Lý Kha một cái ánh mắt, muốn cho hần tiến đến báo chuyện gì đó tìm cớ cho mình thoát thân, Lý Kha đi theo hần nhiều năm, tất nhiên là hiểu được ý nghĩa. Nhưng Long Nhị nhìn ánh mắt Lý Kha giờ phút này, hiểu cô nương tới chơi này là việc thật.

Sắc mặt Long Nhị khó coi, vị cô nương trước mặt này đã làm cho hần mau mất kiên nhẫn, mà lúc này lại tới thêm một người?

Đinh Nghiên San trong lòng cũng rất để ý, có thể cùng Long Nhị đơn độc chung đụng, cơ hội bực này quả thực là khó cầu, hiện tại có người quấy rầy tất nhiên là không vui, huống chi người tới còn là một cô nương! Long Nhị ở trong thành này có sức thu hút thế nào nàng tự nhiên hiểu, nàng cũng không muốn nửa đường xuất hiện những thứ chương ngại vật chán ghét.

Đinh Nghiên San nhìn về phía Long Nhị, hi vọng nghe được hần nói “Không gặp”.

Nhưng Long Nhị lại hướng Lý Kha gật gật đầu, Lý Kha lĩnh mệnh mà đi. Đinh Nghiên San trong lòng thất vọng, nhưng vẫn khẽ mỉm cười, giành nói: “Nhị gia yên tâm gặp khách, San nhi sẽ ở đây chờ.”

Dù sao nàng chính là định đồ thừa không đi là được. Long Nhị khóe mắt giựt giựt, chuyện bảo trì phong độ này cũng cần công lực. Đinh Nghiên San trước mặt này thật là không thú vị, hần phải đổi người nói chuyện mới được.

Long Nhị mỉm cười hướng Đinh Nghiên San nói câu: “Xin lỗi, xin lỗi không tiếp được một lúc.” Sau đó đứng dậy đi đến một nhà gian thưởng thức trà khác ở nghiêng góc.

Trà bệch rất nhanh đem một vị cô nương dẫn theo tới đây. Long Nhị nhìn nhìn, chưa phát giác ra sững sờ.

Cô nương kia mặc xiêm y màu xanh nhạt, nhìn qua không đến hai mươi tuổi, cao trung bình, mảnh mai nhu nhược, ngũ quan thanh tú, khắp người có một cổ khí nho nhã.

Long Nhị đang nhìn nàng, không biết thì ra là cái từ nhỏ nhà này cũng có thể dùng trên người cô nương gia. Nhưng làm cho hắn có chút kinh ngạc không phải là khí chất của nàng, mà là trong tay nàng cầm lấy một cây trượng trúc, là cây trượng trúc người mù dùng.

Cô nương kia đi theo trà bệch đi đến nhà gian, trà bệch vì nàng đẩy bức rèm che ra, nhẹ giọng nói cho nàng biết dưới chân có bậc thang, nàng dùng trượng trúc gõ, sau đó từ từ bước lên. Cúi đầu đi hai bước, trượng trúc đụng phải cái ghế, nàng vươn tay, sờ sờ đến thành ghế.

Long Nhị nhìn động tác nàng chậm chạp, sự không kiên nhẫn tích lũy tại chỗ Đinh Nghiên San lại càng dâng bốc lên. Hắn hơi nhíu mày, vừa nghĩ tới việc cùng cô nương trước mặt này nói chuyện phiếm vài câu, sau đó trở về sẽ đem Đinh Nghiên San đuổi luôn.

Hắn tính toán như vậy, liền lạnh lùng nói câu: “Ngồi.”

Trà bệch gấp rút ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Cô nương, trước mặt cô, chính là Long Nhị gia.”

Cô nương kia gật đầu tạ ơn, lại hướng phía Long Nhị vén áo thi lễ, nói: “Gặp qua Long Nhị gia, tiểu nữ tử tên gọi Cư Mộc Nhi.....”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Long Nhị liền ngắt lời nói: “Không cần khách sáo, cô nương tìm đến Long mỗ có chuyện gì?”

Cư Mộc Nhi khẽ nghiêng đầu, không có bị sự không khách khí của Long Nhị hù đến, nàng rất nhanh nói tiếp: “Ta tới cầu xin Nhị gia một việc.”

Long Nhị xem ánh mắt của nàng một chút, lại xem trượng trúc của nàng một chút, ngũ điệu chậm lại, nói: “Ngồi xuống nói chuyện.”

Cư Mộc Nhi tạ ơn, lấy tay sờ theo thành ghế xuống, mò tới cái ghế, sau đó nàng từ từ chuyển thân đến trước ghế, tay đặt sau lưng dò xét dò xét, lúc này mới chậm chậm ngồi xuống.

Trà bệch thừa dịp này sẽ thật nhanh mang lên một bình trà, rót cho Long Nhị cùng Cư Mộc Nhi. Hắn đem chén trà đặt ở trong tay Cư Mộc Nhi, nhắc nhở một chút, sau đó lui xuống.

Cư Mộc Nhi từ từ lấy tay sờ đến cái ly, cầm lấy, nhưng không có uống.

Long Nhị lại hỏi: “Cô nương cầu xin ta chuyện gì?” Một người mù tìm đến hắn, hắn không nghĩ ra có thể có chuyện gì.

Cư Mộc Nhi nhẹ giọng nói: “Tất cả cửa hàng ở đường đông này đều là sản nghiệp của Nhị gia, tiểu nữ tử cả gan, muốn xin Nhị gia ở trước cửa hàng đều xây dựng mái che.”

Điều thỉnh cầu này làm cho Long Nhị phi thường kinh ngạc, hắn vừa đẩy mi, hỏi: “Là trước tất cả cửa hàng trên con đường đó đều xây dựng mái che?”

“Đúng vậy.” Cư Mộc Nhi thành thật không khách khí đáp.

Long Nhị nở nụ cười, đây cũng là thú vị. Hắn ôn nhu nhẹ giọng hỏi: “Cư cô nương, ta với cô vốn không quen biết, chưa từng gặp mặt, cô nương dựa vào cái gì cho là ta sẽ nghe lời cô nói, đem tất cả những cửa hàng trên con phố đó đều xây dựng mái che?”

“Chuyện xây dựng mái che này, Long Nhị gia chắc chắn sẽ không lỗ lã.”

“Phải không?” Long Nhị cười nói: “Cô nương đã nghĩ tới đây là thỉnh cầu rất đường đột rất vô lý rất hoang đường chưa?”

Cư Mộc Nhi mân căng miệng, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng. Xác thực, vô duyên vô cớ tìm một người vốn không quen biết móc bạc làm việc, việc này như thế nào cũng là không thể nào nói nổi. Cư Mộc Nhi cứng người, có chút không biết như thế nào cho phải, Long Nhị gia so với trong tưởng tượng của nàng còn khó nói hơn, một đồng lí do nghĩ trước khi tới đây đều bị thoái thác, hiện tại cũng không biết nên nói như thế nào.

Long Nhị trên mặt cười, trong lòng lại là giận, hấn hận nhất người ta lấy bạc của hắn. Vì vậy nhất quyết không tha muốn làm cho Cư Mộc Nhi khó coi. Hắn cười lạnh hỏi: “Cô nương có biết trên đường đông này có bao nhiêu cửa hàng không?” Nàng nhất định là đáp không biết, sau đó hắn có thể tiếp tục cười nhạo nàng không hiểu chuyện cùng si tâm vọng tưởng.

“Từ đông đến tây là ba mươi bảy tiệm, từ tây đến đông là ba mươi ba tiệm.”

Long Nhị lập tức kinh ngạc, hắn là tuyệt đối không nghĩ tới, Cư Mộc Nhi ung dung đáp, con số rõ ràng đều đúng.

Cư Mộc Nhi tựa hồ biết rõ hắn nghi ngờ, giải thích: “Ta mắt mù, vì không muốn lạc đường, khi đi đường thường thích đếm một chút.”

Long Nhị không nói, hắn cẩn thận quan sát đến mặt Cư Mộc Nhi này. Cùng người nói chuyện, hắn từ trước đến nay có thể từ ánh mắt đối phương cùng biểu lộ lúc đó nhìn ra thiệt giả hư thật. Trong ngũ quan của Cư Mộc Nhi, kỳ thật con mắt là phần đẹp nhất, đáng tiếc phía dưới lông mi thon dài, đôi mắt đen nhánh không có hồn, điều này làm cho trên mặt nàng luôn có vẻ mặt không có biến hóa, cả người có vẻ thập phần bình tĩnh ung dung.

Long Nhị giờ phút này từ trên mặt nàng rõ ràng nhìn không ra cái gì.

Long Nhị lại hỏi: “Cô có biết toàn bộ bảy mươi cửa hàng đều xây dựng mái che phải tốn hao bao nhiêu bạc không?”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Cái này ta cũng không hiểu biết, nhưng vô luận bao nhiêu, ta cũng có thể làm cho Long Nhị gia kiếm về.”

Long Nhị nhìn một chút Cư Mộc Nhi này xiêm y vải thô cùng mù mắt, cười nói: “Long mỗ tin tưởng bản lãnh Long mỗ kiếm bạc cũng không kém so với cô nương.” Hắn nói đến đây, lại thấy trong gian phòng trang nhã phía bên kia, Đình Nghiên San liên tiếp hướng chỗ hắn nhìn sang, Long Nhị nghĩ đến có một cô nương trước mắt chọc hắn tức giận, một hồi còn phải trở về xã giao cái cô nương không thú vị kia, trong đầu thật là chán nản.

Liên tiếp mấy vấn đề này của Long Nhị làm cho Cư Mộc Nhi phục hồi tinh thần lại, nàng vội vàng nắm lấy cơ hội đem lời chuẩn bị nói: “Nhị gia là thương gia phú quý hiếm thấy, tự nhiên là không nhìn trúng một ít môn đạo của ta đây, nhưng không biết Nhị gia có yêu cầu gì, nếu là ta có thể làm được, ta nguyện đổi chỉ xin Nhị gia xây dựng mái che trên đường đông này.”

“Cô nói xem vì sao cô muốn xây dựng mái che trên đường đông này?”

Cư Mộc Nhi cắn cắn môi, yêu cầu nàng nói Long Nhị đã thấy hoang đường, có thể lý do của nàng, sợ là hắn sẽ cảm thấy vô căn cứ cực kỳ đi.

“Cô có thể nói cho ta nghe một chút không?” Long Nhị nhìn chăm chăm mặt Cư Mộc Nhi, rốt cục thấy nàng toát ra thẹn thùng cùng lúng túng, Long Nhị nghĩ tới, cũng không biết phía sau chuyện này có chuyện gì khó có thể mở miệng hay không.

Cư Mộc Nhi lại cắn cắn môi, nàng trái lo phải nghĩ, thế cục trước mặt này, nàng nói một cái lý do sợ là cũng khó đem hắn thuyết phục, chẳng đã nói lời thật.

“Một muội muội bên cạnh nhà ta bán hoa tại đường đông này mà sống, trên đường này không có chỗ che nắng tránh mưa, nàng ngày ngày dầm mưa dãi nắng, thật là vất vả. Bởi vì mặc quần áo vải thô, đầu không trang sức vàng bạc, nếu gặp gió to mưa xuống, cũng không cách nào đi vào cửa hàng bên đường mà tránh. Nàng bởi vì chuyện này mà bị bệnh mấy trận, hai ngày trước mưa to, nàng bị ướt dầm về nhà liền liệt giường không dậy nổi, còn suýt nữa bị mất tính mạng. Trong nhà nàng còn có lão mẫu thân cần chiếu cố,

ta giúp không được cái gì, đành đến van cầu Nhị gia, ở trên con đường này xây dựng mái che, để cho nàng làm việc không cần lại bị nổi khổ dầm mưa dãi nắng.”

Long Nhị nghe được có chút sững sờ, ngẩng người nửa ngày hỏi: “Có như vậy?”

Cư Mộc Nhi gật đầu, Long Nhị vừa muốn cười, hần nói: “Cư cô nương, muội muội bên cạnh nhà cô dầm mưa dãi nắng ngã bệnh, cô cảm thấy ta có quan hệ gì đâu? Chớ nói muội muội cô, chính là những người buôn bán chỗ đường đông này đều ngã bệnh, chẳng lẽ toàn bộ đều đến trên đầu ta xin tiền?”

Cư Mộc Nhi sắc mặt cứng đờ: “Ta không phải là ý này.....”

Long Nhị cũng không cho nàng nói hết lời: “Cô nương, cô cảm thấy ta phải làm một đại thiện nhân, ta cũng không nguyện làm loại người vung tiền như rác này. Chuyện này không cần bàn nữa, ta hiện tại liền trả lời cô, không thể nào!”

Chỉ vì một cái tiểu cô nương bán hoa có thể có nơi che nắng che mưa, Long Nhị hần nên xây dựng mái che cả con đường này? Nàng nói nàng là ai chứ!

Cư Mộc Nhi này có lá gan dám nói, nhưng hần lại không muốn nghe.

“Nhị gia, chuyện xây dựng mái che đối với Nhị gia mà nói cũng là chuyện tốt có thể kiếm tiền.” Cư Mộc Nhi nghe được ý Long Nhị phải rời đi, có chút nóng nảy.

“Cách Long mỗ kiếm tiền có hàng trăm hàng ngàn, thiếu việc này cũng không kém.” Long Nhị rất không khách khí: “Cư cô nương xin cứ tự nhiên đi.” Hần muốn đuổi người.

“Nhị gia.” Cư Mộc Nhi vội vàng kêu một tiếng. Nàng nhếch khóe miệng, có chút giận có chút vội, giảm thấp thanh âm nói: “Nhị gia, nếu ta có biện pháp làm cho Nhị gia có lí do thỏa đáng lúc này rời đi, không cần trở về ứng phó xã giao phiền lòng nữa, Nhị gia sẽ đáp ứng xây dựng mái che, như thế nào?”

Long Nhị khiêu mi, trong lòng rất kinh ngạc. Manh nữ này thực thú vị, dùng nhân tình nói không thông, dùng lợi dụ không được, nàng lại thay đổi phép khích tướng?

Cư Mộc Nhi nghe không thấy Long Nhị đáp lời, vội vàng nhỏ giọng nói: “Lúc ta ở bên ngoài chờ, tiểu ca trà trang đã nói Nhị gia có khách quý, ta nghe được thanh âm một cô gái, biết là khách nữ, đợi đến Nhị gia bớt thời giờ có thể gặp ta, trong thanh âm cũng không sung sướng, cho nên cả gan suy đoán, Nhị gia cùng kia nói chuyện cũng không vui vẻ. Ta dùng chuyện này cùng Nhị gia trao đổi, như thế nào? Nếu ta có thể làm cho Nhị gia cũng không chọc giận vị khách quý, lại có thích hợp lý do tránh khỏi nàng ta mà rời đi, Nhị gia ở nơi đường đông này xây dựng mái che, như thế nào?”

Long Nhị nhìn bộ dáng Cư Mộc Nhi nói xong đạo lý rõ ràng, chợt thấy chuyện này rất có ý tứ, hần đến đây hào hứng, nói: “Ta cũng tự có có biện pháp thoát thân, cần gì cô nhiều chuyện?”

“Biện pháp của Nhị gia chắc chắn là để cho người làm báo lại, trong phủ có việc gấp, cần Nhị gia trở về xử lý. Phương pháp này mặc dù có thể làm, nhưng Nhị gia biết rõ việc này có bao nhiêu làm cho lòng người hiểu lầm, dùng thân phận Nhị gia, chắc hẳn chiêu này dùng nhiều lần, khách quý kia sẽ cho rằng Nhị gia là kiếm cớ, mà biện pháp của ta đơn giản, lý do hợp lý, tuyệt không qua loa, Nhị gia chắc chắn có thể bỏ đi quang minh chính đại, khách quý còn muốn vội vàng cho ngài rời đi.”

Long Nhị lần này cảm thấy càng thú vị, hần là không quan tâm Đình Nghiên San cho là hần qua loa kiếm cớ, hần chính là qua loa lấy cớ, nàng ta lại có thể thế nào? Mọi người trên mặt đều là hòa nhã thủ lễ, còn lại, kỳ thật đều là lòng dạ biết rõ. Nhưng lời Cư Mộc Nhi mà nói khơi gợi lên hần hiếu kỳ, nàng tự đề cử phương án của mình, nói xong tràn đầy tự tin, hần lại rất muốn biết rõ nàng có biện pháp nào.

“Vậy cô nói một chút, diệu chiêu ra sao?”

2. Chương 2: Khéo Thi Kế Manh Nữ Sính Uy

Nhưng thời điểm này Cư Mộc Nhi lại lắc đầu, nàng nói: “Nhị gia chưa đáp ứng ta trao đổi điều kiện, biện pháp ta đây vừa nói, Nhị gia tự mình dùng, vậy ta chẳng phải là thua thiệt?”

Ai thêm cái biện pháp của người?!

Long Nhị khiêu mi, bị lời nàng kích phải có chút bực mình, nhưng hần nhất thời cũng không nghĩ ra nàng đến tột cùng có thể có biện pháp gì, lòng hiếu kỳ đã bị treo lên cao cao. Vì vậy hần trả lời: “Tốt, liền đáp ứng cô, nếu cô có thể làm được như lời cô vừa nói, có lý do thích hợp vừa vắn để cho ta rời đi, ta liền tại đường đông xây dựng mái che.”

Cư Mộc Nhi hài lòng, nàng gật gật đầu, lại xác nhận một lần: “Lời hứa của Long Nhị gia đáng giá nghìn vàng chứ?”

“Tất nhiên.”

Có Long Nhị bảo đảm, Cư Mộc Nhi thở phào một cái, nở nụ cười. Nàng hỏi: “Vị khách quý kia có thể chứng kiến động tĩnh bên chúng ta hay không?”

“Cô đoán xem?” Long Nhị có lòng trêu chọc.

“Ta đoán có thể chứng kiến, Nhị gia vừa mới quay đầu nhìn nàng.”

Nụ cười Long Nhị lập tức có chút cương cứng, người nọ là thực mù hay là giả mù?

Cư Mộc Nhi vừa đưa tay hướng vị trí ấm trà trên bàn sờ soạng, vừa nói: “Nhị gia vừa nói chuyện vừa quay đầu, từ thanh âm là có thể nghe được.” Nàng mò tới ấm trà, tựa hồ là muốn tự mình rót chén trà. “Nhị gia không phủ nhận, đó chính là khách quý kia có thể chứng kiến chúng ta.”

Long Nhị nhếch khóe miệng, nhìn ánh mắt của nàng, được rồi, hần xác nhận nàng thật sự là người mù.

Hần kiên nhẫn chờ, chờ nàng đem biện pháp nói ra để cho hần bác bỏ, hần không tin nàng có thể có cái diệu chiêu gì hần không nghĩ tới, có lẽ nàng là lừa hần, hần chờ bới lỗi của nàng.

Cư Mộc Nhi đem ấm trà cầm lên, sờ sờ nhiệt độ, định một chút sức nặng. Long Nhị nhìn chằm chằm hành động của nàng, hần không biết mắt mù người làm sao có thể tự mình rót trà, hần thậm chí còn đùa dai nghĩ, nếu như lúc này hần len lén lấy đi cái ly của nàng, nàng có thể trực tiếp đổ trà vào trên bàn hay không?

Long Nhị vẫn còn suy nghĩ mông lung, đã thấy Cư Mộc Nhi chuyển tay một cái, bình trà rơi xuống, tất cả nước trong ấm trà liền giội hết lên người Long Nhị.

“Phốc” một chút, một bình trà giội làm ngậy người Long Nhị gia!

Long Nhị chuẩn bị không kịp, hoàn toàn không có phòng bị, hoàn toàn bị dính hết. Trà nóng nhanh chóng thấm ướt xiêm y của hần, theo lồng ngực của hần chảy xuống dưới.

Cư Mộc Nhi ôn nhu nhẹ giọng nói ra: “Nhị gia, hồi phủ đổi áo, coi chừng cảm lạnh.”

Long Nhị vừa sợ vừa giận, bên kia Đinh Nghiên San đã lao đến, nàng còn chưa kịp hướng Cư Mộc Nhi mắng, chỉ vội vàng móc ra khăn vì Long Nhị lau đi trà trên người, một bên trà bịch cũng lấy ra khăn vải, luống cuống tay chân lau.

Lúc này Cư Mộc Nhi đứng lên, nói: “Ta mất mù tay run, làm ướt xiêm y Nhị gia, thật sự là xin lỗi.”

Long Nhị tức giận đến đau phổi, đáng tiếc không phát tác được, hần âm thầm cắn răng, đáp: “Không sao.”

Cư Mộc Nhi gật gật đầu: “Vây ta trước hết cáo từ.” Nàng nói xong, cầm trượng trúc chìa xuống đất, đi xuống bậc thang, thẳng hướng cửa chính đi đến.

Long Nhị nháy mắt, Lý Kha hiểu ý, lặng yên không một tiếng động đi theo sau lưng Cư Mộc Nhi đi ra ngoài.

Đinh Nghiên San không có chú ý những thứ này, nàng vừa vội vừa giận: “Cứ như vậy để cho nàng ta đi sao? Nàng ta rõ ràng là cố ý, có phải nàng ta dẫn van cầu ngài chuyện gì ngài không đáp ứng hay không? Không thể để cho nàng ta đi, như thế nào cũng phải cho nàng ta chút dạy dỗ.”

“Nàng ta là người mù, cô muốn dạy dỗ như thế nào? Lời này truyền đi có thể sao?” Long Nhị một câu nói chặn miệng Đinh Nghiên San. Nhưng trời mới biết hần xác thực là cực kỳ muốn dạy dỗ cái cô nương mất mù kia a!

Đinh Nghiên San cắn răng, xem một chút trên người Long Nhị, nói: “Gió thu lạnh dễ mắc bệnh, trên người của ngài ướt, mau chút ít hồi phủ thay quần áo đi. Nếu là cảm lạnh ngã bệnh thì rất phiền.”

Long Nhị gật đầu, ôm quyền nói xin lỗi, cho chương quỹ tặng trà cho Đinh Nghiên San mang về phủ, thỉnh Thượng thư đại nhân phẩm, nói một đồng lời văn vẻ, hấn liền ra cửa lên kiệu hồi phủ.

Kiếp phu của một đường gấp đi, Long Nhị suy nghĩ không ngừng, hấn càng nghĩ càng cảm thấy, mình bị cái cô nương kia chinh, bị chinh xong rồi, hấn còn phải toàn bộ nuốt vào bụng, nuốt xuống, hấn còn phải hết lòng tuân thủ lời hứa móc bạc ném ra ngoài.

Thiệt thòi a, thật sự là thua thiệt lớn!

Mắt mù kia, rõ ràng giáo hoạt như thế! Quá giáo hoạt!

Long Nhị sờ sờ chỗ xiêm y ướt trên người, vừa mới trong đầu hấn quay xong mấy vòng, lại không nghĩ ra cái biện pháp đơn giản nhất này. Quả thật là lý do hợp lý tuyệt không qua loa, đặc biệt là do cái cô nương tìm tới cửa làm ra, lại càng có sức thuyết phục mười phần. Đinh Nghiên San kia cũng xác thực như theo như lời cô nương mù mắt, vội vàng cho hấn hồi phủ. Nàng mỗi một diễn tiến đều nói đúng, vậy nếu hấn không xây dựng mãi che, chẳng phải là nói không giữ lời?

Long Nhị không vui, rất không vui vẻ. Hấn suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên lại gương nét mặt tươi cười, Cư Mộc Nhi này tính kế hấn, lại không tính đến nàng vì đó nên chọc tới thượng thư thiên kim. Đinh Nghiên San cá tính đánh đá, cũng không phải là thứ du côn làng nhàng trên phố.

Long Nhị mỉm cười, ừ, ai bảo hấn phải móc bạc ra ngoài, nàng ta tất nhiên phải trả giá cao rồi.

Lúc Long Nhị hồi phủ, Lý Kha đang theo dõi Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi trên đường đi thật chậm, nàng thông thả ung dung, không chút hoang mang, trượng trúc phía trước điểm xuống đường hai cái, lại đi một bước. Lẽ ra mắt không thấy đường, thường đáng đi sẽ chập vật lại cẩn thận, nhưng hết lần này tới lần khác Cư Mộc Nhi luôn tỏ ra bình yên, cực kỳ thanh thản.

Lý Kha đi theo nàng có chút lao碌. Hấn có thể truy tung cao thủ khinh công bước đi như bay, cũng có thể theo dõi được kẻ tặc giấu kín hành tung lén lút, nhưng theo dõi một cô nương mù mắt, đi đường thật chậm, bình sinh là lần đầu hấn gặp.

Áng chừng tốc độ đi đường của Cư Mộc Nhi, Lý Kha không thể nào liên tục đi theo phía sau nàng, vì vậy hấn thỉnh thoảng đi ở phía trước, đi bách bộ xem xét những cửa hàng nhỏ ven đường, ngắm một chút phong cảnh trên đường cái, đợi Cư Mộc Nhi đi đến trước mặt, hấn lại tiếp tục đi theo. Cứ như vậy một đường theo tới thành nam.

Ra khỏi cửa Thành Nam, lại đi thêm một đoạn, Cư Mộc Nhi đi lên một con đường nhỏ ven rừng trúc, bên đường nhỏ có một trúc đình, nàng trực tiếp vào trong đình, ngồi xuống.

Lý Kha nhìn xa xa, trong lòng không thể không kinh ngạc bản lãnh cô nương mù mắt này nhận thức đường, đoạn đường này rõ ràng không đi ngã ba, còn có thể chuẩn xác không sai lên đình ngồi xuống. Hấn đang nhìn xem, lại nghe thấy Cư Mộc Nhi nói: “Tráng sĩ, có thể tới đây nói chuyện hay không?”

Lý Kha lấy làm kinh hãi, hấn nhìn hai bên một chút, nơi này trừ hấn cùng Cư Mộc Nhi ra cũng không có người ngoài, chẳng lẽ cô nương này hẹn người ta? Lý Kha ở nơi xa hơn sau ẩn ẩn thân hình, đợi một hồi lại không thấy có người đến.

Lúc này Cư Mộc Nhi lại nói: “Tráng sĩ một đường đi theo, sao không tới đây nói chuyện?”

Lý Kha lần này cảm thấy “tráng sĩ” trong miệng Cư Mộc Nhi chỉ là chính mình. Hấn nhìn kỹ, con mắt Cư Mộc Nhi nhìn về phía trước, làm như cũng không biết hấn ở nơi nào. Lý Kha không biết bên trong hồ lô của nàng có thứ gì, vì vậy vẫn bất động.

Cư Mộc Nhi đợi một hồi, không cảm thấy có người tới đây, thở dài, còn nói: “Ta chỉ nghĩ muốn nhờ tráng sĩ, chớ có để cho cha ta cùng muội muội nhà bên cạnh biết được chuyện hôm nay, ta là có chút lỗ mãng, mong rằng Long Nhị gia bao dung.”

Lý Kha rút cục nhìn không được, nhảy vào trong đình, hỏi: “Cô nương như thế nào biết được tại hạ theo đến?”

Lý Kha đột nhiên hiện thân nói chuyện làm cho Cự Mộc Nhi bị hù dọa hít vào khẩu khí, Lý Kha ôm quyền nói tiếng xin lỗi, bất cẩn không nghĩ tới cô nương này nhìn không thấy.

Hắn lại hỏi một lần. Cự Mộc Nhi bình tĩnh lại, đáp: “Ta nghĩ Long Nhị gia đại khái sẽ không yên tâm đối với một người không biết lai lịch, ta vừa mới có chút vô lễ, ngài ấy sẽ phái người thăm dò, ta ra khỏi cửa hàng mới nghĩ đến đã quên nhờ Nhị gia chuyện này, đành phải một đường lưu tâm. Ta mắt không thể thấy vật, cho nên trắng sẽ yên tâm to gan đi theo, âm thanh bước chân không có che dấu, vì vậy ta liền biết được.”

Lý Kha âm thầm kinh hãi, vội hỏi: “Làm phiền cô nương, chớ trách. Tại hạ Lý Kha, là thủ hạ hộ vệ của Nhị gia, Nhị gia lo lắng cô nương hành động bất tiện, vì bảo vệ một đường an toàn, mới để tại hạ đưa tiễn.”

Cự Mộc Nhi mỉm cười, cũng không vạch trần lời nói của Lý Kha, chỉ nói: “Vậy thì mời Lý đại ca trở về thay ta tạ Long Nhị gia.”

Lý Kha đáp ứng, Cự Mộc Nhi lại nói: “Ta tên gọi Cự Mộc Nhi, nhà ở cách thành nam năm dặm, nhà có mở quán rượu, gia phụ là Cự Thắng, nhượng rượu trong kinh thành cũng có danh tiếng, hỏi thăm rất dễ. Ta hiện năm nay hai mươi, chưa gả, hai năm trước bởi vì bệnh tật ảnh hưởng, từ đó mắt không thể thấy vật, ta vốn là nhạc công, hiện nay vì mắt không tiện, dựa vào dạy đánh đàn cho trẻ, đệm đàn cho cầm quán, lấy một ít tiền sống tạm.”

Lý Kha nghe thấy những lời này, kiềm lại giật mình không nói, Cự Mộc Nhi này biết rõ hắn muốn làm cái gì.

Cự Mộc Nhi nói tiếp: “Chi tiết về ta chỉ có những thứ này, thỉnh cầu Lý đại ca chuyển đạt, nói Nhị gia yên tâm, ta không có uy hiếp. Chỉ là gia phụ cùng muội muội nhà bên cạnh đối với ta rất lo lắng, kính xin Lý đại ca thông cảm, chớ có quấy nhiễu bọn họ.”

Cự Mộc Nhi nói như vậy, khiến cho Lý Kha có chút thẹn thùng, cảm giác mình một đường theo dõi tựa hồ là đang khi dễ một cô nương mù mắt yếu đuối, hắn gật gật đầu, luôn miệng đáp ứng.

Cự Mộc Nhi nghiêm túc tạ ơn, nàng cầm lấy trượng trúc đứng lên, liền muốn cáo từ. Lý Kha dẫn nàng trở lại con đường nhỏ ven rừng trúc, Cự Mộc Nhi vẫn là chậm rãi mà đi, nàng mềm mại nhỏ yếu, lúc này mặt trời ngã về tây, quang ảnh ảm áp xuyên thấu qua rừng trúc chiếu vào trên người nàng, trong đêm tĩnh lặng ra chút ít điềm đạm đáng yêu.

Nàng đột nhiên hỏi Lý Kha: “Lý đại ca, hôm nay ta quấy rầy trà tự của Nhị gia, chỉ không biết khách quý kia là người ra sao?”

“Là Nhị tiểu thư của Hình bộ thượng thư.”

Cự Mộc Nhi nghe, nhẹ nhàng tiếp nhận, khẽ nhún mày. Lý Kha kinh sợ không dám nói nhiều, hắn cáo từ, nhưng vẫn xa xa lặng lẽ đi theo, cho đến Cự Mộc Nhi về đến nhà.

Đoạn đường này theo tới cuối, phát hiện quả thật như Cự Mộc Nhi nói, nhà nàng chính là mở quán rượu. Lý Kha ở chung quanh lặng lẽ dạo qua một vòng, ở lân cận dò xét rõ ràng, hỏi thăm từ những nhà lấy hàng hay nhập hàng cho quán rượu, lại đến hỏi thăm tin tức phổ thông từ tên khất cái, lúc này mới quay lại Long phủ hướng Long Nhị bẩm báo.

Thì ra là Cự Mộc Nhi này trong thành đúng là có chút danh tiếng, nàng từ nhỏ thông minh hơn người, đọc đủ thứ thi thư, cầm kỹ phi phạm, một nữ nhi như thế, tự nhiên trên phố có lời tương truyền. Mẫu thân Cự Mộc Nhi lúc nàng mười tuổi bởi vì bệnh qua đời, Cự Thắng chỉ có một nữ nhi này, cho nên rất là sủng ái, tùy ý nàng, làm chuyện gì cũng không can thiệp.

Cự Mộc Nhi thật có một muội muội nhà bên cạnh, chỗ ở cách xa nhau không xa, tiểu cô nương kia gọi là Tô Tình, nhà có một mẫu thân bệnh nặng. Tô Tình bán hoa mà sống, ngẫu nhiên cũng hái chút ít thảo dược đổi chút ít tiền bạc. Trong ngày thường dọc theo phố đường đông kia rao hàng. Nàng cũng xác thực bởi vì gặp mưa bệnh nặng một hồi, suýt nữa vào Quý Môn quan.

“Nói như vậy, Cự Mộc Nhi kia nói những câu này là thật?”

Lý Kha đáp: “Thật là như thế.”

“Vậy nàng ta tại sao lại mù?” Long Nhị hỏi.

Lý Kha gấp rút đáp: “Hai năm trước, có một đại án kinh thiên. Cầm Thánh – Sư Bá Âm vì đoạt cầm phổ hay đệ nhất, sát hại cả nhà Lại bộ thượng thư Sử Trạch Xuân. Rồi sau đó Sư Bá Âm bị phán chém đầu, nhưng bởi vì tên tuổi của cầm thánh quá lớn, Hoàng Thượng thích tài, liền đồng ý cho hẩn trước khi chết gảy một bản.....”

Long Nhị gật đầu: “Việc này ta biết rõ, Sư Bá Âm kia yêu cầu có người tri âm ở đó mới nguyện đánh đàn, vì vậy Hoàng Thượng ân chuẩn nhạc công nổi danh thiên hạ đều có thể trình diện nghe cầm xem hình.”

Trên thực tế, Hoàng Thượng đã từng phát thiệp mời cho Long Nhị đi tham gia náo nhiệt, có thể mặc dù Tiêu quốc đương thời thịnh chơi cầm, cả nước đều là sùng bái cầm sắt chi nghệ, nhưng Long Nhị lại là người trăm phần trăm mù cầm, cho nên lần náo nhiệt đó hẩn một chút hứng thú cũng không có.

Hẩn không có đi, chẳng lẽ có Cư Mộc Nhi kia đi?

Lý Kha gật đầu: “Cư cô nương đi hành hình cầm thánh, sau khi trở lại đối với cầm kỹ si mê điên cuồng nhập ma, nghe nói nàng mỗi đêm ngày nghiên tập cầm thuật nghiên cứu cầm phổ, đơn giản bởi vậy mà đem con mắt làm hư. Điều này cùng lời nàng nói cho thuộc hạ bởi vì bệnh mà mù mắt, thật cũng không kém.”

“Nàng chủ động nói cho người biết nàng bởi vì bệnh mà mù mắt sao?”

“Vâng.” Lý Kha đem việc hẩn theo dõi Cư Mộc Nhi, rồi sau đó bị nàng phát hiện, hai người nói chuyện với nhau ra nói hết.

Long Nhị tinh tế nghe, lạnh lùng cười một tiếng: “Manh nữ này quả nhiên là giảo hoạt a.”

Lý Kha khó hiểu, Long Nhị nói: “Nàng chứng khí hư thể yếu, dùng chân trầm trầm, rõ ràng là không biết võ nghệ, làm sao nghe được âm thanh bước chân của người. Nàng chỉ là thử dò xét lừa người, người nhận, nàng liền xác định ta có phái người theo dõi nàng.”

Lý Kha tinh tế nghĩ, chẳng lẽ hẩn thực bị gạt?

Long Nhị lại nói: “Chính nàng báo chút ít lai lịch râu ria, cho người đỡ bỏ phòng bị, vì vậy nàng giống như thuận miệng hỏi khách quý của ta là ai, người liền nói cho nàng biết .”

Điểm này Lý Kha là biết rõ, hẩn vội vàng cúi đầu thỉnh tội: “Là thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh Nhị gia trách phạt.”

“Không phạt.” Long Nhị tựa ở trên ghế thái sư rộng lưng, môi mỏng khẽ cong: “Người làm tốt lắm, phải làm cho nàng biết rõ, nàng đắc tội một nữ nhân không chọc nổi, khiến nàng phiền não hoảng hốt, điều này rất tốt.”

Hừ, nữ nhân này gọi hẩn một ấm trà, còn hại hẩn vô duyên vô cớ phải móc bạc ra xây dựng mái che, há có thể làm cho nàng sống yên ổn!

3. Chương 3: Mảnh Tra Lai Lịch Chết Chứa Oán Hận Thấu Tâm

Long Nhị vẫn còn đang tức giận, Lý Kha vẫn còn có chuyện cần phải báo.

Thì ra là lúc trước án Cầm Thánh Sư Bá Âm là giao do Hình bộ xử lý, Thị Lang bộ Hình Văn Thanh Hiền từ đầu tới đuôi tự mình tra thẩm, lúc ấy nhạc công tham dự buổi hành hình cầm sư cũng là do hẩn xác minh thân phận rồi mới chuẩn phát thiệp xem hành hình. Phải nói Văn Thanh Hiền kia cũng là người yêu cầm, có cầm kỹ tốt. Sau khi hành hình cầm sư, hẩn cùng với một vài nhạc công lui tới luận bàn, kết tình nghĩa, trong đó có cả Cư Mộc Nhi.

Long Nhị nghe vậy ánh mắt sáng lên: “Người là nói, cái tên Văn Thanh Hiền hay gây phiền cho người khác khiến người ta chán ghét kia cùng Cư Mộc Nhi câu kết làm bậy sao?”

Lý Kha vượt vượt thái dương, quả nhiên nói đến thiên địch, chủ tử hần cũng rất có hứng thú. Hần vội vàng tiếp tục nói.

Cư Mộc Nhi kia vốn là có một vị hôn phu, họ Trần. Hôn sự là từ nhỏ định ra. Cư Mộc Nhi cùng Trần công tử kia thanh mai trúc mã, tình cảm trung hậu, có thể bởi vì nàng đối với cầm si mê, vì vậy hôn sự dây dưa kéo dài, tính toán đợi đến mười tám liền gả. Không nghĩ tới đến khi mười tám, sau khi Cư Mộc Nhi chứng kiến buổi hành hình Sư Bá Âm, sau khi trở về liền mê cầm giống như điên cuồng, sau lại bệnh ở mắt, cuối cùng bất đắc dĩ mà hủy hôn sự. Mà Vân Thanh Hiền khi đó liền liên tiếp bày tỏ, chuyện có ý tứ, người người đều biết.

Long Nhị cười ha ha: “Tên Vân Thanh Hiền kia đúng là đã có phu nhân, hần không phải chính là tỷ phu của Đinh Nghiên San, rể hiền của Đinh thượng thư sao, lại còn ở bên ngoài trêu chọc cô nương, trêu chọc cũng không sao, lại còn trêu chọc một người mù.” Hần càng nghĩ càng cảm thấy có ý tứ: “Việc này thật là thú vị.”

Vân Thanh Hiền là người gặp ai cũng buông lòng yêu thích sao?

Hần là ái tướng kiêm con rể của Hình bộ thượng thư Đinh Thịnh, là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, đồng thời cũng là ái đồ của Lại bộ thượng thư Sử Trạch Xuân bị Sư Bá Âm sát hại. Năm đó đúng là nhờ Sử Trạch Xuân một tay nâng đỡ, hướng Hoàng thượng hết lòng đề cử, Vân Thanh Hiền mới có quyền vị hôm nay. Hần cùng với Sử Trạch Xuân tình như phụ tử, cho nên khi Sử Trạch Xuân bị giết một cách thê thảm, Vân Thanh Hiền đem hết toàn lực, cẩn thận tỉ mỉ, cuối cùng cũng bắt được hung thủ đền tội.

Vân Thanh Hiền tướng mạo đường đường, cương trực ghét đua nịnh, làm việc vô cùng chuẩn xác đầu ra đáy, không chút nào tùy cơ ứng biến. Hần đảm nhiệm chính là Thị Lang bộ Hình, mà lão Tam Long gia Long Phi là người lẩn lộn giang hồ, thường hay có rất nhiều tiếp xúc tình hình án mạng giang hồ, Vân Thanh Hiền này bất chấp hình bộ thượng thư cùng hoàng thượng ngăm ngăm hay công khai ngăn cấm, luôn tìm Long Tam gây phiền toái.

Nên biết, tìm Long Tam phiền toái, chính là khiến Long Nhị không thoải mái. Có Long Nhị hần ở đây, người của Long gia làm sao có thể để cho người khác khi dễ bài bố? Vì vậy giữa hai người thù này đã kết, mà lại càng kết càng sâu.

Long Nhị bất mãn Vân Thanh Hiền vụng về, cứng nhắc cố chấp, lấy việc công làm việc tư, khắp nơi nhằm vào Long gia. Vân Thanh Hiền bất mãn Long Nhị luôn cúi mưu lợi, gian trá dùng mách lới, thu mua giao thiệp trong triều. Hai người hết lần này tới lần khác cũng đều tuổi tương đương nhau, một quan một thương, nổi tiếng như nhau, vì vậy lúc nào cũng bị dân chúng lấy ra cân nhắc so sánh, đấu đá lẫn nhau. Chuyện này làm cho song phương lại càng không giải thích được mà chán ghét đối phương đến cực điểm.

Hai người này chỉ cần vừa chạm mặt liền xảy xung đột. Vì vậy trong kinh thành các vị quan lại quyền quý cũng có chung nhận định, phạm là mở tiệc chiêu đãi hay hoạt động gặp gỡ, giữa hai người này, mời người này thì sẽ không mời người kia.

Hôm nay Long Nhị nghe được Vân Thanh Hiền lại có chuyện mất thể diện thế này, trong lòng thật là khoái ý, nói ra: “Đinh Nghiên San nhất định là biết được tỷ phu của nàng ta cùng Cư Mộc Nhi kia ngoắc ngoắc quần quần, chắc đã oán thầm trong lòng. Hôm nay Cư Mộc Nhi lại ở trước mặt nàng ta đối với ta bất kính, phá hư vẻ đẹp của nàng ta, là cái oán thứ hai. Hai việc oán hận chồng lên nhau, theo tính tình của nàng ta, nhất định sẽ không thể để cho Cư Mộc Nhi sống thoải mái.”

Lý Kha lại vượt vượt thái dương, trong lòng thở dài, một manh nữ đáng thương nhu nhược sắp bị người ta khi dễ, chủ tử nhà hần thấy có cái gì hay mà đắc ý chứ?

“Lý Kha.” Long Nhị liếc hần một cái, lạnh lùng nói: “Làm sao, người thấy đáng thương cho Cư Mộc Nhi kia ư?”

“Thuộc hạ không dám.”

Long Nhị nhìn chằm chằm vẻ mặt Lý Kha, còn nói: “Mới thấy nàng ta một lần, người liền yêu thích nàng ta sao?”

“Thuộc hạ không có.” Lý Kha mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chủ tử a, đừng đùa, hần là thuộc hạ rất nghiêm túc nghiêm chỉnh a.

“Ừ, người xem, giả bộ đáng thương thật sự là một vũ khí lợi hại của nữ nhân.” Long Nhị đứng dậy vỗ vỗ vai Lý Kha, cười nói: “Ngay cả Vân Thanh Hiền cũng trúng chiêu, nếu người đối với nàng nổi lên thương tiếc, cũng hợp lẽ thường không phải sao?”

Chủ tử là muốn nói, chính ngài anh minh thần võ, nên không bị chiêu số này mê hoặc đúng không? Bất quá lời này Lý Kha chỉ dám nuốt ở trong bụng.

Long Nhị trên mặt vui vẻ không tan nói: “Lời đồn nơi phố phường, thật đúng là cất giấu chân ngôn a. Thú vị, rất thú vị!”

Lý Kha mân miệng, chịu đựng không nói, trên phố còn tương truyền Nhị gia nhà hần tham tiền mang thù lại keo kiệt, đến nay chưa lập gia đình nhất định là có bệnh không tiện nói ra. Bất quá những thứ này không thể nói, nhất định không thể nói, hần cũng không muốn bị phái đi dọn nhà vệ sinh.

Long Nhị đầu còn đang suy nghĩ chuyện tốt: “Nếu là Đinh Nghiên San thật muốn đối phó Cự Mộc Nhi kia, nhất định là không còn nhiều thời gian đến làm phiền ta, mà Cự Mộc Nhi kia sẽ bị người ta khi dễ, Vân Thanh Hiền nhất định là đứng ngồi khó khăn, nếu hần nhúng tay, có khi nào bị Đinh gia dẫn mặt không? Nếu không có nhúng tay, Cự Mộc Nhi kia thua thiệt, tất nhiên hần cũng không dễ chịu.” Long Nhị tưởng tượng thấy tình cảnh Vân Thanh Hiền hai đầu khó xử khôn quẩn, trong đầu thật sự là cao hứng.

“Nếu là hần không chịu nổi, âm thầm dùng lực ngăn cản Đinh Nghiên San, sau đó chọc giận phu nhân và cô em vợ, hai bên lại bắt đầu tái đấu, vậy chuyện này liền thật sự là khéo.”

Đinh Nghiên San a Đinh Nghiên San, ngàn vạn đừng làm cho ta đánh giá thấp người, mau chút ít động thủ đi. Đây là một hòn đá hạ ba con chim, loại hần khỏi vòng nghi ngờ, xử trí toàn bộ điều phiền toái, thật sự là làm cho hần toàn thân thoải mái a.

Long Nhị thật là không có đánh giá sai, Đinh Nghiên San nhận ra Cự Mộc Nhi kia, cũng dự định cho Cự Mộc Nhi một chút dạy dỗ. Ngày đó Long Nhị vừa đi, nàng liền kêu khiếu phu, đưa nàng đến Vân phủ.

Tỷ tỷ Đinh Nghiên San tên là Đinh Nghiên Hương, ba năm trước đây gả cho Vân Thanh Hiền, tình cảm hai vợ chồng thật hòa thuận, chỉ là Đinh Nghiên Hương liên tục chưa mang thai, mặc dù Vân Thanh Hiền lúc nào cũng an ủi nói không vội, nhưng trong lòng nàng vẫn có vướng mắc.

Đinh Nghiên San cá tính nóng vội, cảm tác cảm vi, mà Đinh Nghiên Hương lại ôn nhu hiền thực, là mỹ nhân dịu dàng điển hình.

Đinh Nghiên San đến Vân phủ, thấy mặt tỷ tỷ, gọn gàng dứt khoát nói hôm nay thấy rõ hồ ly tinh mất mù kia. Đinh Nghiên Hương ngẩn ngơ, lúc này mới kịp nhận ra Đinh Nghiên San nói tới ai.

“San nhi, mọi việc lưu ba phần đường sống, gặp người lưu năm phần khẩu đức.”

“Vậy cũng phải phân người nào mới được.” Đinh Nghiên San tức giận: “Ta hôm nay đến Thịnh Long trà trang, đang cùng Nhị gia tán gẫu, hồ ly tinh kia liền chạy tới, nàng ta tựa hồ có chuyện gì muốn nhờ Nhị gia, Nhị gia không có đáp ứng, nàng ta rõ ràng liền dùng trà nóng giội cho Nhị gia ướt hết cả người. Tỷ nói xem, nữ nhân này da mặt dày quá không biết xấu hổ sao?”

Đinh Nghiên Hương nhíu lông mày, hỏi: “Nàng ta đi cầu Nhị gia chuyện gì?”

“Không biết.” Đinh Nghiên San bĩu môi, hỏi ngược lại: “Tỷ cùng tỷ phu nói chuyện ra sao? Hần rốt cuộc muốn như thế nào?”

Trên mặt Đinh Nghiên Hương khoát lên nhàn nhạt u sầu, Vân Thanh Hiền đối với nàng cái gì cũng tốt, nhưng sợ là cũng động chân tình với Cự Mộc Nhi kia. Hai vợ chồng, là thể thân mật nhất, hần có cái tâm tư gì, tất nhiên là không thể gạt được nàng.

Đinh Nghiên Hương vừa nói ra, Đinh Nghiên San liền nhảy dựng lên: “Phi, hần thật đúng là muốn đem hồ ly tinh kia cưới vào cửa sao?”

“Tướng công hần, hần nói Cừ cô nương cũng không có đáp ứng.” Đinh Nghiên Hương nhớ tới vẻ mặt Văn Thanh Hiền lúc nói lời này, trong lòng lại một hồi đau nhức. Hần đối với manh nữ kia nếu không phải thật tâm, liền sẽ không động dung khổ sở như thế.

Đinh Nghiên San tức giận đến đảo quanh phòng:“ Hồ ly tinh kia thật biết tính toán. Ta nghe ngóng, lúc trước nàng ta không chịu hôn sự với thanh mai trúc mã, nghĩ hết biện pháp giành được sự chú ý của tỷ phu, người người đều biết tỷ phu thích cầm, nàng ta chính là lợi dụng điểm này, nàng ta mất mùa, lại giả bộ đáng thương, nam nhân vô cùng dễ bị lừa bởi kiểu người thế này. Hôm nay nàng ta không đáp ứng vào cửa, sợ là không cam lòng làm thiếp, ngầm vụng trộm muốn bức tỷ phu bạc đãi tỷ, hoặc là bình thê, hoặc là độc chiếm tỷ phu. Thật sự là hạ tiện! Nàng ta cũng không nhìn một chút mình thân phận gì! Tỷ, tỷ tuyệt không có thể dung nàng ta, nếu là tỷ không tiện mở miệng, ta có thể nói cho cha mẹ. Nàng ta là một manh nữ bình dân, tỷ phu coi như là bị phác thảo tâm, chẳng lẽ còn dám làm phủ thượng thư khó coi sao?”

“San nhi, chớ có nháo đến chỗ cha mẹ, chuyện này ta sẽ tính toán.”

Đinh Nghiên San lại không chịu theo:“Tỷ, tỷ chính là tâm địa quá mềm yếu, lúc trước nếu không phải là phụ thân thưởng thức, một tay nâng đỡ, tỷ phu đâu có thể có hôm nay. Hần có thể lấy được tỷ đã là trèo cao. Hôm nay hần cái gì cũng có, lại nổi lên tâm địa gian xảo, nhìn sang nữ nhân khác. Nếu hôm nay để hần dính vào, cuộc sống sau này của tỷ có thể như thế nào?” Đinh Nghiên San càng nghĩ càng giận:“Không được, ta muốn nói với cha, còn có hồ ly tinh kia, ta sẽ không bỏ qua nàng ta.” Nàng nói xong, xoay người sẽ đi ra ngoài.

“San nhi!” Đinh Nghiên Hương nóng nảy, một tay giữ chặt lấy nàng, giọng cũng lớn lên:“Việc này muội không được nhúng tay.”

“Tỷ!” Đinh Nghiên San tức giận đến giậm chân.

“San nhi, việc này trên phố truyền đi rất nhanh, muội nghĩ phụ thân không biết sao? Ông ấy nếu muốn vì ta ra mặt, làm sao còn chờ muội đi tìm ông ấy?”

Đinh Nghiên San ngẩn ngơ, há to miệng lại nói không ra gì.

Đinh Nghiên Hương lại nói:“Phụ thân có ba phòng thiếp thất, nương là người rất có thủ đoạn, lại có ông ngoại làm chỗ dựa, kết quả còn không phải là như thế sao. Lúc ta xuất giá, nương liền nói với ta, phụ thân nhìn trúng tướng công mới có thể, dự tính hần ngày sau quan lộ nhất định có thể lên cao, cho nên mới đem hần đến Hình bộ dùng. Ta vừa là khuynh tâm cho hần, liền muốn có chỗ chuẩn bị, chỉ cần bảo vệ tốt vị trí chính thê, có thể khiến cho hần niềm vui là tốt. Nếu thật có những cô gái khác, chỉ cần không sinh hạ cốt nhục của hần, uy hiếp được vị trí của ta, cứ để tùy hần thôi.”

Đinh Nghiên San cắn chặt môi, đặt mông ngồi vào trên mặt ghế, thì thào nói:“Cha mẹ, cha mẹ bọn họ có thể nào như thế?”

Đinh Nghiên Hương nắm tay của nàng:“San nhi, cho dù là bình dân, trong nhà có chút ít tiền bạc, cũng có nạp thiếp thất, nuôi thông phòng, hưởng chi làm quan nắm quyền giống phụ thân, tướng công như vậy. Từ sau khi hiểu tâm tư tướng công, ta nghĩ rất nhiều, kỳ thật tướng công đối với ta không tệ, tối thiểu hần không có để ta mơ mơ hồ hồ liền nạp người ta vào cửa, hần đã đáp ứng ta, nếu ta không gặt đầu, tuyệt không cưới cô gái khác vào cửa, cũng tuyệt không để ai khác sinh cho hần sinh hạ nhất nam bán nữ.”

Đinh Nghiên San xoa tay:“Hừ, này có cái gì, nếu là thật sự đối với tỷ tốt, liền sẽ không nhìn những nữ nhân khác nữa con mắt. Đợi đến khi ta gả cho Long Nhị, chắc chắn không cho hần lại đối với những nữ nhân khác có tâm tư.”

Đinh Nghiên Hương cười cười, nâng ngón tay lên chọc chọc khuôn mặt Đinh Nghiên San:“Muội xem muội kia, cũng không biết e lệ, khuê nữ còn dám nói câu này, đang ngóng trông gả cho người sao?”

Đinh Nghiên San mặt đỏ lên, nhưng là ngẩng đầu lên cây ngay không sợ chết đứng:“Ta chính là muốn gả cho hần, cô nương khác, khẳng định cũng không tốt bằng ta.”

Đinh Nghiên Hương cười kéo nàng qua:“Là, muội muội của ta tốt nhất.”

Đinh Nghiên San tựa đầu ở trên vai Đinh Nghiên Hương, gấn sẽ kiêu, sau đó hỏi: “Tỷ, tỷ phụ nói chuyện này cho tỷ, tỷ dự định làm sao?”

Đinh Nghiên Hương thở dài: “Ta sẽ ngẫm lại, ngẫm lại sau.”

Đinh Nghiên San không nói lời nào, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ: “Tuyệt không có thể để cho hồ ly tinh kia sống tốt.”

4. Chương 4: Thiết Bữa Tiệc Nhị Gia Khiêu Khích

Long Nhị từ hôm đó sau khi bị giới cho một thân trà, liền bắt đầu thấy hứng thú đối với cuộc sống của người mù.

Đương nhiên, đây có chút ít quan hệ với việc hắn đối với chuyện này liên tục canh cánh trong lòng. Nói trắng ra một chút, chính là thù này hắn nhớ kỹ.

Hắn ngẫu nhiên đi đường chứng kiến thời điểm trượt chân sẽ nghĩ, không nhìn thấy đường chắc càng dễ bị trượt chân hơn nhỉ? Ủ, cô nương mù mắt kia ngã thì tốt rồi. Thời điểm hắn ăn cơm gấp thức ăn ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ, không nhìn thấy món ăn ở nơi nào, làm thế nào mà ăn đây? Khó trách nàng gầy như vậy. Ủ, đáng đời nàng không nhiều thịt.

Như thế tâm tâm niệm niệm, qua mấy ngày, hắn nhin không được kêu Lý Kha tới hỏi: “Đinh Nghiên San đã dạy dỗ Cư Mộc Nhi kia chưa?”

Lý Kha bắt đắc dĩ, lĩnh mệnh đi hỏi thăm một cô nương có khi dễ một cô nương khác hay không. Hỏi thăm xong rồi trở lại báo: “Cư Mộc Nhi từ hôm đó liền đóng cửa không ra, tạm thời không có chuyện gì phát sinh.”

Long Nhị nghe, chà xát cái cằm, lại than: “Manh nữ này, thật sự là giảo hoạt.”

Lý Kha trong lòng cũng than, chủ tử nhà hắn thật sự là ghi hận, người ta mắt mù bất tiện, đóng cửa không ra ngoài cũng thành giảo hoạt. Hắn nhin không được hỏi: “Nhị gia, chuyện xây dựng mái che kia, kia nào thì làm?”

Long Nhị liếc hắn một cái: “Như thế nào, ngươi còn muốn thay manh nữ kia đến đốc thúc bản gia thực hiện hứa hẹn hay sao?”

Lý Kha bị giận chó đánh mèo, gấp rút cúi đầu liền hô không dám.

Long Nhị đứng lên, chấp tay nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hừ nói: “Ta đã đáp ứng, tất nhiên sẽ không nuốt lời, chuyện xây dựng mái che này là nhất định sẽ làm, nhưng ta sẽ không móc bạc.”

Lý Kha kinh ngạc, không móc bạc, làm sao mà làm?

Long Nhị nói: “Ta đã cho Thiết tổng quản đưa tin tức cho các đại thương nhân, đường đông muốn đổi mới tu sửa xây dựng thêm mái che, muốn biến thành phố xá thương mại phồn hoa nhất nước, những người đó biết tin như vậy, không cần mấy ngày, tự nhiên sẽ có người cầm bạc đến, cầu xin ta cho họ xuất tiền sửa phố.”

Lý Kha hiểu, những thương nhân kia giàu hiếm thấy tiền nhiều quá xài không hết, bọn họ không thiếu tiền, cái thiếu chính là danh tiếng cùng cái thế. Nếu là có thể bỏ tiền ra một phần lực vì đường đông trở thành phố xá thương mại phồn hoa nhất cả nước, lưu lại cái tên, vừa có danh tiếng lại nịnh bộ được Long Nhị gia, với bọn họ mà nói đó chính là cầu còn không được.

Vừa thực hiện được lời hứa vừa không phải bỏ tiền là biện pháp rất tốt, không những không bỏ tiền, sợ là mấy ngày nay sẽ có người đến thăm tặng lễ nịnh nọt, năn nỉ xin xỏ để được xuất tiền làm việc đi.

Lý Kha đang cảm thán chủ tử nhà mình tâm tư khôn khéo, chợt nghe Long Nhị hỏi: “Ngươi nói, lần trước manh nữ kia nói nàng ta có biện pháp để cho ta xây dựng mái che còn có thể kiếm tiền, là cái biện pháp gì?”

“Thuộc hạ không biết.” Lý Kha gấp rút đáp.

Long Nhị nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, phất phất tay cho Lý Kha đi ra ngoài, lúc Lý Kha bước ra khỏi ngưỡng cửa lại phân phó một câu: “Người tìm người theo dõi manh nữ kia chặt chẽ một chút, xem thử nàng bị cái dây dỗ gì, mọi chuyện đều báo cho ta nghe.”

Lý Kha lĩnh mệnh lui ra, Long Nhị trở lại trước bàn, mở sổ sách của hắn ra. Ừ, sổ sách mới có thể mang lại cho người ta niềm vui, nữ nhân chính là phiền toái.

Qua gần nửa tháng, Long Nhị chỉ thu được tổng cộng hai tin tức của Cư Mộc Nhi. Một cái là nàng ra cửa dạy tiểu thiên kim Lý phủ đánh đàn, trên đường về bị hai tên du côn đùa giỡn xô đẩy, bị thương nhẹ, sau được một nông phu cứu, đưa nàng trở về nhà. Một lần khác là nàng đến cầm phướng hội chĩnh dây đàn, lúc trở về bị người gọi cho một thân nước bẩn, sau được bà chủ của cửa hàng đậu hũ bên cạnh ra tay giúp đỡ, giúp nàng thay đổi một thân quần áo sạch rồi đưa về nhà.

Long Nhị nghe nhứu mày: “Đinh Nghiên San chỉ cho dạy dỗ có như vậy? Thủ đoạn người phụ nữ này quả nhiên là quá sức tầm thường, không thú vị vô cùng.”

Lý Kha cúi đầu không nói lời nào, thầm nghĩ một cô gái vô tội yếu đuối bị khi phụ, sao có thể bàn là có thú vị hay không.

Một lát sau, Long Nhị lại nói: “Như vậy đi, người đi tìm manh nữ kia truyền lời, nói là việc xây dựng mái che ta đã sắp xếp xong xuôi, ta mời nàng đến Tiên Vị Lâu ngồi một chút, thương nghị vài việc.”

Lý Kha sững sờ: “Muốn bàn chuyện gì?”

Long Nhị liếc hắn một cái: “Đương nhiên là không có chuyện gì, bất quá là có cơ thỉnh nàng ra ngoài một cái. Người lại phân phó xuống, tìm một gã sai vặt bên cạnh ta, đối với Đinh phủ bên kia nhìn quen mắt một tí, cho hắn cùng nha hoàn của Đinh Nghiên San ngẫu nhiên gặp mặt, đem chuyện ta muốn tại Tiên Vị Lâu thỉnh manh nữ ăn cơm lơ đãng nói ra.”

Lý Kha ở trong lòng thở dài, chủ tử nhà hắn này chính là muốn xem diễn nữ đầu nữ thôi.

Quả nhiên Long Nhị nói: “Muốn khi dễ người ta, thì phải ngay mặt không để cho nàng ta thoải mái, sau lưng làm chút ít thủ đoạn không chính thống, ngoài mặt Đại lão gia như ta tất nhiên đối với cô gái yếu đuối không hề có ý gì.”

Lý Kha chịu đựng da mặt run rẩy lui ra.

Nhị gia a, một Đại lão gia như ngài làm chuyện xấu bày ra cái tình thế xem một cô nương khi dễ một cô nương khác là có ý gì?

Lý Kha là một hộ vệ nghiêm túc chịu trách nhiệm lại nghe lời rất tốt, mặc dù không ủng hộ đối với hành động của chủ tử, nhưng hắn cũng mau mau tìm một gã sai vặt thường đi theo bên cạnh Long Nhị, đem những gì Long Nhị phân phó nói cho hắn.

Gã sai vặt là người cơ trí, không cần nhiều lời đã hiểu ý tứ, gật đầu lĩnh mệnh đi ra ngoài “ngẫu nhiên gặp mặt” nha hoàn bên kia. Lý Kha tự mình đi đến quán rượu, đem chuyện Long Nhị muốn mời nói ra, Cư Mộc Nhi sau khi nghe xong, lẳng lặng im lặng một hồi, sau đó gật đầu nhẹ.

Lý Kha nhìn bộ dáng nàng nhỏ yếu văn nhả, muốn nhắc nhở nàng lưu ý nhiều hơn, nhưng suy nghĩ một chút nhận thấy còn chưa cần phải vì một cô gái xa lạ mà làm trái với ý chủ tử. Vì vậy ôm quyền cáo từ, trở về bẩm báo Long Nhị nhiệm vụ hoàn thành.

Ba ngày sau, Long Nhị mở tiệc chiêu đãi Cư Mộc Nhi.

Ngày hôm đó hết lần này tới lần khác ông trời không tốt, giọt giọt tí tách nổi lên mưa nhỏ. Mưa nhỏ nặng nề rơi trên những tảng đá lát đường, phát ra từng tiếng tí tách rầu rĩ, trong không trung mưa giọt giọt rơi, vừa lạnh vừa ẩm thấp.

Khí trời xấu cũng không có phá hủy tâm tình tốt của Long Nhị, hắn đứng ở nhả gian trên lầu hai Tiên Vị Lâu, từ cửa sổ nhìn qua màn mưa bụi mênh mông cả mặt hồ, sau đó nhìn qua một cái cửa sổ khác, nhìn về phía cửa chính Tiên Vị Lâu.

Hắn chính là muốn nhìn bộ dáng Cư Mộc Nhi chột vật lại khó chịu, trời mưa đương nhiên là tốt hơn.

Chỉ chốc lát, một cây dù giấy màu xanh từ đằng xa nhẹ nhàng tới đây. Đợi cái ô kia đến gần, Long Nhị lúc này mới thấy rõ dưới cái ô là hai cô nương. Một người trong đó cầm trong tay trượng trúc, đúng là Cư Mộc Nhi. Nàng không cần trượng trúc chĩa xuống đất, chỉ cầm ở trong tay, tay kia kéo cánh tay tiểu cô nương áo lam bên cạnh, hiển nhiên là tiểu cô nương kia dẫn đường cho nàng.

Hai người chậm rãi đi tới cửa Tiên Vị Lâu, Long Nhị vận lực lắng nghe, nghe được Cư Mộc Nhi đối với tiểu cô nương kia nói: “Tình nhi, ta cũng chẳng biết lúc nào mới đi ra, muội không cần phải đứng ở trên đường chờ, thân thể mới khỏe lại, đừng để lại lâm bệnh.”

Long Nhị thầm nghĩ: “Chắc hẳn cái tiểu nha đầu này chính là cô nương bán hoa Tô Tình.”

Long Nhị không có đoán sai, tiểu cô nương này đúng là Tô Tình. Nàng hì hì cười đáp lời Cư Mộc Nhi: “Biết rồi, biết rồi. Ta đến cửa hàng bánh bao đối diện đợi, chờ tỷ đi ra ta đưa về.”

Cư Mộc Nhi gật gật đầu, trượng trúc chĩa xuống đất, chậm chậm đi tới Tiên Vị Lâu.

Long Nhị đứng trên lầu nhìn nàng vào cửa, lại chứng kiến Tô Tình đi đến cửa hàng bánh bao đối diện, đứng trước cửa kia nói một hồi, sau đó tiến vào. Lúc này, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy nhanh tới đây, Long Nhị thấy, lộ ra mỉm cười, Đinh Nghiên San này quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn.

Long Nhị vui rạo rức xoay người lại, tiểu nhị vừa vận dẫn Cư Mộc Nhi đi đến trước cửa nhà gian, Long Nhị cười chào đón: “Cư cô nương, bên này thỉnh.”

Hắn nói thỉnh đến bên cạnh đây, lại không dẫn đường cho Cư Mộc Nhi, còn phát phát tay sai tiểu nhị đi.

Cư Mộc Nhi dùng trượng trúc ý tứ ý tứ điểm một cái, nhưng cũng không đi về phía trước.

Long Nhị đối nàng cẩn thận lộ chút mỉm cười, xoay người đi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

Đợi Long Nhị ngồi xuống, Cư Mộc Nhi nghe được tiếng vang, lúc này mới chậm rãi về phía trước, nàng cẩn thận dùng trượng trúc dò xét đường, từ từ đi tới bên người Long Nhị.

Cư Mộc Nhi giờ trượng trúc dụng phải ghé ngồi tròn Long Nhị bên cạnh, trên mặt nàng lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng. Lấy tay sờ sờ, mò tới mặt ghé ngồi tròn, Cư Mộc Nhi lúc này mới dè dặt ngồi xuống.

Long Nhị vẫn nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng trấn định kì thực là bộ dáng không nơi nương tựa bất lực, trong lòng tương đối sung sướng. Hỏa hầu của Đinh Nghiên San so sánh với hắn, thật sự là kém không phải là một chút.

Cái gì gọi là khi dễ người? Đây mới gọi là khi dễ người!

Làm cho đối phương nói không nên lời, nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Càng là chặt vật lúng túng trong lòng, càng bày ra vẻ mặt khác trên mặt, còn phải đối với người tươi cười, đây mới gọi là khi dễ đúng chỗ!

Long Nhị nghĩ như vậy, bên môi gần không được mỉm cười. Nụ cười này, liền rơi vào trong mắt Đinh Nghiên San mới vừa vào cửa. Nàng nghe nói Long Nhị muốn thỉnh Cư Mộc Nhi ăn cơm, làm nàng vừa bực lại giận, còn rất bất an.

Nên biết Cư Mộc Nhi âm thầm bắt lộ thanh sắc liền hút hồn tỷ phụ Vân Thanh Hiền, không biết được nàng ta có phải biết chút kỹ xảo mê hoặc người hay không, có thể cũng mê hoặc Long Nhị gia hay không? Đinh Nghiên San nghĩ như vậy, liền hạ quyết tâm nhất định phải tới bữa tiệc này thêm chút ít nhiễu loạn.

Đinh Nghiên San hạ quyết tâm muốn cho hồ ly tinh Cư Mộc Nhi này đẹp mặt, vì vậy mấy ngày nay thử kiểu tóc mới, mua đồ trang sức mới đeo tay, mặc bộ váy mới, ngày hôm đó ăn mặc tỉ mỉ trang điểm xinh đẹp, mưa bụi ướt lạnh toàn thành cũng không ngăn được quyết tâm nàng muốn làm xấu mặt Cư Mộc Nhi xuống.

Có thể nàng vạn không nghĩ tới, còn chưa khai chiến, mới vừa đi tới cửa nhà gian, liền chứng kiến Long Nhị đối với Cư Mộc Nhi cười, nụ cười đó rất ấm áp, là nụ cười vừa lòng thỏa mãn, dường như thấy được nàng ta, làm cho trong lòng hắn cao hứng biết bao.

Tâm Đinh Nghiên San “lộp bộp” một chút, tức giận đến sít sao vò nát cái khăn trong tay. Nàng vừa rồi dè dặt xuống xe ngựa, dè dặt đi tới, sợ mũi giày dưới váy dính vào chút nước mưa lầy lội, lúc này mới tới đã muộn. Nàng cần phải động tác mau một chút, sớm tới một bước liền có thể biết rõ Cư Mộc Nhi này đến tới cùng là nói gì đó mà mê hoặc Long Nhị gia thành như vậy.

Long Nhị ngẩng đầu nhìn lên, chứng kiến Đinh Nghiên San, hần lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sắc mặt Đinh Nghiên San nghiêm chỉnh, bày ra nụ cười hoàn mỹ, nói ra: “Thật sự là khéo, hôm nay đến Tiên Vị Lâu ăn cơm, không ngờ có thể đụng với Nhị gia.”

Long Nhị đứng dậy thi lễ, cười nói: “Thật đúng là khéo.”

Đinh Nghiên San chân thành đi đến: “Nhị gia có khách sao? Vị Cư Mộc Nhi cô nương này San nhi cũng biết, làm phiền, Nhị gia có thể để ý không?”

“Cái này.....” mặt Long Nhị lộ vẻ khó xử, nhìn thoáng qua Cư Mộc Nhi, còn chưa nói gì, Đinh Nghiên San đã chọn lấy chỗ ngồi một bên Long Nhị kia ngồi xuống: “Mộc nhi cô nương nhất định là không ngại ta tới nói chuyện.”

Cư Mộc Nhi hơi nghiêng đầu, mặt hướng phương hướng Đinh Nghiên San nói chuyện, nhưng về mặt là một mảnh mờ mịt.

“Mộc nhi cô nương không biết ta sao?” Đinh Nghiên San cười, nhưng khẩu khí lại lạnh như băng: “Tỷ tỷ ta gọi là Đinh Nghiên Hương, tỷ phu ta là Thị Lang bộ Hình Vân Thanh Hiền Vân đại nhân, Mộc nhi cô nương nhất định là biết đi?”

Cư Mộc Nhi bình tĩnh, gật đầu nói: “Vân đại nhân cương trực công chính, làm người lỗi lạc, là một vị quan tốt.”

Đinh Nghiên San vừa cười: “Tỷ phu ta không chỉ là quan tốt, hần còn là một vị hảo phu quân đáng vẻ đường đường, ôn nhu sẵn sốc.”

Cư Mộc Nhi khẽ khom người: “Vậy thì thật là chúc mừng lệnh tỷ.”

“Tỷ tỷ ta tính tình rất tốt, ta lại không giống vậy, nếu là có người không có mắt, có can đảm dám trêu chọc tỷ phu ta, làm cho tỷ tỷ ta không vui, ta nhất định sẽ làm cho nàng ta đẹp mặt.”

Cư Mộc Nhi lại khẽ khom người, ung dung đáp lại: “Lệnh tỷ có vị này hảo muội muội như cô nương, thật sự là phúc khí.”

Long Nhị nhấp nhẹ khóe miệng, cảm thấy kiểu cãi nhau của mấy đứa bé gái này không có gì hay, hần gọi tiểu nhị đem món ăn lên, trên mặt khách khí nói: “Đừng nói chuyện nữa, ăn một chút gì đi.”

Đinh Nghiên San coi thường Cư Mộc Nhi, đây coi như là lần đầu tiên nàng có thể cùng Long Nhị chỉ hai người ngồi cùng bàn ăn cơm, lập tức cảm thấy tâm tình sung sướng. Nàng nét mặt tươi cười như hoa, tạ ơn Long Nhị, trong nháy mắt lại chứng kiến Cư Mộc Nhi lẳng lặng ngồi ở bên cạnh Long Nhị, vì vậy nhin không được lườm nàng ta một cái.

Long Nhị cười thầm, hướng một người mù mà lườm, đây không phải là lãng phí vẻ mặt sao?

Món ăn được mang lên, Đinh Nghiên San kéo đề tài, toàn bộ chỉ đề cập tới những người cùng sự kiện nàng ta cùng Long Nhị biết, Cư Mộc Nhi hoàn toàn nghe không rõ, cũng không có khả năng chen vào nói. Món ăn xếp đầy cả bàn, nàng nhìn không thấy, cũng gấp không được món ăn, chỉ đành ngồi yên lặng.

Đinh Nghiên San thấy quần cảnh của nàng, trong lòng càng phát ra cao hứng. Long Nhị trong lòng cười thầm, đưa tay gấp một miếng cá đến đĩa nhỏ trước mặt Cư Mộc Nhi, nói ra: “Món này thịt cá chép kho tàu hương vị vô cùng ngon, Cư cô nương nếm thử xem.”

Cư Mộc Nhi không động, Long Nhị còn nói: “Như thế nào? Cư cô nương chương mắt món ăn Long mã gấp sao?” Hần vừa nói vừa lại gấp một món cá khác đến.

Cư Mộc Nhi nghe được lời này, không thể không cầm đĩa lên, nàng cẩn thận phân biệt tiếng vang Long Nhị gấp thức ăn, trước dùng tay trái mò tới đĩa nhỏ, sau đó lại đuổi chiếc đĩa qua thăm dò, nàng kẹp một miếng cá, từ từ bỏ vào trong miệng.

Trong miếng cá tất cả đều là xương, Cư Mộc Nhi nhai một miếng cũng biết là hồng bét, thứ này nhai lại nhai không được, nuốt lại không thể nuốt, muốn nhả ra, nàng nhìn không thấy, cũng không biết nhả ra chỗ nào mới tốt. Nàng cứ như vậy ngậm miếng cá đầy xương châm vào lưỡi, không nhúc nhích.

Long Nhị mỉm cười, hài lòng nhìn nàng.

Vốn là nhìn thấy hấn gấp thức ăn cho Cư Mộc Nhi, vẻ mặt Đinh Nghiên San mất hứng lúc này mới rút cuộc hiểu rõ là thế nào, nàng “xi” một tiếng bật cười, hỏi: “Mộc nhi cô nương, con cá này vị ngon không?”

Cư Mộc Nhi từ trong tay áo móc ra chiếc khăn, che miệng, nhả miếng cá vào trong khăn, nhả ra sạch sẽ, thở dài: “Cá quá nhiều xương, vị gì cũng nếm không được.”

“Làm sao thế?” Đinh Nghiên San cười duyên nói: “Khều ra thì tốt rồi, ta ăn hai miếng, thật đúng là rất ngon.” Nàng nói, khoát khoát tay, nha hoàn bên cạnh lại gấp khối cá cho nàng, lựa xương sạch sẽ sau để tới trước mặt nàng. Đinh Nghiên San đắc ý gấp, đưa vào trong miệng.

Cư Mộc Nhi cười cười: “Khi còn bé, mẹ ta kể ăn cá có thể thêm thông minh, bổ đầu óc. Ta hiện tại con mắt không thấy nữa, không kịp ăn. Đinh cô nương cùng Nhị gia chắc là quên ta mất mù, nên ăn nhiều cá một chút, vừa vận bồi bổ.”

Long Nhị chợt nhíu mày, ơ, manh nha đầu này thật đúng là không phải là người tình nguyện bị khi dễ nha.

Đinh Nghiên San đang vui vẻ chợt cứng đờ, có chút nhận ra là vừa bị Cư Mộc Nhi trào phúng. Nàng giận tái mặt, gợn gàng dứt khoát hỏi: “Mộc nhi cô nương nói là ta cùng với Nhị gia đã quên chuyện cô mất mù, đầu óc không tốt sao?”

“Đương nhiên không phải vậy.” Cư Mộc Nhi chậm chạp đáp: “Không nhớ được cũng là nhân chi thường tình. Còn cái loại biết rất rõ ràng lại muốn giả bộ thành quên, mới là thật là ngốc đó.”

Đinh Nghiên San vừa nghe, tức giận công tâm, thiếu chút nữa vứt chiếc đĩa đi, nàng đang muốn phát tác, lại nhớ tới Long Nhị còn ở bên cạnh. Nàng cắn răng, hít sâu một cái, vừa muốn mở miệng dạy dỗ, lại nghe được bên ngoài có một thanh âm cô gái nói: “Ai nha, trùng hợp như vậy, không thể ngờ được Long Nhị gia ở đây dùng cơm.”

Đinh Nghiên San ngẩng đầu nhìn lên, người tới là một vị khác phi thường mong đợi có thể gả vào Long phủ làm nhị phu nhân Tướng phủ thiên kim Tướng Tuệ. Đinh Nghiên San gấp rút quay đầu nhìn Long Nhị, thấy hấn cũng là vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ ra người này không phải là hấn hện.

Long Nhị xác thực là kinh ngạc, hấn là muốn mượn tay Đinh Nghiên San để giáo huấn dạy dỗ Cư Mộc Nhi, lại không nghĩ tại Tiên Vị Lầu này hôm nay có cái gì mà thu hút những người liêu mạng đoạt bảo tọa Long Nhị phu nhân đến.

Một nữ nhân khó dây dưa, hai nữ nhân thêm phiền, ba nữ nhân hỗn loạn, Long Nhị lúc nào cũng bị cô gái dùng các loại lấy cớ mà quẩn lầy, đương nhiên am hiểu đạo lý sâu trong đó.

Hấn nhíu mày, nhìn Tướng Tuệ tự động tự phát ngồi xuống, còn cùng Đinh Nghiên San ngơ ngác một lời ta một câu âm thầm hạ bệ nhau. Hấn quay đầu, nhìn nhìn Cư Mộc Nhi, nàng đang nghiêm túc nghe hai vị cô nương ganh đua so sánh lẫn nhau nói chuyện trào phúng, Long Nhị thề mặc dù vẻ mặt kia chỉ là một vẻ thoáng qua mà thôi, nhưng hấn quả thật có chứng kiến Cư Mộc Nhi bên môi mỉm cười đắc ý.

Điều này làm cho Long Nhị lập tức mất hào hứng lại trên nàng. Hấn biết rõ, hôm nay phiền não của hấn chính là thoát thân ra an toàn từ nơi hai vị thiên kim tiểu thư tranh đấu thể diện này. Đang dự định chuyện này, cửa nhà gian bỗng nhiên lại có thanh âm một người con gái: “Ai nha, thật sự là khéo, ngày hôm nay là cơn gió nào thổi a, tại sao có thể gặp được mấy vị ở đây? Đinh cô nương, Tướng cô nương, đã lâu không gặp, hai người thật là có tinh thần. Long Nhị gia, Cẩm nhi bên này hữu lễ.”

Lại tới thêm một người?

5. Chương 5: Thu Liễm Tâm Tư Nhẹ Nhàng Đánh Trả

Long Nhị xoa xoa thái dương, vô ý thức lại nhìn Cư Mộc Nhi một cái, mỗi nàng khắc vui vẻ sâu hơn. Long Nhị cảm thấy da mặt cứng ngắc, một Đại lão gia bị mấy người phụ nữ quần lấy đối với hắn mà nói là chuyện rất chật vật, mặc dù biết rõ nàng nhìn không thấy, nhưng hắn vẫn trừng mắt nhìn nàng.

Hắn rất không cao hứng!

Cô nương mới tới vào ngồi, lần này biến thành Long Nhị một đối ba. Ba vị cô nương bắt đầu biến đổi biện pháp hấp dẫn sự chú ý của Long Nhị, cướp thời cơ nói chuyện với hắn, còn nói móc, ám phúng lẫn nhau.

Long Nhị ứng phó rồi các nàng vài câu sau liền mở miệng gọi Lý Kha tiến đến, vừa phân phó hắn gọi tiểu nhị đổi trà nóng vừa cho Lý Kha một ánh mắt. Đây là ám hiệu của hắn, ý là kêu Lý Kha mượn cơ cho hắn thoát thân. Lý Kha tự nhiên là hiểu, gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài kêu tiểu nhị đến.

Lý Kha chân trước vừa đi, chân sau lại có hai vị nữ khách nữa đến. Các nàng người nào cũng đều ăn mặc quang vinh chói lọi, không nhiễm một hạt bụi, cũng là trùng hợp như vậy, đều là đến Tiên Vĩ Lâu ăn cơm, vừa vặn cùng Long Nhị gia ngẫu nhiên gặp .

Long Nhị mặt đen thui lù như than, trời thì mưa to, tất cả đều ăn mặc thành như vậy chạy đến đây ăn cơm sao? Đến con nít còn không tin nữa là .

Năm nữ nhân ngồi đầy bàn, không có người nào đi chú ý Cư Mộc Nhi.

Một nữ nhân xiêm y vải thô bình thường, căn bản không lọt vào mắt. Đối thủ chân chính là vài vị kia, đương nhiên trong lòng mọi người đều hiểu. Các nàng âm thầm so tài lâu ngày, vừa vặn hôm nay ngay trước mặt Long Nhị gia thể hiện, dù gì, phá hỏng cơ hội đối phương cùng Long Nhị gia gặp nhau cũng rất tốt.

Long Nhị nghe các nàng chít chít nói chuyện, cực kì phiền muộn. Lúc này Cư Mộc Nhi liên tục giống như không tồn tại đứng dậy, nhẹ giọng cáo từ. Long Nhị trừng mắt nhìn nụ cười treo ở bên môi lúc nàng rời đi, trong đầu thật sự là tức giận. Xem động tác nàng lúc rời đi so với lúc tới nhanh nhẹn hơn rất nhiều, cơn tức giận trong lòng hắn càng bốc lên mạnh mẽ.

Mất thấy Cư Mộc Nhi thản nhiên đi ra, lưu lại năm cô nương hoa kỹ pháp phối, sau lưng người nào cũng là một nha đầu miệng lưỡi sắc bén, tổng cộng mười cô gái, hai mươi con mắt nhìn chăm chăm Long Nhị. Long Nhị cảm thấy tình cảnh kinh khủng này thì cảm thán cho dù là nam nhân nào cũng không thể chịu được .

Long Nhị rất bội phục chính mình, cảm thấy hai năm qua sự nhẫn nại cùng bao dung của hắn đều tiến bộ không ít, bởi vì hắn còn có thể cười được, hắn cười cười mời mọi người mau ăn món ăn, sau đó hắn nắm chặt tay đưa đến bên môi, nhẹ nhàng ho khan khụ.

Tiếng khụ này, làm cho năm vị thiên kim đều nhú lông mày, mặt lộ vẻ ân cần, rồi rít hỏi thăm thân thể có khó chịu hay không, nhanh chóng bắt lấy đề tài này, bắt đầu giới thiệu đại phu, giới thiệu phương thuốc trị ho, ân cần chú ý độ dày áo mặc vân vân.

Trước khi kiên nhẫn của Long Nhị dùng hết, Lý Kha rốt cục xuất hiện.

Lý Kha vẻ mặt lo lắng chạy vội đến, Long Nhị điều chỉnh sắc mặt, trong lòng tán thưởng: Lần này vẻ mặt diễn rất tốt. Trên mặt hắn bất động thanh sắc, chỉ trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì mà kinh hoảng như thế?”

Lý Kha vội vàng thi lễ, thở phò phò nói: “Thiệt tổng quản sai người báo lại, nói trong phủ phát sinh việc gấp, xin Nhị gia mau chóng trở về.”

Long Nhị vụng về nhú mày: “Như vậy a.....” Hắn nhìn về phía các vị cô nương, mọi người vội vàng nắm lấy cơ hội biểu hiện ra hiểu chuyện cùng ôn thuận hiền lương, cướp lời: “Nhị gia nếu đang có chuyện, liền mau chóng hồi phủ đi.”

Long Nhị đứng dậy thi lễ: “Như thế, Long mỗ đi trước một bước, bữa tiệc này để Long mỗ làm chủ, các cô nương xin đừng khách khí, ngày khác có cơ hội lại gặp mặt.” Hắn dứt lời, quay đầu đi.

Long Nhị đi xuống lầu, đi ra cửa chính Tiên Vĩ Lâu, phát hiện mưa đã tạnh, chỉ là trong không khí vẫn ẩm ướt, khiến cho trên thân người dính dính nhờn nhờn thật không dễ chịu.

Phu xe lập tức đánh xe tới đây, Long Nhị khoát khoát tay, ý bảo không cần. Chính hấn hướng phía Cự Mộc Nhi lúc đến đi tới, chỉ chốc lát, Lý Kha ra theo.

“Gia, lúc ngài đi rồi, các nàng nói mỗi lần gặp nhau không được bao lâu thì không phải là Long phủ có việc chính là các cửa hàng có việc. Xem ra chiều này về sau không thể dùng.”

Long Nhị đang mất hứng, nghe lời này khiển trách hấn: “Đó là do người diễn quá mức, mới lúc trước còn khỏe, báo trong phủ có việc, người thở gấp làm cái gì, cũng không phải người từ trong phủ chạy tới báo tin.”

Lý Kha vò đầu, không dám phản bác, hấn là hộ vệ a, cũng không phải con hát.

Long Nhị “hừ” một tiếng nói: “Không cần quản mấy người đó. Cứ để các nàng ta oán giận, nếu đã biết rõ mỗi lần các nàng đến quán lấy ta thì trong phủ có chuyện, nên hiểu đây là tình huống như thế nào, nếu đã thức thời, liền ít đến phiền ta.”

“Nhưng, gia thế sau lưng các nàng, đều là Nhị gia cần dùng đến, mỗi lần đều làm các nàng khó coi cũng thật không thể.....”

“Vậy thì giao cho người, người có lòng như thế nghĩ ra cho ta biện pháp tốt hơn xem, ta chờ.” Long Nhị liếc hấn một cái, hấn còn dám nói, diễn nhiều lần mới tiến bộ một chút như vậy.

Lý Kha rất muốn nói, lần trước Cự Mộc Nhi dùng là chiêu giới trà đó thật sự là biểu hiện tự nhiên lại có hiệu quả, chỉ là do nàng làm thích hợp, đổi lại mình để làm tựa hồ không thích đáng. Hấn còn chưa mở miệng, Long Nhị chợt khoát tay chặn lại, nhảy lên nóc nhà một bên.

Lý Kha giật mình, nhìn hai bên một chút, trời mưa xuống không có người, hấn cũng đi theo nhảy lên, đã thấy Long Nhị đã nằm ở trên nóc nhà bên cạnh bất động. Lý Kha không biết phát sinh chuyện gì, vì vậy cũng học bộ dạng chủ tử nhà mình lén lén lút lút, phủ phục như tên trộm.

Thăm dò thì nhìn thấy Cự Mộc Nhi cùng cái tiểu cô nương gọi Tô Tình kia ở góc trong ngõ hẻm nói chuyện. Tô Tình từ trong lòng ngực móc ra vài cái bánh bao nói: “Tỷ tỷ, tỷ đói bụng không, loại mời khách ăn cơm này, tỷ khẳng định ăn không được cái gì. Tỷ xem, ta mua cho tỷ vài cái bánh bao, vẫn còn nóng lắm, ăn trước đi, một hồi nữa sẽ nguội lạnh.”

Cự Mộc Nhi nghĩ đến mới cảm thấy đói bụng, nàng ứng tốt, cầm cái bánh bao, nhả nhận ăn từng miếng nhỏ. Tô Tình thận trọng, vừa bung dù ra cản trở đầu gió, vừa hỏi: “Long Nhị gia kia tại sao phải mời tỷ ăn cơm a?”

Cự Mộc Nhi từ từ ăn xong một cái bánh bao, lúc này mới đáp: “Cũng không còn chuyện gì, đại khái là muốn hỏi một chút chuyện học đàn cho người nhà.”

“Này còn có đại khái a.” Tô Tình lại nhét một cái bánh bao vào trong tay Cự Mộc Nhi, tựa hồ có chút không tin: “Vậy tại sao tỷ kêu ta dựa vào danh mục bán hoa, nói cho những nha hoàn thiếp thân của tiểu thư nhà giàu người ta nói Long Nhị gia hôm nay tại đây đãi khách a?”

“Thật nhiều thiên kim tiểu thư đến, có lẽ ta có thể nhận thêm nhiều công việc dạy cầm, chẳng phải là tốt sao?”

Tô Tình nghiêng đầu ngẫm lại: “Cũng đúng.” Nàng lại đưa cái bánh bao cho Cự Mộc Nhi, nói ra: “Lần sau nếu là chuyện hỏi về việc dạy cầm như vậy, để cho bọn họ đến quán rượu hỏi đi, mất tỷ không có tiện, lại phải đi thật xa một chuyến, cơm cũng ăn không được, thật vất vả.”

Cự Mộc Nhi cười cười đáp được, Long Nhị lại không nghe nữa mà đi xuống. Hấn xoay người nhảy xuống mái hiên, đi trở về. Lý Kha không rõ ý gì, cũng cùng đi theo.

Dọc theo đường đi Long Nhị không nói gì, đợi lúc hấn lên xe ngựa, Lý Kha nghe được hấn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Giảo hoạt, thật sự là giảo hoạt!”

Lần gặp gỡ ở Tiên Vị Lâu đó, làm cho Long Nhị đen mặt nửa tháng.

Bởi vì năm vị thiên kim tiểu thư kia từ ngày đó dùng hết sức tập trung bắt đầu mạnh mẽ đeo bám Long Nhị gia.

Các nàng lần lượt gửi bái thiếp, tặng quà, tìm các loại danh mục muốn mời Long Nhị gặp gỡ nói chuyện. Thậm chí hiện tại Long Nhị ra cửa, đi đâu cũng có thể cùng một vị thiên kim nào đó “ngẫu nhiên gặp”.

Các nàng là bị bữa tiệc ở Tiên Vị Lâu ngày đó kích thích, cảm thấy nếu không thêm chút sức, kim quy tế này sẽ bị người khác nhanh chân đến trước đoạt đi.

Các nàng hành động ngày một tích cực, dĩ nhiên là kéo theo những người khác. Vài nhà quyền quý cùng Long Nhị có quen biết người ta rồi rít đến hỏi thăm ý tứ lấy vợ của Long Nhị, còn có mượn danh mục hàng hóa mời Long Nhị gặp nhau nói chuyện làm ăn, kết quả nói một hồi lại bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ nữ nhi của mình, nếu không chính là nhờ bà mối đến Dư nương Long phủ hỏi thăm tâm ý của Long Nhị gia.

Tóm lại, việc thu hút sự chú ý của Long Nhị gia tại mấy ngày này càng thêm sôi động. Trong phố phường cũng bắt đầu truyền tai nhau, có khi nào cây vạn tuế muốn nở hoa, Nhị gia muốn kết hôn rồi?

Long Nhị tức giận đến thiếu chút nữa lệch mũi, chuyện phiền toái này chính là do kẻ khiến người chán ghét Cư Mộc Nhi đưa tới. Hắn bắt quả chính là muốn cho nàng xấu mặt một chút, trò đùa dai nhỏ nhỏ cũng không sao, không có ngờ tới thủ đoạn của nàng so với hắn còn hung ác hơn vạn lần.

Các vị thiên kim tiểu thư tiểu thư khuê các liên tiếp hành động còn có bà mối đến cửa tích cực thuyết phục rốt cục kinh động Dư nương Long phủ, bà bắt đầu đối với chuyện chủ tử gia Long Nhị lấy vợ lại có một chút lòng tin. Nhiều lần dự định, bà quyết định dùng danh nghĩa Long Tam phu nhân Phượng Vũ, muốn mời các vị tiểu thư đến Long phủ thưởng mai làm khách, mượn cơ hội này gặp gỡ Nhị gia, vội vàng định hôn sự.

“Nhưng hoa mai vẫn còn chưa nở a.” Phượng Vũ nói.

“Này có quan hệ gì, chỉ là có có. Quan trọng là làm cho Nhị gia gặp nhiều, đợi ngài ấy động tâm, hôn sự sẽ dễ làm.” Dư nương đối với việc thu xếp này phi thường dễ tâm.

Phượng Vũ sờ sờ cái cằm: “Kỳ thật ta cảm thấy để cho các cô nương đem danh sách đồ cưới mang đến, trực tiếp so với tài lực, phỏng đoán cơ hội Nhị bá động tâm lớn hơn một chút. Nếu không lại so đấu tốc độ xem sổ sách cùng công lực gảy bàn tính một chút, như vậy càng dễ dàng thắng được tâm tư tham tiền của Nhị bá hơn.”

Phượng Vũ đang nói cao hứng, Dư nương đột nhiên dùng sức ho hai tiếng, Phượng Vũ ngẩn ra, sau lưng lập tức có chút lạnh cả người, nàng bỗng hiểu ra, chầm chậm xoay người, chứng kiến Long Nhị đang đứng ngay phía sau của nàng.

Lúc này Phượng Vũ đang theo Dư nương ngồi ở trong hoa viên thương nghị công việc chiêu đãi những thiên kim khuê tú đến phủ ngày mai, không có ngờ tới người rõ ràng nên ở tại thư lâu xem sổ sách Long Nhị lại đi qua.

Phượng Vũ hí hí cười, làm bộ cái gì cũng chưa nói qua. Hôn sự này là tử huyệt của đương gia Nhị bá, đâm một cái sẽ gặp chuyện không may, huống chi gần đây mấy ngày này, mỗi lần nhìn hắn cũng như nhìn khuôn mặt đen nghen một cục mà không có chỗ xả. Nàng cũng không muốn chọc giận hắn, làm hại tướng công yêu dấu nhà nàng bị đẩy đến địa phương khỉ ho cò gáy nào đó vất vả đi đòi nợ một chuyến.

Mặt Long Nhị xác thực đang đen thui, hắn rất không cao hứng, “hừ” Một tiếng nói: “Đệ muội thật đúng là quan tâm ta a.”

“Đó là tất nhiên.” Phượng Vũ bất động thanh sắc xê dịch, cố gắng làm cho Dư nương giúp nàng ngăn cản. Trong miệng vẫn nói: “Nhị bá là trụ cột trong nhà, mọi hạ nhân trong quý phủ, tất nhiên là đều quan tâm đến. Đúng không, Dư nương?”

Long Nhị không cho cơ hội để Dư nương đỡ lời, ngay sau đó hỏi: “Ngoại trừ so tài lực cùng với chuyện trông nom sổ sách, đệ muội còn có cái đề cử gì khác tốt hơn không?”

Hắn rõ ràng muốn Phượng Vũ khó coi, lần này Phượng Vũ cũng không chịu phục, nàng vốn cũng không phải là quả hồng mềm, Long Nhị không để cho nàng mặt mũi như vậy, nàng cũng không vui, vì vậy nói: “Biện pháp thì vẫn còn, bất quá không phải là ta nghĩ, là đại tẩu nói.”

Nàng ngẩng đầu, vành vào tự đắc nói: “Đại tẩu nói, theo tính tình Nhị bá, kiếm nương tử thật không dễ dàng, nếu vẫn chọn không được đại tẩu sẽ để cho đại bá chọn cô nương cho Nhị bá rồi ép Nhị bá thành

thân. Xem đi, đại tẩu cũng là quan tâm Nhị bá, nhưng cái này so tới so lui, biện pháp của ta vừa có thể diện, cũng có thể cho Nhị bá tỉnh tâm. Đúng không, Nhị bá?”

Còn tỉnh tâm? Hai chị em dâu các nàng một người nói hấn tâm hồn tham tiền, không chọn nữ nhân chỉ chọn tài lực, một người nói hấn tính tình cứng rắn không vui vẻ, không kiếm ra được nương tử. Các nàng đối với hấn đánh giá cao như thế, hấn còn có thể tỉnh tâm sao?

Long Nhị hít sâu một cái, ở trong lòng cùng mình nói không nên chấp nhặt với nữ nhân đầu óc nông cạn. Không đúng, là không nên chấp nhặt với nữ nhân đầu óc nông cạn trong nhà mình. Nhà người ta, nên so đo vẫn phải so đo một chút .

Long Nhị đang muốn nói ra mấy lời, dạy dỗ Phượng Vũ một chút. Nàng ta đã là nương của hai đứa bé, phải đoan trang hiền thực, đừng đem hài tử dạy hư làm cho Long gia mất mặt, nhưng hấn còn chưa mở miệng, Dư nương đã cướp lời .

“Nhị gia, ngài xem, tiểu công tử nhà đại gia cũng đã có thể cưỡi ngựa, tiểu tiểu thư của tam gia cũng đã biết kêu cha.”

Long Nhị trong lòng run lên, khỏe mắt nhìn thấy Phượng Vũ ở một bên cười trộm, lần này da mặt của hấn cũng muốn quắt lại, hấn vội vàng đáp:“Đúng vậy, đúng vậy, cuộc sống này trôi qua thật nhanh. Dư nương giúp lão Tam chiếu cố đứa nhỏ, thật sự là khổ cực.” Hấn vừa nói vừa trừng Phượng Vũ một cái.

“Không khổ cực, không khổ cực.” Dư nương nói chuyện về mặt thật là thành khẩn.“Nhị gia, mấy ngày nay, lão gia phu nhân ở trong mộng tìm ta. Bọn họ hỏi ta ở trong phủ tình huống thế nào a? Ba đứa con trai đều tốt chứ? Ta đem chuyện trong phủ đều nói hết cùng bọn họ. Lão gia phu nhân đối với những điều khác đều hài lòng, nhưng sự việc Nhị gia liên tục không thành gia này, lại để cho bọn họ luôn lo lắng trong lòng.”

Long Nhị trên mặt cười méo, Dư nương thật sự là càng già càng có chủ ý, cha mẹ của hấn đã qua đời nhiều năm còn có thể lo lắng trong lòng, đây là đang diễn tuồng nào thế này?

Có thể cha mẹ không có ở đây, Dư nương tuy là người làm, thực tế lại giống một loại trưởng bối như mẫu thân, Long Nhị lại như thế nào cũng không dám làm trái ý lão nhân gia bà, chỉ đành phải nói:“Dư nương, vậy bà quay đầu lại an ủi một chút cha mẹ ta, Đại ca cùng lão Tam đều đã có con, Long gia dĩ nhiên có sau, ta không vội, không vội.”

Dư nương khụt khà khụt khịt, xuất khăn ra, nước mắt nói đến là đến. Phượng Vũ ở một bên nhìn xem, thật là bội phục, ngầm vụng trộm cho bà một ngón tay cái.

Dư nương đem tay Phượng Vũ đẩy đến sau lưng, bóp một cái, truyền ý “để cho ta tới”, trong miệng lại đối Long Nhị nói: “Nhị gia a, lão nô biết rõ, nhiều năm như vậy ngài chèo chống Long gia, thật sự là khổ ngài. Hiện tại cuộc sống cũng khá, bên trong bên ngoài cũng thuận lợi, nhưng thê tử của ngài đến cái bóng dáng cũng không có nữa cái, lão nô không có mặt mũi nào đối diện với lão gia phu nhân a, ở đâu còn dám theo chân bọn họ nói cái gì an ủi. Lão nô này đã một bó tuổi, sợ là cũng không chống đỡ được bao nhiêu năm, đến lúc đó nếu như xuống dưới đất gặp lão gia phu nhân, thế mà Nhị gia vẫn chưa lấy vợ, ngài nói xem lão nô làm sao ăn nói với bọn họ đây?”

Long Nhị thanh thanh ho hai tiếng, lại khụ khụ hai tiếng:“Dư nương, bà cũng biết, chống đỡ một cái nhà không dễ dàng, đặc biệt là Long gia chúng ta, kia bên ngoài bao nhiêu người chăm chú nhìn, chờ tóm chỗ bất lợi, hiện nay là tốt hơn so với thời điểm cha mẹ ta vừa rời khỏi nhân gian, nhưng cũng không thể phớt lờ. Việc mua bán to lớn, khắp nơi cũng phải để tâm, Đại ca hàng năm không có ở đây, chút ít quan hệ trên quan trường ta cũng phải giúp hấn chuẩn bị, còn có lão Tam kia.....”

Phượng Vũ vừa nghe đến tướng công nhà nàng, vội hỏi:“ Chuyện này thì có liên quan gì đến Long Tam nhà ta chứ?”

Dư nương rất có khí thế khoát tay chặn lại mọi lời nói, tương đối nghiêm túc hỏi: “Nhị gia, những việc này, cùng việc ngài lấy vợ có cái gì xung đột?”

Long Nhị nghẹn lời, trong lòng biết Dư nương mềm không thành chuyển sang cứng, hấn coi chừng châm chọc, trả lời:“Cái này, không phải là ta không lấy vợ, nhưng việc này cũng có liên quan đến trong nhà..... Dư nương đừng giận, ta là nói, ta phải cẩn thận tìm thật người tốt, nếu không lỡ đâu tìm trúng người dòm

ngó gia sản nhà ta, hay là âm mưu kiếm lợi từ Long gia, hoặc là cùng với người ngoài khi dễ Long gia ta, vậy cũng sao được?”

Dư nương tức giận trả lời: “Nhị gia, cái tâm ý này của ngài, so với lão thái bà ta còn lo lắng nhiều hơn. Ta trước không bình luận bản lãnh của Nhị gia, chỉ là ngài nhìn phu nhân đại gia tinh tế hiểu ý, phu nhân tam gia nhiệt tình thiện võ, đến khi nhị phu nhân vào cửa, chị em dâu chiếu ứng lẫn nhau trông nom theo sát, nàng ta còn có thể lật trời kiêu gì?”

Phượng Vũ dùng sức gạt đầu, nhìn Nhị bá kinh ngạc, tâm tình thật sự là tốt.

Long Nhị bị chặn không thốt nên lời, thật lâu mới nói: “Dư nương đối với đại tẩu cùng đệ muội, thật đúng là có lòng tin.”

“Ta đối với Nhị gia cũng rất có lòng tin, nếu là thật sự là cưới thê thành gia, vậy nhất định là phu cương uy chấn, thê hiền tử hiếu.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” Long Nhị ngượng ngùng đáp, hắn sao có thể nói không phải chứ.

“Nếu là như thế, vậy Nhị gia cũng lo lắng định hôn sự đi.”

Long Nhị mỉm cười, lại cố gắng mỉm cười, sau mới nói: “Chung thân đại sự, sao có thể nói định là định? Việc này không gấp được, Dư nương yên tâm, ta nhất định cẩn thận chọn người thật tốt.”

“Ngài nên để tâm chọn cho tốt.” Dư nương càng già càng dẻo dai, tinh thần vô cùng phấn chấn từ trên ghế nhảy dựng lên, động tác cực nhanh loáng cái đã đi ra ngoài, chỉ chốc lát cũng không biết từ đâu lấy ra một cái ống trúc to tới, bên trong chứa đầy họa trục.

Nụ cười trên mặt Long Nhị thiếu chút nữa rụng mất, hắn nghe thấy Dư nương nói: “Bên trong đây đều là những cô nương tốt ngàn người chọn một, ta đều nhìn qua, luận dung mạo, luận nhân phẩm, luận tuổi tác, luận gia cảnh, đều là rất tốt. Nhị gia chỉ để ý cẩn thận lại lựa chọn. Nhìn trúng cô nương nhà ai, ta lập tức an bài đi cầu hôn.” Bà nói xong, lại móc ra một trang giấy, đưa tới trong tay Long Nhị: “Năm nay nhất định là không kịp, những ngày này đều là ngày đẹp sang năm, gả cưới khai trương làm hỉ sự vô cùng may mắn, Nhị gia chọn xong cô nương, lại định ngày làm hôn sự luôn đi. Nên chuẩn bị kỹ càng một chút, ta lúc nào cũng có thể an bài tốt.”

Long Nhị lần này thật sự không cười được, hắn thuận miệng đáp tốt, còn nói thư lâu còn có vài phần hồ sơ khẩn cấp phải xử lý, sau đó cực nhanh chạy trốn chết.

Dư nương đuổi theo ở phía sau hắc kêu: “Nhị gia, tiệc trà xã giao ngày mai, Nhị gia nhất định phải tới a!”

Phượng Vũ nhìn thân thể Long Nhị cứng đờ, bước chân tăng nhanh, không khỏi cười sặc sụa, trong lòng suy nghĩ, Nhị bá mỗi lần thoát thân đều dùng cố “bận bịu” này, thật sự là thật không có ý tứ. Nàng đánh cuộc, ngày mai Nhị bá nhất định cũng rất bận bịu.

Ngày hôm sau, Long Nhị quả nhiên bề bộn nhiều việc. Hắn nói trong đêm qua nhận được tin thuộc hạ đến báo, nói việc làm ăn ở Lân thành xảy ra chút phiền toái, hắn phải tự mình đi xử lý, cho nên không thể cùng các thiên kim thưởng trà nói chuyện. Hắn cố ý lên tiếng chào hỏi, xem như dặn dò cho Dư nương, sau đó lên xe ngựa, vội vàng đi ra khỏi thành.

Việc này rơi vào trong tai Phượng Vũ, lại làm cho nàng một hồi cười to. Nàng thật sự là hiếu kỳ, Nhị bá nhà nàng như vậy, cuối cùng rốt cuộc sẽ rơi xuống trong tay cái dạng cô gái gì a.

6. Chương 6: Tâm Tư Nhớ Thương Càng Muốn Trêu Chọc

Long Nhị tại Lân thành trốn liền một lúc mười ngày.

Đối phó loại tình huống trước mắt này, liền như đàm phán mua bán, nên rèn sắt khi còn nóng thì nhanh nhẹn gấp rút, nên kéo dài thì phải kéo dài, đối với chuyện quan hệ với người cũng vậy, kéo dài thật lâu, hằng hái nhiệt tình đi qua, dần dần mất tinh thần, là cách xử trí rất tốt.

Cho nên Long Nhị đã tính toán, nghĩ tới mấy vị thiên kim khuê tú kia đến cửa không thấy được hần, quần không được người, trải qua thời gian lâu một chút, mất đi nhiệt tình, cũng sẽ không phiền phức như vậy. Không bị các nàng quần đến đáng sợ, Dư nương cũng sẽ không được cổ vũ, vậy cuộc sống của hần cũng sẽ khá hơn một chút.

Hần phải người thăm dò, nghe được vài ngày gần đây mọi người tựa hồ cũng an phận, vì vậy Long Nhị thu thập hành lý hồi phủ.

Trên đường xe ngựa đi qua cái rừng trúc kia, Long Nhị đẩy rèm cửa sổ xe ra nhìn ra phía ngoài, lại nhìn thấy trong trúc đình xa xa kia có một người đang ngồi.

Long Nhị gấp rút kêu phu xe chạy chậm một chút. Phu xe Ngưu Hiệp nghe lệnh, kéo dây cương, xe ngựa chậm rãi chạy qua trước trúc đình, Long Nhị nhìn kỹ, người ngồi trong đình kia, đúng là Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi một thân áo vải màu thâm, tựa hồ là vải bông, có chút dày, cổ áo dựng thẳng, che phủ cực kỳ chặt chẽ. Xem ra nàng thật đúng là thể chất yếu ớt, mặc dù đã là cuối mùa thu, hai ngày này khí trời đột nhiên lạnh chút ít, nhưng cũng không đến mức mặc thành như vậy.

Long Nhị trong lòng khê hờ, mặc dù nàng là một cô gái yếu đuối, cũng không thể cảm thấy nàng đáng thương. Hần không có cảm giác mình cùng một cô nương như vậy so đo có cái gì không đúng, nên biết, ngoại trừ giữa người trong nhà không được tự nhiên lắm, hần thật đúng là chưa từng có kinh ngạc vì một cô gái không liên quan như vậy.

Cư Mộc Nhi một mình lẳng lặng ngồi ở trúc đình kia, nghe thấy tiếng vang xe ngựa, nàng tựa hồ có chút cao hứng, hơi nghiêng đầu nghiêm túc nghe, sau đó lộ ra mỉm cười. Nàng cười rõ lên, cả người lộ ra tầng hào quang.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, Long Nhị cứ nhìn Cư Mộc Nhi như vậy. Hần thấy nàng hít sâu mấy hơi, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui vẻ, tựa hồ là nghe thấy được cái gì đó cực hay. Long Nhị theo bản năng cũng làm theo hít sâu vài ngụm, hần chỉ nghĩ thấy được hương vị bùn đất cùng rừng trúc, cũng không nghe thấy cái gì hay.

Xe ngựa càng lúc càng xa, trúc đình cùng Cư Mộc Nhi biến mất ở trước mắt.

Long Nhị buông rèm xuống, xoay người an tọa trong xe, hần cảm giác, cảm thấy chính mình phải làm vài thứ, nhưng là nên làm cái gì đây?

Xe ngựa chạy nhanh hơn, lúc đến cửa thành, Long Nhị đột nhiên hô một tiếng “Dừng xe”.

Phu xe Ngưu Hiệp cùng Lý Kha cười ngựa đi theo giật nảy mình.

Long Nhị nhảy xuống xe, nói với bọn họ: “Các người ở đây chờ ta, ta một hồi nữa sẽ trở lại.”

Lý Kha vừa muốn nói chuyện, Long Nhị chỉ vào hần: “Người cũng ở đây chờ.” Lý Kha được lệnh, cầm miệng đứng ở tại chỗ.

Vì vậy Long Nhị điểm mũi chân một chút, biến mất trước mặt Ngưu Hiệp cùng Lý Kha. Ngưu Hiệp lúc này cẩn thận hỏi Lý Kha: “Lý gia, Nhị gia là muốn đi giải có phải không?”

Lý Kha đáp: “Không biết.”

Nhưng trong lòng hần nhột gay gắt a, thật muốn biết Nhị gia đi làm sao. Hần cảm thấy không phải là đi giải, nhưng đến tốt cùng là đi làm sao rồi? Thân là một cận vệ nghiêm túc lại nghiêm chỉnh, hần cũng có một bụng bất quá, đúng là hần không dám làm tới cùng.

Lòng hiếu kỳ thật sự là quá đả thương người !

Long Nhị đi đâu rồi?

Vấn đề này trong lúc Long Nhị nhảy về hướng trúc đình bên đường cũng suy nghĩ minh bạch. Hần phải đòi lại khoản nợ cũ! Không thể để cho nữ nhân kia sống thoải mái được, nàng lộ ra vẻ mặt an tường vui vẻ như vậy, quả thực là đánh cho một quyền nặng nề vào tim hần.

Hắn bị một đám nữ nhân gây phiền cho người khác cuốn lấy đến mức thở không ra hơi, lại bị lão nhân trong nhà thúc giục ép cười, cuối cùng huyền não đến mức có nhà mà không về được, những thứ này đều là vì cái gì? Là vì nàng! Tất cả đều là nàng làm hại!

Long Nhị hẳn đúng là một nhân vật hô phong hoán vũ, hẳn khụ một tiếng, phía dưới bao nhiêu lão bản cửa hàng cũng phải lo lắng coi chừng, chỉ cần hắn thay đổi nét mặt, mà ngay cả quyền quý trong kinh cũng phải ước chừng ý tứ của hắn. Hiện tại chỉ là một nữ nhân gầy khô khốc lại mù mắt, lại ép cho hắn phiền phức gần chết, ngằm vụng trộm động tay chân, hắn bị mất mặt mũi, chột vật trốn đi, nếu như hắn không dạy dỗ nàng, buổi tối làm sao có thể ngủ ngon?

A, hẳn rốt cục minh bạch nguyên do hắn ngủ không ngon.

Long Nhị rất nhanh lặng yên không một tiếng động đến trúc đình.

Bốn bề vắng lặng, hắn đứng ở ngoài đình, lẳng lặng nhìn Cư Mộc Nhi một hồi. Cư Mộc Nhi một mình ngồi, tựa hồ là thật vui vẻ.

Long Nhị híp lại mắt, nghĩ tới phải làm như thế nào đối phó nàng mới tốt? Nhưng hắn là người có thân phận, không thể giống như Đinh Nghiên San, tìm chút ít du côn lưu manh làm khó dễ một cô nương, hắn không muốn làm tổn hại phong nhã, lại muốn làm cho nàng khóc không ra nước mắt.

Ánh mắt Long Nhị rơi vào tượng trúc trong tay Cư Mộc Nhi. Tượng trúc kia chính là cái cây hắn lần trước nhìn thấy. Giờ phút này nàng ngồi yên, tượng trúc để ở một bên, cũng không có nắm ở trong tay. Mặc dù tượng trúc cách tay của nàng rất gần, nhưng Long Nhị nắm chắc có thể thần không biết quỷ không hay lấy nó đi.

Hắn thật đã làm như vậy.

Hắn len lén, một chút thanh âm cũng không có, khe khẽ trộm tượng trúc đi.

Cư Mộc Nhi không cảm giác chút nào, vẫn như cũ ngơ ngác ngồi ở đó, ngây ngốc gửi hương vị bùn đất cùng rừng trúc mà Long Nhị một chút cũng không thích, nghe tiếng vang gió thổi rừng trúc sột soạt. Nàng cái gì cũng không nhìn thấy, những tiếng vang nho nhỏ này hòa với những mùi vị trong không khí, là chứng minh nàng vẫn tồn tại, nàng cảm thấy mình coi như may mắn, mình còn có thể ngồi, còn có thể nghe.

Long Nhị hoàn toàn không lý giải được thú vị cuộc sống một người mù, hắn đứng ở bên cạnh chờ, chờ xem vẻ mặt của Cư Mộc Nhi khi phát hiện tượng trúc không thấy đâu, chờ xem nàng không có tượng trúc thì đi đường làm sao.

Nhưng Cư Mộc Nhi kia liên tục ngồi bất động, điều này làm cho Long Nhị suýt nữa mất kiên nhẫn, hắn thật muốn hô to một tiếng: “Cô nương, tượng trúc của cô ở đâu rồi?”

Nhưng hắn không thể làm như vậy, hắn không thể để cho Cư Mộc Nhi biết là hắn trộm cầm tượng trúc của nàng, hắn liền làm cho nàng cái gì cũng đoán không được, sau đó nghi hoặc sợ hãi.

Chợt có người đi đường bước qua, Long Nhị liền ẩn thân vào trong rừng, ẩn dấu tung tích, đợi đến khi không có người trở ra nhìn chằm chằm Cư Mộc Nhi.

Đợi thật lâu, Cư Mộc Nhi rốt cục ngồi đủ rồi, nàng lấy tay sờ hương tượng trúc, chuẩn bị về nhà. Nhưng sờ rồi lại sờ, lại không sờ thấy cái gì. Trong đầu nàng có chút khó hiểu, duỗi tay dài hơn một chút tiếp tục sờ, nhưng cũng không sờ được gì, những nơi bên cạnh có thể đụng tay đến đều sờ hết, nhưng vẫn không có gì cả.

Sắc mặt Cư Mộc Nhi thay đổi, Long Nhị nở nụ cười.

Cư Mộc Nhi đứng lên, có chút kinh hoảng, nàng lấy lại bình tĩnh, dè dặt tìm khắp cả đình một vòng, xác thực là không có. Động tác của nàng chậm chạp, cử chỉ coi chừng, Long Nhị nghĩ đây là phòng ngừa chính mình ngã xuống hoặc là bị đập đầu vào đâu đó đây.

Hắn thấy trên mặt nàng hiện ra vẻ hoảng sợ, cảm thấy thật sự là cao hứng. Sớm biết rằng như vậy, cũng không nên thỉnh nàng ăn cái gì cơm, xem nàng co quắp đói bụng không bằng xem nàng không có tượng trúc lo lắng hãi hùng mới thư thái a.

Cư Mộc Nhi lúc này lại ngồi xuống, nàng đột nhiên nói: “Người đi ra đi.”

Long Nhị sững sờ, thiếu chút nữa theo bản năng đi lên phía trước, sau lại nghĩ ra không đúng, nàng không thể nào nhìn thấy mình.

“Ta nghe được tiếng của người.” Cư Mộc Nhi lúc này trên mặt đã khôi phục trấn định: “Người cầm trượng trúc của ta, lại không làm tổn thương ta, là có dụng ý gì, không bằng đi ra nói chuyện. Ta đã nghe thấy người, không nên lại ẩn thân không cần thiết.”

Nàng nói cực tự tin khẳng định, Long Nhị thiếu chút nữa là tin. Trong lòng hấn trong nháy mắt kinh ngạc, nhưng hấn bỗng nhiên nghĩ đến, lúc trước nàng chính là lừa hiện thân Lý Kha như vậy, chính mình còn phân tích qua nàng không thể nào có thể nghe được, hôm nay giao đấu một lần, không ngờ thiếu chút nữa lại tin lời nàng nói.

Hấn không đi ra, tuyệt không đi ra ngoài, xem nàng có thể làm sao?

Cư Mộc Nhi ngồi một hồi lâu, không có thấy bất kỳ động tĩnh gì, nàng thở dài thật dài, hỏi: “Chơi giấu đồ thật thú vị như vậy sao?”

Long Nhị cảm thấy rất thú vị, so với cùng những thiên kim khuê tú kia nói chuyện còn thú vị nhiều hơn.

Hơn nữa hấn không tin Cư Mộc Nhi có thể biết có người ẩn thân ở một bên, hấn biết rõ nàng là giáo hoạt, hấn đã lĩnh giáo qua. Cho nên hấn xác định giờ phút này nàng tuy là trấn định, thực tế lại là không thể làm gì, cho nên hấn càng vui vẻ hơn.

Chưa từng có người có thể cho Long Nhị gia hấn khó coi còn có thể toàn thân mà lui, người người đều biết Long Nhị hấn có cừu oán tất báo tuyệt không nương tay. Vốn là theo lý thuyết, đối với một cô nương hấn không nên đến chết cũng cần không tha như vậy, nhưng cho tới bây giờ còn không có cô nương nào trêu chọc qua hấn như vậy, cho nên Long Nhị cảm thấy, Cư Mộc Nhi này so với những người tính kế đàn ông khác càng làm cho hấn để ý. Cho nên giờ phút này thấy nàng kinh ngạc, trong nội tâm hấn cảm giác thật sự rất vui sướng.

Cư Mộc Nhi nói xong lời này, không đợi được động tĩnh, vì vậy nàng đứng lên, lạnh lùng nói một câu: “Trượng trúc kia liền tặng cho người chơi đi.” Lúc nàng nói lời này, trên mặt lộ vẻ tức giận.

Long Nhị ở một bên nhìn xem, không khỏi chột nhứ mày, ơ, còn biết phát giận đây.

Cư Mộc Nhi nói xong, vịn lan can trúc đình, từ từ đi ra khỏi đình, sau đó từng bước một mà bước, hướng về nhà mà đi. Nàng không quay đầu lại, không có ngừng bước nghe động tĩnh mọi nơi, nàng chỉ là rất nghiêm túc đi đường.

Long Nhị đi theo nàng một đoạn, nhìn nàng đi thật dè dặt nhưng vẫn bị trượt chân vài cái, suýt nữa ngã, nhưng lần nào cũng không ngã xuống, điều này làm cho hấn có chút tiếc nuối. Về sau có một vị nam tử lớn tuổi tới đây gọi nàng, Long Nhị nghe được nàng gọi ông ấy là “Cha”, liền biết người này chính là Cư Thắng.

Cư Mộc Nhi cùng Cư Thắng nói làm mất trượng trúc, khi về thì đã muộn. Cư Thắng lớn giọng nói làm thế nào lại không cẩn thận như vậy, lần tới ông làm cho nàng thêm cây mới. Hai cha con nàng liền cùng nhau trở về nhà.

Long Nhị theo tới đây, nhìn không thấy vẻ mặt Cư Mộc Nhi nữa, cũng liền chạy trở về xe ngựa. Hấn lúc này thở ra, trong lòng thông khoái, nụ cười cũng có. Điều này làm cho Ngưu Hiệp cùng Lý Kha rất là ngạc nhiên.

Trở lại Long phủ, Ngưu Hiệp kéo Lý Kha đến một bên nhỏ giọng hỏi: “Lý gia, Nhị gia mới vừa đi giải hồi lâu, khi trở về mặt mũi như đảo qua khói mù, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, có phải là bị tảo bón hay không?”

Lý Kha quýnh lên, không đáp, quay người đi.

Đi hai bước lại quay đầu trở lại, vỗ vỗ vai Ngưu Hiệp nói: “Đại Ngưu, lòng hiếu kỳ nên ngăn chặn thì phải ngăn chặn, người nhìn ta, học một chút.”

Ngưu Hiệp gãi gãi đầu, chỉ thấy mặt nhìn không ra Lý gia có ngăn chặn lòng hiếu kỳ a, đây là lời khuyên kiểu gì vậy?

Lý Kha lại vỗ vỗ vai của hắn, lời nói thâm thía: “Lòng hiếu kỳ sẽ gây họa.”

Ngưu Hiệp lại vò đầu, phải không?

Long Nhị hồi phủ liền phải nghe Dư nương nói, hắn đi mấy ngày nay, có mấy lão bản tiệm thuốc đưa lễ đến, đều là chút thuốc bổ. Dư nương hỏi thăm một chút, là mấy thiên kim khuê tú ngằm vụng trộm phò thác, mấy vị kia thật là có lòng, thấy Long Nhị ngày đêm vất vả, gấp rút làm nhanh, cố đưa lễ đến, dùng nói bên ngoài quan tâm.

Long Nhị nhú mi, quay đầu cho Lý Kha đi ra phố phường hỏi thăm một chút, bất luận đang đồn những thứ gì, đều phải báo trở lại.

Lý Kha trong lòng biết lần này lừa gạt không được, đành phải đi ra ngoài hỏi thăm trở lại báo. Nói là hiện tại trên phố đồn đãi, nói Long Nhị gia là yêu tiên như mạng hẹp hòi mang thù tính tình không tốt, còn có hắn không gần nữ sắc, nguyên nhân chậm chạp không cưới một là yêu thích nam sắc, hai là nhất định sẽ có bệnh không tiện nói ra.

Long Nhị nghe xong thì đứng hình, những cô gái không dò la được hắn đến cùng có phải là thích nam sắc hay không, đành phải ra tay từ bệnh không tiện nói, cho hắn bồi bổ thân thể sao?

Hoang đường cực độ! Thật sự là những nữ nhân ngu ngốc lại không đầu óc.

Hắn sẽ lấy các nàng mới là lạ! Lấy về nhà để cho các nàng ngày ngày nhớ kỹ theo như những lời đồn nhỏ nhỏ cho hắn bồi bổ thân thể, vậy không phải là chứng thực hắn “không được” đã nhiều năm sao?

Nhưng Long Nhị lại không nghĩ tới, việc này vẫn chưa xong. Qua mấy ngày, lại có lão bản tiệm thuốc tặng lễ đến, lần này tặng chính là thuốc hay thông ruột nhuận tràng.

Thuốc vừa đưa đến, mặt Long Nhị liền đen. Sắc mặt kia, không phải thật sự là giống mặt táo bón sao?

Bệnh không tiện nói ra còn dễ tính, lần này rửa hắn “đi” không ra cứt là có ý gì?

Long Nhị gia nổi giận!

7. Chương 7: Ăn Miếng Trả Miếng – Lương Bại Câu Thương

Một ít gói thuốc được gói cực kỳ tinh mỹ, nhưng lại giống châm đâm vào mắt Long Nhị. Hắn thật sự kìm nén một bụng hỏa, muốn phát tác lại không biết xả hướng nào mới tốt.

Mặt đen lại Long Nhị gia bực bội tận hai ngày, cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Về phương diện khác, Long Nhị trở về mấy ngày nay, không ngừng có người tặng thuốc bổ đến đây, đưa tiền bạc cũng tới. Các đại gia cân nhắc chỗ tốt việc sửa chữa lại đường đông, bắt đầu hướng Long Nhị gia bày tỏ, muốn xin cái danh này.

Đầu óc Long Nhị về những chuyện này cực kỳ rõ ràng. Nhà ai là cái quan hệ lợi hại gì, ai tiền bạc có thể thu, ai chỗ tốt không thể dụng, đối với người nào nhà nên đỡ thì đỡ, đối với nhà người nào nên thị uy, hắn đều tính kế tốt.

Theo như chủ ý đã định trước, Long Nhị đồng ý trao quyền cho hai nhà, đem chuyện sửa phở thêm mái che phân công rõ ràng, làm cho hai nhà kia bên nào cũng có chỗ tốt, hài lòng mà về.

Bởi vì mất thấy cửa ải cuối năm đã gần kề, các cửa tiệm làm ăn trên đường đông đều đông khách, để không ảnh hưởng đến việc mọi người mua bán, Long Nhị đem chuyện sửa phở định vào đầu xuân năm sau, cũng muốn cầu xin năm trước kia hai nhà đem sửa chữa lại khoản tính toán, phải cần nguyên liệu, nhân lực chờ khắp các phương diện chuẩn bị tốt mới bắt đầu, hai nhà kia đương nhiên cũng là nghiêm túc đáp ứng.

Khi an bài sửa phở xây mái che, Long Nhị lại nghĩ tới Cừ Mộc Nhi.

Hắn quyết định lại đi trộm nàng một cây trượng trúc, bởi vì hắn cho rằng, hắn bị phố phường đồn đãi khó nghe như thế, cũng là do nàng ban tặng.

Hành vi như bọn đạo chích vậy không phải là cái chuyện thể diện gì, chuyện này Long Nhị trong lòng hiểu. Đi trộm một cái trượng trúc của manh nữ cũng không vinh quang gì, cho nên hắn không có ý định để cho người khác biết.

Long Nhị không mang theo tùy tùng hộ vệ, một mình cưỡi ngựa, ra khỏi cửa Nam Thành, thẳng đến rừng trúc mà đi. Đến trúc đình, chứng kiến một đôi vợ chồng nhà nông đang nghỉ chân ở đó, trong đình cũng không có thân ảnh của Cư Mộc Nhi.

Long Nhị vỗ vỗ con ngựa, tiếp tục đi về phía trước, một đường đi tới quán rượu Trụ Trạch. (quán rượu Trụ Trạch là quán rượu của nhà chị nữ chính mở, chương trc edit thiếu, sorry mọi người)

Quán rượu Trụ Trạch cách phía nam kinh thành năm dặm, từ vào thành cần phải trải qua đại lộ quẹo vào duy nhất một cái ngã ba đường mòn, liền có thể thấy quán rượu Trụ Trạch.

Quán rượu Trụ Trạch cũng không lớn, bốn cái bàn, hai tiểu nhị làm việc cộng thêm Cư phụ chính là toàn bộ nhân thủ. Cửa hàng bán rượu là chính, còn có bán chút thức ăn nhắm rượu, thịt nướng, bánh bao mì sợi làm món chính.

Quán rượu Trụ Trạch bán rượu rất có tiếng, vài cái tửu lâu lân cận trong thành đều mua rượu chỗ Cư phụ, cho nên quán rượu chủ yếu dựa vào cung cấp rượu cho các tửu lâu mà sống, thực khách đến tiệm ăn cũng không nhiều.

Đằng sau quán rượu Trụ Trạch chính là trạch viện nhà ở. Sân nhỏ tổng cộng có ba gian, gian thứ nhất hợp với quán rượu, là nơi hai tiểu nhị ở, một là để giữ quán, hai là dùng để cất trữ một ít vật tư. Gian thứ hai là chỗ ở của Cư phụ, còn kiêm là kho hàng chưng cất rượu. Gian thứ ba tiểu viện mới là chỗ ở của Cư Mộc Nhi.

Long Nhị sớm đã từ tin tức Lý Kha thăm dò trở về biết sắp xếp hết thảy, vì vậy hắn cưỡi ngựa trực tiếp vào rừng cây, tìm cái cọc đem ngựa cột chắc, sau đó một mình lặng lẽ ẩn vào hậu viện quán rượu Trụ Trạch, nhảy vào trong tiểu viện Cư Mộc Nhi ở.

Sân nhỏ của Cư Mộc Nhi rất yên lặng, chung quanh dựng lên rào chắn cọc gỗ cao thô, trước sau cũng không có cái gì khác, trải qua một cái đường mòn, mới có khác quê nhà.

Long Nhị nhìn nhìn khắp mọi nơi, sau đó giống như trộm chui vào quan sát phòng ở của Cư Mộc Nhi. Trong tiểu viện này có ba gian phòng. Một gian phòng ngủ, bài trí rất đơn giản, một giường một án một tủ, không có những vật khác.

Một cái khác là thư phòng, ba mặt tường kê tủ, bày đầy sách, bên cửa sổ có một cái án thư, trên án xếp văn phòng tứ bảo, trong phòng cũng không có bài trí dư thừa gì.

Trông thấy một phòng sách này, Long Nhị ngẩn người, hắn đột nhiên nghĩ tới manh nữ này trước khi hư mất, là người thích xem nhiều sách a. Không hiểu tại sao, trong lòng hắn càng chận.

Còn có một gian phòng phòng, cửa sổ mở ra, Long Nhị ở trước cửa sổ nhìn nhìn, là một cầm án, trên mặt bày biện cầm. Một bên trên tường cũng treo ba cây cầm, còn có một cây tỷ bà, một bả tranh. Bên kia tường có một tủ sách nhỏ, bên trong cũng để đầy sách. Vô luận là phòng đàn này hay là thư phòng kia, tất cả đều quét dọn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Long Nhị dạo qua một vòng, không nhìn thấy Cư Mộc Nhi, điều này làm cho hắn rất thất vọng, hắn đường xa mà đến, có ý nghĩ khi dễ nàng một chút, tìm xem việc vui, xua tan tức giận, tại sao nàng lại không có ở đây?

Long Nhị tức tối thở phì phì đang muốn đi, chợt phát hiện trên tường trong tiểu viện này có đóng đinh cố định dây thừng thô, Long Nhị không biết đây là dụng ý gì, hắn đi theo sợi dây thừng đến cửa sau, phát hiện chỗ đó cũng cột một cái dây thừng thô.

Long Nhị hiểu kỳ, hắn quay lại nhìn nhìn, phát hiện dây thừng thô này dọc theo cửa sau vòng quanh rào chắn trói lại một vòng, lại thông tiếp vào trong rừng. Dây thừng kéo dài từ thân cây này đến thân cây nọ, cũng không biết là chăng lên làm cái gì.

Long Nhị đi theo dây thừng, đang di chuyển, hần phát hiện sự kỳ hoặc bên trong. Sợi dây thừng này không phải là làm vòng vây ở trong rừng cây, mà là một cái lộ dẫn, lộ dẫn dành cho người mù.

Long Nhị xác định được chuyện này, là bởi vì hần đi theo dây thừng đi thẳng, đi tới một cái bờ sông nhỏ trong rừng, gặp được Cự Mộc Nhi đang ngồi ở bên bờ sông trên một cái kè gỗ.

Nàng ngồi ở đó, cầm trong tay một quyển sách. Nàng cũng không có đọc sách, nàng mắt mù, đương nhiên xem không được. Nàng chỉ là cầm lấy, ngón tay vuốt trang sách, nghiêng lỗ tai tựa hồ đang nghiêm túc lắng nghe.

Long Nhị cũng theo bản năng nghiêng tai nghe theo, hần nghe thấy tiếng nước sông chảy xuôi vang lên mỏng manh, nghe thấy tiếng lá cây bị gió thổi qua kêu sột soạt, còn nghe thấy được âm thanh Cự Mộc Nhi lật trang sách.

Long Nhị nhếch miệng, thầm nghĩ nàng đã không nhìn thấy, lật sách là có ý gì, chỉ là hành động phí công an ủi bản thân.

Hần nhìn về mặt Cự Mộc Nhi, thấy nàng tựa hồ rất sung sướng. Hần nhú mào, nàng sung sướng, hần cũng không cao hứng. Ngẫm lại mình bị người khác truyền đi lời đồn không tốt như vậy, ngẫm lại những thiên kim khuê tú kia vẫn còn đang quần lấy hần, lại nghĩ đến ánh mắt Dư nương mong đợi, hần đã cảm thấy đây hết thảy đều là do Cự Mộc Nhi làm hại.

Quá khứ mọi người cũng chỉ đồn hần tham tiền hẹp hòi mà thôi, hần cảm thấy đây không phải là chuyện xấu, mà lại còn có hiệu quả uy hiếp người khác, để cho người khác không nên có yêu cầu gì chiếm tiện nghi của hần. Nhưng bây giờ lan truyền hần đồng tính hoặc là có bệnh không tiện nói ra, còn có tật xấu táo bón chết toi kia nữa, hần liền không thoải mái, đây không phải là để cho người khác chê cười hần sao?

Nói tóm lại, tất cả đều là do Cự Mộc Nhi sai.

Long Nhị nhìn Cự Mộc Nhi sờ soạng nhặt lấy một khối cục đá nhỏ bên cạnh ném về phía trước, ném vào trong nước “tôm” một tiếng, sau đó nàng nở nụ cười, lại nhặt thêm một tảng đá ném qua, lại là thanh âm “tôm” vang lên.

Cự Mộc Nhi một mình chơi đến cao hứng, Long Nhị lại cảm thấy nàng ngu dốt, trong lòng hần “hừ”, thầm nghĩ nàng thật sự là nhầm lẫn cực độ.

Hần cứ muốn không cho nàng cao hứng, phải làm sao cho nàng sợ hãi mới tốt.

Long Nhị trông thấy trượng trúc mới của Cự Mộc Nhi tựa ở bên cạnh chỗ nàng ngồi, hần nhẹ mũi chân một chút, thi triển khinh công, lặng lẽ nhảy tới, dùng chân câu đi trượng trúc kia, trượng trúc bay lên, hần nắm ở trong tay, nhẹ nhàng linh hoạt lại nhảy lên trên một thân cây.

Hần xẹt qua bên cạnh Cự Mộc Nhi, mang theo một trận gió nhẹ nhàng linh hoạt. Cự Mộc Nhi đang chuẩn bị vứt một tảng đá nữa, lại cảm thấy bên cạnh có hơi thở lưu động. Nàng sợ hết hồn, nụ cười cứng ở trên mặt, rồi sau đó nhanh chóng sở hướng vị trí trượng trúc, phát hiện cái gì cũng sờ không thấy.

Cự Mộc Nhi bị hù dọa nhảy dựng lên, cả kinh kêu lên: “Là ai?”

Long Nhị cầm lấy trượng trúc ở trên tàng cây cười không ra tiếng, trong lòng hần dương dương đắc ý, như hài tử bình thường lớn lối sau khi thực hiện được trò đùa dai. Về mặt nàng bối rối bất lực làm cho hần bốc hơi hết những bực mình mấy ngày trước tích tụ, tâm tình bắt đầu cởi mở, hần nghĩ tới: “Không nói cho người biết, hù chết người.”

Cự Mộc Nhi cắn môi nghiêm túc lắng nghe, lại nghe không thấy chung quanh có âm thanh người nào đó hoặc là động tĩnh qua lại. Sắc mặt nàng trắng bệch, bị hù dọa không nhẹ. Nàng theo bản năng ôm sách vào trong ngực, ngăn cản trước ngực.

Long Nhị trêu chọc nàng đang cao hứng, phiêu phiêu nhảy xuống, nhặt mấy hòn đá phân vãi hướng ném vào trong nước, rơi xuống nước có xa có gần, nghe không ra vị trí.

Cự Mộc Nhi bị âm thanh tảng đá rơi xuống nước hù dọa co rụt vai lại, nàng không nói gì, nhưng lại nhanh chóng nghiêng đầu loạng choạng chạy về phía cái cây gần đó, mò tới dây thừng thô vòng quanh cái cây,

nàng cắn răng, vịn sợi dây thừng một đường chạy như điên, hướng về nhà mà trốn.

Tốc độ nàng chạy trốn cũng không nhanh, lảo đảo, chật vật không chịu nổi.

Long Nhị không tiếng động cười to, đang nghĩ xem có nên chặt đứt sợi dây thừng cho nàng vịn hay không, để cho nàng càng hoảng loạn? Ngấm lại thôi, giữ lại việc vui này lần tới chơi nữa.

Hắn vừa lòng thỏa mãn, vuốt vuốt trượng trúc ở trong tay vài cái, sau đó đi vào cánh rừng, tìm được ngựa của hắn, vô cùng cao hứng đi về nhà.

Liên tiếp mấy ngày, Long Nhị đều phái người thăm dò động tĩnh của Cư Mộc Nhi, nghe thấy nàng mấy ngày đóng cửa không ra, trốn ở trong nhà, hắn liền vui vẻ phải cười ha ha. Cầm lấy trộm được hai cây trượng trúc từ nàng kia vuốt vuốt, thật là vui vẻ.

Ngày hôm đó, thám tử báo lại, nói Cư Mộc Nhi ngã bệnh, Vân Thanh Hiền đến thăm. Long Nhị không cho là đúng, nhưng mà nghĩ tới gia đình Vân Thanh Hiền cũng không phải là cái nhân vật gì dễ chọc, cũng không biết lần này Đinh Nghiên San cùng tỷ tỷ của nàng ta sẽ đối phó Cư Mộc Nhi này như thế nào?

Lại đợi thêm mấy ngày, nhưng không phản ứng, thám tử nói Đinh Nghiên San đi qua Vân phủ, chắc là thăm Đinh Nghiên Hương đi, lúc rời đi về mặt nàng không thuận, sau liền ở trong Đình phủ đóng cửa không ra, không có động tĩnh. Cư Mộc Nhi bên kia khỏi bệnh rồi, lại bình thường đi ra ngoài hoạt động.

Long Nhị vừa nghe, có chút thất vọng, Cư Mộc Nhi này nhanh như vậy liền vượt qua ngày khó khăn rồi sao? Kia không được!

Hắn cân nhắc một chút, gọi Lý Kha đến, đem hai cây trượng trúc kia lấy ra, dặn dò hắn đưa đến cho Cư Mộc Nhi. “Người đã nói nghe nói nàng bị bệnh, cho nên ta chuẩn bị phần lễ mọn này tặng nàng, chúc nàng sớm ngày Khang phục.”

Thực tế lời Long Nhị muốn nói là, chính là Long Nhị hắn đang khi dễ nàng đây, nàng giội hắn một thân trà, nàng buộc hắn sửa phổ xây mái che, nàng bài bố một đám nữ nhân đến quán hắn. Hừ, chuẩn bị tâm lý thật tốt để tiếp chiêu đi.

Lý Kha nhìn hai cây trượng trúc kia, mặt xanh rờn, màu sắc kia sợ là cùng trượng trúc cũ không sai biệt lắm.

Lễ vật mất mặt như vậy sao lại muốn phái hắn một hộ vệ cao cấp anh tuấn tự tay tặng a, hắn cũng có sĩ diện chứ bộ. Hơn nữa thứ này vừa nhìn cũng biết không phải là quà an ủi, không phải là châm chọc người ta là người mù sao.

Lý Kha tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng là chủ tử có lệnh, hắn vẫn phải làm theo, vì vậy muối mặt mà đi.

Đưa xong lễ vật trở lại, Long Nhị lập tức gọi hắn vào thư lâu, hỏi: “Manh nữ kia nhận sao?”

“Nhận.”

“Nàng nói như thế nào?”

Lý Kha vò đầu: “Cư cô nương cái gì cũng không nói.”

“Cái gì cũng không nói?” Long Nhị nhíu mày: “Phải có chút phản ứng gì chứ, nàng là cái vẻ mặt gì?”

Lý Kha đáp: “Cư cô nương sờ sờ trượng trúc, sưng sốt một hồi, sau đó thở dài một hơi, xoay người vào sân nhỏ, còn đóng cửa lại.”

“Thở dài?” Long Nhị sờ sờ cái cằm, hắn đoán rằng nàng phải tức giận để ý, lại không ngờ tới là thở dài. Nàng thở dài tức giận cái gì?

Qua hai ngày, người gác cổng báo lại, nói một tiểu cô nương bán hoa mang đến một phần lễ, nghe nói là Cư Mộc Nhi cô nương đưa cho Nhị gia. Tiểu cô nương kia lưu lại đồ liền đi, người gác cổng mang thứ đó đưa cho Lý Kha, Lý Kha lại đem đồ giao cho Long Nhị.

Đó là một vật dùng túi vải bao lại, Lý Kha theo ý Long Nhị mở túi vải ra, đập vào mắt rõ ràng là một thanh kiếm.

Long Nhị lập tức bắt đầu mất hứng, người người đều biết Long Nhị hẳn không biết âm luật, chỉ yêu ngân phiếu, không có tên nào đuôi mù thỉnh hẳn phẩm cầm luận cầm, càng không có người nào tặng lễ vật tức chết người này đến.

Cư Mộc Nhi lại tặng đồ chơi này tới đây, là đang châm chọc hẳn sao?

Lý Kha dè dặt nói: “Nhị gia, nơi này còn có tờ thư nhỏ.”

Long Nhị đưa tay đoạt lại, lần này vừa nhìn, cả mặt đều biến đen. Trên tờ giấy có tám chữ: “Tập cầm dưỡng tính, bớt nhàn giải lo.”

Những chữ này bút pháp ưu nhã, nhưng nét bút có chút lệch lạc, giống như là che mắt mà viết. Long Nhị trong lòng biết rõ, đây không phải là che mắt viết, đây là do người mù viết.

Đại ý có nghĩa là muốn châm chọc hẳn, dưỡng tính cái quái gì, tính tình của hẳn rất tốt, không có thấy nhiều cô nương như vậy cũng muốn gả cho hẳn sao.

Còn bớt nhàn nữa, hẳn nhàn rồi ở đâu, hẳn bận cực kỳ, mọi người mỗi ngày báo chuyện còn phải đứng xếp hàng, trên bàn sổ sách hồ sơ mấy đồng còn xem chưa xong, hẳn nhàn rồi ở đâu?

Còn giải lo, hẳn một chút cũng không lo, một chút cũng sẽ không vì nàng lo!

“A, đúng rồi, người gác cổng còn nói ông ta có hỏi qua tặng cái lễ này là làm cái gì, cái cô nương bán hoa kia nói, Cư cô nương nói, hài tử nghịch ngợm học đàn là tốt nhất.”

Nghịch ngợm? Đang nói người nào!

Long Nhị vỗ bàn một cái, đúng là manh nữ khiến người ta ghét, hẳn cùng nàng không xong đâu!

8. Chương 8: Tạm Ngưng Chiến – Khách Quý Ít Gặp Đến Thăm

Do đó cuộc so tài của Long Nhị cùng Cư Mộc Nhi bắt đầu.

Long Nhị không thừa nhận những thứ không thoải mái này là do hẳn tự chuốc phiền, bởi vì hẳn cho là khiến trách nho nhỏ của hẳn trước đây cũng không phải là thật. Hẳn còn nhớ nàng là một cô gái, cho nên cũng không có thật sự dùng cái loại thủ đoạn đối đãi đàn ông kia để đối phó nàng. Nếu không, thân nàng là một manh nữ nho nhỏ như vậy, Long Nhị hẳn cần bản chính là dùng một ngón tay có thể bóp chết nàng.

Đúng là hẳn cũng không có làm như vậy.

Hẳn thậm chí cũng không giống Đinh Nghiên San gọi ác hán du côn đến động thủ động cước với nàng, chính hẳn cũng hoàn toàn không có đụng vào một cọng tóc gáy của nàng. Hẳn không có phá đám quán rượu của cha nàng, cũng không có chặt đứt sinh lộ tiểu cô nương bán hoa mà nàng quan tâm, cũng không có phá hủy cái sân nhỏ nàng dạy những đứa trẻ bình dân đánh đàn.

Xem đi, hẳn thật không có nghiêm túc đối phó nàng nha, hẳn chỉ là..... ừ, chỉ là thoáng trêu chọc nàng một chút mà thôi.

Nhưng Cư Mộc Nhi này thật không biết phân biệt, chẳng những mỗi lần đều muốn trả thù ngược lại, hiện tại lại còn dám châm chọc hẳn.

Làm một người đàn ông có thân phận có địa vị, Long Nhị cảm thấy nếu bỏ mặc hành vi này của nàng không thèm để ý tới, vậy thể diện Đại lão gia hẳn cũng không còn sót lại chút gì.

Hẳn nhất định phải cho biết tay, không thể để nàng cho là hẳn nhận thua.

Vì vậy, hẳn rất nhanh liền an bài Tiên Vị lâu đưa đồ ăn cho tửu quán Trữ Trạch, nói rõ ra là đưa cho Cư Mộc Nhi ăn. Món ăn không có gì khác ngoài cá. Hấp, kho tàu, hương nổ, loạn hầm cách thủy Tóm lại chính là cá, hẳn mua một đồng cá nhiều xương cho Cư Mộc Nhi ăn, hẳn biết rõ nàng nhất định sẽ hiểu ý tứ của hẳn.

Long Nhị hẳn không phải là dễ trêu , hẳn nhất định phải làm cho nàng bị xương cá mắc cổ, khó chịu ói ra không xong nuốt xuống không trôi.

Kết quả không đầy mấy ngày sau, Cư Mộc Nhi đưa hai cây tượng trúc tới đây. Ý kia Long Nhị cũng hiểu, nàng rõ ràng là đang nói, đừng làm rộn nữa, người không phải là muốn tượng trúc sao? Ta tặng người hai cây chơi một chút.

Long Nhị không cam lòng yếu thế, hẳn chính là muốn trộm tượng trúc của nàng, vậy thì sao? Hẳn tự mình đi, lảng lảng đến tiểu viện của Cư Mộc Nhi, trộm toàn bộ ba cây tượng trúc trong phòng nàng đi.

Ngày thứ hai, Cư Mộc Nhi nhờ Tô Tình đưa tới cho Long Nhị một quyển cầm phổ, đó là quyển đơn giản nhất , là cầm phổ dùng cho tiểu hài nhi tập cầm, lúc tặng cầm phổ tới Tô Tình còn chuyển thêm một câu nói:“Tỷ tỷ nói, nếu hài tử trong phủ nhàm chán, để cho nó cố gắng học cầm đi.”

Long Nhị nhận lấy cầm phổ, cơn tức đằng đằng bốc lên, nhưng hẳn còn chưa có nghĩ ra cái chiêu mới gì đối phó manh nữ này. Bởi vì hẳn phát hiện kiểu tặng lễ đùa giỡn này không có ý nghĩa, không muốn dùng .

Lần trước lúc hẳn đi trộm tượng trúc, nghe được Cư Thắng đang hỏi Cư Mộc Nhi tại sao Tiên Vị lâu cứ đưa cá đến nhà? Giọng nói nghe hơi có phần là đáng tiếc. Thì ra là Cư Mộc Nhi nhận cá xong liền đều cho cha nàng làm đồ nhắm, còn nói đây là thù lao nàng dạy người đánh đàn. Cư phụ ăn thấy ngon, liền hào hứng nhận.

Điều này làm cho Long Nhị ở trong lòng lại ghi hận Cư Mộc Nhi một khoản. Nàng khiến hẳn mất trắng bạc lại không có thoải mái. Hẳn còn cảm thấy nữ tử này ngay cả cha mình cũng lừa dễ dàng như vậy, quá không được người thích.

Long Nhị vừa được nhàn rồi liền nghiêm túc nghĩ, nên làm sao khiến cho Cư Mộc Nhi xấu mặt. Nhưng lúc này hẳn lại nghe thấy lời đồn đãi trên phố. Toàn thành hiện tại người nào cũng biết Long Nhị gia đối với việc bản thân không biết âm luật mà cảm thấy xấu hổ, những ngày gần đây len lén muốn học cầm tập nhã, thay đổi hình tượng thương nhân thô tục chỉ mê sổ sách.

Lời đồn đãi này làm cho Long Nhị rất không cao hứng, bởi vì hẳn không có một chút gì cảm thấy không biết âm luật có cái gì mà xấu hổ. Mặt khác, vì đồn đãi vậy, Long Nhị bắt đầu nhận được các loại “hậu lễ” về chuyện tập cầm, thậm chí thiên kim khuê tú các nhà cũng bắt đầu nhiệt tình tìm hẳn đàm luận về chuyện lý thú đánh đàn tập cầm, còn có xung phong nhận việc nguyện ý tự mình đến truyền thụ tài đánh đàn cho Long Nhị gia.

Cái danh này Long Nhị cho tức giận đến cơm cũng không ăn được, ngủ cũng không ngon.

Hẳn hạ quyết tâm, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, nếu cái manh nữ kia đã xuất thủ đoạn bỉ ổi như vậy, vậy cũng đừng trách hẳn dùng chiêu số khó coi đáp lễ.

Không đầy vài ngày sau, trên phố bắt đầu truyền, nói manh nữ Cư Mộc Nhi đang nhiệt liệt theo đuổi Nhị gia Long phủ. Nói nàng bất chấp mất mùa bất tiện, trên trang tửu lâu tích cực dâng trà bái phỏng, lại tặng cầm tặng cầm phổ tặng tượng trúc cho Long Nhị gia.

Ba dạng này đều là vật Cư Mộc Nhi cực yêu, đem tặng như vậy, làm như đem những vật chính mình yêu nhất đều cho Long Nhị, thổ lộ phải nói là cực kỳ lớn mật.

Những lời này truyền ra, tất cả mọi chuyện về Cư Mộc Nhi lại bị khơi ra mà nói. Nàng yêu cầm yêu sách, tẩu hỏa nhập ma làm cho mất mùa, là một nữ nhân điên khùng. Nàng ngại bản yêu phú, mơ tưởng quyền quý, vứt bỏ vị hôn phu thanh mai trúc mã, câu dẫn người đàn ông có vợ cực kỳ có mị lực trong kinh thành Vân Thanh Hiền, muốn gả vào gia đình quyền quý, nhưng bởi vì bị nguyên phối người ta chèn ép, chậm chạp không thể vào cửa. Vì vậy hiện tại chuyển mục tiêu, lại chuyển về phía kim quý tế nổi tiếng khắp kinh thành ai cũng muốn tranh đoạt Long Nhị mà ra tay. Thật sự là vô sỉ lại không biết sợ a!

Không đến nửa tháng, Cư Mộc Nhi đã trở thành nhân vật trong chủ đề nóng bỏng nhất trong kinh thành. Nàng không bước chân ra khỏi nhà, ngày ngày trốn ở trong nhà.

Long Nhị lúc đầu nghe được tin tức trên phố còn rất cao hứng, biết Cư Mộc Nhi trốn tránh không ra khỏi cửa hẳn lại càng cao hứng. Nhưng về sau những lời đồn kia càng truyền càng khó nghe, Long Nhị trong đầu

không thanh thản, chính hắn còn bị bày ra so cùng với cái tên khiến người chán ghét Vân Thanh Hiền kia, điều này cũng làm cho hắn tương đối không thích.

Mà Cư Mộc Nhi sau đó tựa hồ thực sự bị tổn thương, không có động tĩnh gì nữa, cũng không có hành động gì phản kích, điều này làm cho Long Nhị cảm thấy rất thất vọng, nhìn sổ sách cũng không còn hứng thú như xưa. Mà những thứ tiểu xiếc như trộm trượng trúc tặng cá cũng mất cảm giác mới mẻ, không dùng nữa.

Long Nhị cảm thấy cuộc sống này trôi qua thật sự là nhàm chán, nhưng lúc này cửa ải cuối năm càng ngày càng gần, công sự nặng nề, đè ép một thân, hắn quyết định tạm thời đem Cư Mộc Nhi ném ra sau ốt, trước xử lý chính sự kiếm tiền mới là đứng đắn.

Mà Dư nương gần đây vội vàng xử lý công việc lễ mừng năm mới trong phủ, cũng không còn rảnh rỗi như vậy. Đương nhiên quan trọng nhất là bà hiểu đầu năm là thời điểm Nhị gia bận tối mày tối mặt, cũng không dám ngay lúc này lấy ba cái chuyện lấy vợ ra bàn cho gia làm loạn thêm.

Vì vậy Long Nhị lại khôi phục lại cuộc sống chỉ có sổ sách cùng hồ sơ làm bạn, nhưng hắn ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới cái cô nương mù mắt gọi hắn trà kia, hắn ngóng trông năm sau mau tới, như vậy hắn sẽ có thời gian thật tốt cân nhắc làm như thế nào cùng nàng tiếp tục so chiêu.

Hắn bên kia an phận như vậy, Cư Mộc Nhi bên này chính là thở phào nhẹ nhõm.

Lời đồn trên phố truyền đi cực kỳ khó nghe, một cô nương gia như nàng trong lòng tự nhiên là phi thường không dễ chịu. Cư Thắng càng tức giận đến muốn vác gậy gõ vào phố xá trong thành coi chừng, nói là đợi nghe được trong miệng kẻ nào nói ra lời đồn khó nghe này, ông sẽ đánh kẻ đó một trận cho nhớ đời.

Cư Mộc Nhi khuyên can mãi mới cản lại được. Nàng khuyên phụ thân, tốc độ của quả đấm cùng gây gộc thua xa tốc độ truyền miệng của người ta, ông đánh được một người, nhưng không đánh được cả thành. Còn nữa, nếu đánh thật, người ta còn có thể nói là chột dạ quá sợ hãi, thẹn quá hoá giận.

Cư phụ nghe xong liên tục thở dài, cứ như vậy buông tha cho những kẻ xấu chỉ biết nói xằng bậy kia, trong lòng ông là ngàn vạn điều không cam lòng. Nhưng nữ nhi nói cũng có đạo lý, ông cũng là sợ đem chuyện càng nháo càng lớn, nữ nhi canh bắt hảo thụ.

Vì vậy hai cha con nàng dứt khoát đều đóng cửa không ra, Cư phụ rượu cũng không bán. Vốn là cửa ải cuối năm tới gần, là thời điểm mua bán rượu rừng rực nhất, có thể Cư phụ nghĩ thầm những kẻ xấu các người, uống rượu nhà ta làm lại dám nói bậy nữ nhi nhà ta, ta cho các người uống mới là lạ. Ông từ chối mỗi lần ăn với các tửu lâu, nói chờ tâm tình tốt hơn mới bán.

Thời gian này Long Nhị không có đến tìm Cư Mộc Nhi gây phiền toái, Vân Thanh Hiền cũng không còn tái xuất hiện, điều này làm cho Cư Mộc Nhi sống thoải mái chút ít. Nàng kiểm điểm một chút chính mình, cũng không nên cùng Long Nhị gia đấu khí, nàng cho rằng sau khi mù mắt tính tình của nàng khá hơn nhiều, có thể bảo trì bình thản, không nghĩ tới còn chưa đủ bột phóng túng.

Hôm nàng đến gặp Long Nhị cầu xin hắn xây dựng mái che kia, thái độ hắn ngạo mạn ngôn ngữ bất thiện, hơi có chút ý tứ trào phúng “chỉ vì một cô nương bán hoa mà thôi”, Cư Mộc Nhi không thích nhất chính là người khác lấy thế hiếp người, cho nên lúc đó đầu óc nóng lên, liền cố ý dùng lời nói mơ hồ hắn, quang minh chính đại gọi cho hắn một thân trà. Lại không ngờ vô duyên vô cớ trêu chọc phiền toái, cho tới bây giờ cũng thành một chuyện phiền lòng.

Hiện tại đã sắp hết năm, Cư Mộc Nhi dự định cứ trốn tránh như vậy, đợi chuyện đều chìm xuống, liền chịu thua bày tỏ sự kính sợ, không hề cùng Long Nhị đối nghịch nữa.

Có thể nàng muốn làm một con rùa đen rút đầu, nhưng lại có người không để cho nàng như thế.

Ngày đó, vị khách nhân làm người ta không tưởng được — Đinh Nghiên Hương đến đây.

Vân phu nhân đến hoàn toàn ngoài dự liệu của Cư Mộc Nhi, cũng làm cho Cư phụ tuyệt đối không nghĩ tới.

Trước kia bên ngoài đồn đãi Cư Mộc Nhi cùng Vân Thanh Hiền câu kết làm bậy, lời này Cư phụ đương nhiên cũng từng nghe nói qua. Thậm chí cũng có hương thân từ quê nhà đến hỏi thăm nữ nhi nhà ông có phải sẽ đến Vân phủ hay không. Vân đại nhân kia thỉnh thoảng cũng tới chơi, đối với ông thật là khách

khí, Cự phụ thiếu chút nữa cũng tin có việc này. Nhưng nữ nhi lại nói nó cùng Vân đại nhân cũng không có tình cảm gút mắc, xin ông yên tâm.

Cự phụ đương nhiên là tin tưởng nữ nhi. Nàng cực giống mẹ nàng, bất luận là tướng mạo thần nhiên hay là tính tình thông minh mạnh mẽ, đều giống mẹ như cùng khuôn đúc.

Trước kia chuyện lớn nhỏ trong nhà đều là do mẹ Mộc nhi quyết định, ông chỉ trông nom làm việc chưng cất rượu ông thích, đáng tiếc mẹ nàng chết sớm, điều này làm cho Cự phụ thương tâm gần chết, cũng may Mộc nhi hiểu chuyện lại nhu thuận, vừa thông minh vừa đáng yêu, điều này làm cho Cự phụ dần dần tìm được sức mạnh sống qua ngày.

Cự Mộc Nhi hiểu chuyện sớm, có chủ ý, có một số việc xử lý so với đương gia như ông còn thỏa đáng hơn. Cho nên Cự Thắng đối với nữ nhi này là yên tâm hoàn toàn.

Nàng nói không có việc gì, vậy thì nhất định là không có việc gì.

Có thể lời đồn đãi gần đây trên phố truyền đi hung hãn như vậy, trong lúc mấu chốt này phu nhân Vân đại nhân lại tìm tới tận cửa, Cự phụ cảm thấy tuyệt sẽ không phải là chuyện tốt.

Ông mang theo sự dè chừng, dẫn vào Đình Nghiên Hương tiểu viện của Cự Mộc Nhi.

Đình Nghiên Hương cho lui nha hoàn người hầu, bảo là muốn cùng Cự Mộc Nhi một mình nói chuyện. Cự phụ cho là mình không phải là người làm, cho nên không cần lui ra. Ông là đương gia trong nhà, cũng là cha ruột của người ta đương nhiên là có thể cùng ở bên cạnh nữ nhi nghe cùng, nếu có gì không ổn ông nhất định sẽ ngăn cản trước.

Đình Nghiên Hương thấy Cự phụ không có ý tứ đi ra ngoài, sắc mặt có chút khó coi. Nhưng dù sao mình tới là khách, cũng không tiện mở miệng khiển trách. Vì vậy ngậm chặt miệng không lên tiếng.

Cự Mộc Nhi đợi một hồi lâu không nghe thấy Đình Nghiên Hương nói chuyện, suy nghĩ một chút cất tiếng gọi: “Cha.” Sau đó quả nhiên nghe được Cự phụ đáp một tiếng.

Cự Mộc Nhi mấp máy miệng, nói: “Phụ thân ra ngoài một lúc đi, một hồi nữa nữ nhi nói chuyện xong sẽ gọi.”

Cự phụ tâm bất cam tình bất nguyện, nhìn nhìn Đình Nghiên Hương, lại nhìn một chút nhà mình nữ nhi, rốt cục vẫn đáp ứng, nhưng ông lại nói: “Ta ở ngay trong sân phơi nắng.”

Cự Mộc Nhi mỉm cười đáp vâng, Cự phụ lúc này mới chậm chậm đi ra ngoài.

Đợi đến khi nghe thấy thanh âm Cự phụ đi ra ngoài cửa, cửa phòng vừa đóng, Cự Mộc Nhi liền hỏi: “Không biết Vân phu nhân hôm nay tới đây là vì chuyện gì?”

Đình Nghiên Hương nhìn Cự Mộc Nhi vài lần, ôn nhu hỏi: “Nghe nói lúc trước Cự cô nương thân thể không tốt lắm, hôm nay đã khỏe mạnh rồi chứ?”

“Đã là không ngại, tạ phu nhân quan tâm.”

Đình Nghiên Hương lại nói: “Mẫu thân Cự cô nương đã đi trước, tất cả đều dựa vào Cự lão bá một tay chăm sóc sao?”

“Vâng.” Cự Mộc Nhi không rõ ý nghĩa, liền có một đáp một.

“Cự lão bá lại phải kinh doanh quán rượu, vừa phải chiếu cố cô, thời gian trôi qua cũng không dễ dàng.”

“Đôi mắt ta bất tiện, thật là liên lụy phụ thân.”

Đình Nghiên Hương an tĩnh một lát, lại hỏi chút ít chuyện đời sống ở Cự gia, ngữ điệu của nàng ôn nhu, thật là thân thiết, nhưng Cự Mộc Nhi lại ứng đối phải càng lúc càng dè chừng.

Vân Thanh Hiền hướng nàng biểu lộ đa nghi, nàng cự tuyệt, rồi sau đó số lần hần tới càng ngày càng ít, nhưng mỗi lần tới đều ầm ập mềm giọng, ẩn tàng ngôn ngữ tình yêu, rõ ràng là còn chưa chết tâm. Cự Mộc Nhi trong lòng buồn rầu, nhưng mà không có biện pháp chặt đứt ý nghĩ của hần. Hôm nay lời đồn đãi bên

ngoài thật là khó nghe, Vân phu nhân này tới đây, chắc chắn không phải là ân cần quan tâm cuộc sống của nàng hàng ngày như ngoài mặt.

Quả nhiên Đinh Nghiên Hương nói chút ít lời nói thăm hỏi ân cần không có quan trọng, rốt cục đi vào chính đề. “Cư cô nương, ta mạo muội hỏi một câu, tướng công nhà ta đã cùng cô đề cập qua yêu thích cùng ý định muốn cưới chưa?”

Cư Mộc Nhi ở trong lòng đem lời suy nghĩ một lần, lúc này mới đáp: “Ta bất quá chỉ là một manh nữ bình dân, trèo cao không được đến Vân đại nhân, kính xin phu nhân yên tâm.”

Âm thanh Đinh Nghiên Hương rất ôn nhu, nàng hỏi: “Là trèo cao không được, hay là không cam làm thiếp?”

9. Chương 9: Bị Bức Bách Manh Nữ Tâm Lo

Cư Mộc Nhi ở trong lòng thở dài, quả nhiên là hai vợ chồng a, hỏi cái vấn đề cũng giống nhau như vậy.

Cho dù không luận là trèo cao không được hay là không cam làm thiếp, trọng điểm đều là nàng sẽ không gả a, vì cái gì bọn họ không hiểu?

“Phu nhân, ta bảo đảm, tuyệt sẽ không gả cho Vân đại nhân, như vậy phu nhân có hài lòng hay không?”

“Không.” Thanh âm Đinh Nghiên Hương nhu mà lại nhẹ, nhưng lại cực kỳ kiên định.

Cư Mộc Nhi trong lòng căng thẳng, dứt khoát gọn gàng hỏi: “Vậy phu nhân nói xem phải làm thế nào mới có thể an tâm?”

Đinh Nghiên Hương thở dài, nói: “Mộc nhi cô nương, trước đây muội muội ta vô lễ, tìm người quấy rầy cô nương, là nó quá không hiểu chuyện, ta đã dạy dỗ nó rồi. Sau này sẽ không như thế, thỉnh cô nương yên tâm.”

Lời này cùng với chuyện gả cho Vân Thanh Hiền tám sào cũng với không tới, Cư Mộc Nhi không hiểu rõ ý tứ của Đinh Nghiên Hương, vì vậy ngậm miệng không nói.

Đinh Nghiên Hương lại nói: “Ta thật ra là người vô cùng dễ nói chuyện, nếu không phải làm cho ta không chịu nổi, ta cũng sẽ không quá khắc nghiệt. Tướng công đối với cô nương tâm tâm niệm niệm, ta đây biết rõ, vốn là chuyện của hắn, ta vốn không nên lăm miệng, lại càng không nên nhúng tay, nhưng ta mắt thấy hắn tích tụ phiền lòng, ta cũng thập phần khổ sở. Cho nên suy đi nghĩ lại, ta mới đến tìm cô nương.”

Cư Mộc Nhi vẫn không có nói chuyện, Đinh Nghiên Hương là muốn nói cho nàng biết, nàng ta đối với phu quân Thanh Hiền tình thâm ý trọng sao? Nhưng mình đã bảo đảm tuyệt sẽ không chen vào giữa phu thê hai bọn họ, nàng ta còn muốn như thế nào?

Cư Mộc Nhi có chút sợ hãi, nàng theo bản năng nắm chặt trụ cột.

Đinh Nghiên Hương ngừng một hồi, tiếp tục nói: “Tướng công nhà ta ôn nhu sẵn sốc, ăn, mặc, ở, đi lại đối với ta cực kỳ chiều chuộng, đối với người làm cũng nhẹ nhàng dễ tính, tuyệt không lung tung đánh chửi. Cư cô nương cô nói xem, có được lương phối như vậy, không dễ tìm chứ?”

Cư Mộc Nhi nhẹ giọng nói: “Đó là phúc khí của phu nhân.”

Đinh Nghiên Hương cười cười, đột nhiên hỏi: “Mộc nhi cô nương từ khi nào bắt đầu tập cầm?”

“Ba tuổi.” Cư Mộc Nhi đáp.

Đinh Nghiên Hương gật gật đầu: “Ta cũng là ba tuổi. Nhưng là cầm của ta cũng không bằng cô nương.”

Cư Mộc Nhi dè dặt đáp: “Phu nhân quá khiêm nhượng.”

Đinh Nghiên Hương lại là cười một tiếng: “Đây là lời nói thật. Phu quân vô cùng thích cầm, ta cùng phu quân đánh đàn, lần nào hắn cũng đều tán dương tài nghệ đánh đàn của cô.”

Cư Mộc Nhi tâm trầm trầm, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đinh Nghiên Hương cười cười, nàng ta thân thiết đưa tay ra nắm chặt tay Cự Mộc Nhi. Tay của nàng ta lạnh buốt, dọa Cự Mộc Nhi rùng mình một cái.

Đinh Nghiên Hương nói: “Cự cô nương, ta cũng không phải là oán phụ không thể dung người.”

Tim Cự Mộc Nhi đập thành thạch, tay Đinh Nghiên Hương lạnh như băng lộ ra chút tối tăm, điều này làm cho Cự Mộc Nhi cảm thấy cực không thoải mái.

Lời Đinh Nghiên Hương nói tiếp theo lại càng dọa nàng kêu to một tiếng, nàng ta nói: “Mộc nhi cô nương, ta hi vọng cô có thể gả vào Vân phủ, cùng ta làm bạn, tuy danh phận là thiếp, nhưng ăn mặc chi phí các hạng lễ ngộ cũng sẽ giống ta như bình thường, cô tuyệt sẽ không có nửa điểm ủy khuất, cô xem coi thế nào?”

Cự Mộc Nhi cứng đờ, nàng ta tới đây, lại là vì khuyên mình cùng nàng ta cùng hưởng phu quân sao?

Cự Mộc Nhi cảm thấy sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nàng suy đi nghĩ lại, sợ phạm sai lầm không dám nhiều lời, thật lâu mới đáp: “Phu nhân, Mộc nhi xác thực là trèo cao không được.”

Đinh Nghiên Hương nhìn chằm chằm mặt của nàng hồi lâu, bỗng nở nụ cười: “Xem ra Mộc nhi cô nương không phải là không cam chịu làm thiếp, lại giống như thật lòng không muốn gả cho tướng công.”

Cự Mộc Nhi thở phào một cái, cảm thấy mới vừa rồi là bị thử dò xét, nàng vội vàng nghiêm túc đáp: “Quả thật là như thế. Phu nhân, Mộc nhi nói câu nào cũng là thật, phu nhân đều có thể an tâm.”

Nhưng nàng lại vụn vụn không có ngờ tới, Đinh Nghiên Hương lại nói: “Lời ta nói cũng là thật lòng, Mộc nhi cô nương, phu quân ta khuynh tâm vì cô, ta nếu không thể thực hiện được mong muốn của hắn, thì làm sao có thể coi là thê tử tốt?”

Cự Mộc Nhi vừa rồi rơi xuống tâm mạnh lại nói lên, nàng nghe được thanh âm Đinh Nghiên Hương càng phát ra ôn nhu: “Mộc nhi cô nương, xin cô nhất định phải gả vào Vân phủ chúng ta.”

Cự Mộc Nhi nắm chặt trượng trúc, thật lâu rốt cục vẫn phải đáp: “Đa tạ phu nhân cất nhắc, nhưng Mộc nhi trèo cao không được.”

Nàng nói lời này, không có nghe được Đinh Nghiên Hương hồi âm, trong đầu lại càng thấp thỏm. Nàng xem không được vẻ mặt của Đinh Nghiên Hương, nhìn không thấy ánh mắt của nàng ta, nàng chỉ có thể nghe được thanh âm của nàng ta, tất cả phán đoán chỉ có thể dựa vào thanh âm.

Thanh âm Đinh Nghiên Hương rất ôn nhu, phải nói là quá ôn nhu, ôn nhu đến mức không có một chút tình cảm.

Điều này làm cho Cự Mộc Nhi rất sợ hãi, nàng không thể tin được Vân phu nhân này là thật tâm muốn khuyên nàng gả vào Vân gia, hoặc là nàng ta bị Vân Thanh Hiền bức bách, hoặc là chính nàng ta làm trái với ý nghĩ để hướng Vân Thanh Hiền chứng minh mình là hiền thê.

Vô luận như thế nào, Cự Mộc Nhi không tin nữ nhân này nguyện ý cùng người khác cùng hưởng trượng phu.

Đinh Nghiên Hương còn nói: “Thỉnh cô nương không nên cự tuyệt. Tướng công nhà ta đối với cô nương thật lòng yêu thích, ta cũng nhất định sẽ đem cô nương trở thành thân tỷ muội của mình mà đối đãi. Cô nương gả vào Vân phủ, Cự phụ có thể nhắc xuống gánh nặng trên vai, an nhàn hưởng vui thú tuổi già. Cô nương cũng sẽ có ba bốn nô tỳ dốc lòng chăm sóc, áo cơm không lo, có tướng công săn sóc, ta cũng hiểu lẽ, cô nương còn có cái gì không hài lòng?”

Cự Mộc Nhi cắn chặt hàm răng, suy nghĩ dè chừng đáp: “Ta từ ngày biết được hai mắt đã mù, kiếp này không còn có thể thấy mọi vật, liền hạ quyết tâm, cuộc đời này nhất định không lấy chồng, tuổi già cô đơn.”

“Cô nương đây là nói lời nhất thời.” Đinh Nghiên Hương lại dùng bàn tay lạnh như băng của nàng ta nắm bàn tay Cự Mộc Nhi đang nắm chặt trượng trúc: “Hai mắt bất tiện, càng nên có người chiếu cố, đến Vân phủ chúng ta, cô nương liền mọi sự không lo.”

“Ý tốt của phu nhân ta xin ghi tạc trong lòng, nhưng ta xác thực đã hạ quyết tâm.....”

Lần này nàng còn chưa dứt lời liền bị Đinh Nghiên Hương cắt ngang: “Quyết tâm là có thể thay đổi.” Nàng ta nói những lời này có chút cứng rắn, dường như cái mặt nạ ôn nhu đã bị nứt ra. Mặc dù biến hóa trong giọng nói là rất nhỏ, nhưng Cừ Mộc Nhi vẫn cảm giác được.

Cừ Mộc Nhi không lên tiếng, nàng nỗ lực nghĩ nên làm như thế nào để ứng đối. Đinh Nghiên Hương lại nói: “Mộc nhi cô nương, cô nên hảo hảo suy nghĩ lại, đôi mắt của cô không có tiện, trong cuộc sống ngày thường không có người chiếu cố còn chưa tính đến không dễ chịu, nếu là ra cửa gặp chuyện phiền phức, gặp phải bọn đạo chích ác đồ, cô phải làm sao bây giờ? Cừ lão bá tuổi cũng đã lớn, vừa phải chiếu cố cô lại phải buôn bán nuôi gia đình, dù sao cô cũng phải nghĩ cho ông ấy chứ, vạn nhất một nhọc quá độ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cô nhất định cũng không muốn như thế, có đúng hay không?”

Cừ Mộc Nhi nghe thấy từng chữ từng câu của Đinh Nghiên Hương, cảm giác những ngón tay của mình cũng dần dần lạnh lẽo.

Nàng nghe hiểu.

“Là ý tứ của Vân đại nhân sao?”

“Tướng công cũng không biết ta hôm nay tới đây, chàng cũng không biết rõ ta sẽ tới khuyên cô. Cô cũng biết, chàng làm việc vô cùng gọn gàng đâu ra đấy, làm sao lại nghĩ đến việc để cho ta tới khuyên? Cái ngày nói với ta chuyện này, chàng đáp ứng ta, nếu ta không đồng ý, chàng sẽ không tái giá. Chàng đối với ta như thế, ta cũng không muốn khiến chàng thất vọng. Cho nên, hôm nay ta mới có thể tới đây. Cô nếu là đáp ứng gả vào Vân phủ, chàng nhất định sẽ rất vui mừng, chàng vui mừng ta liền cao hứng. Mộc nhi cô nương, phu quân ta là Thị Lang bộ Hình, cha ta là Hình bộ Thượng thư, ngoại công ta, cậu, thúc thúc, bá bá, tất cả đều là trọng thần trong triều. Có ta là chỗ dựa cho cô, tất nhiên không có kẻ nào dám động đến một cọng tóc gáy của cô cùng cha cô, quán rượu nhà cô cũng có thể an ổn buôn bán. Cô xem, đây không phải là chuyện không thể nào tốt hơn sao?”

Cừ Mộc Nhi hai mắt nhắm nghiền, cố gắng làm cho mình trầm tĩnh lại. Nàng nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Một Vân Thanh Hiền đã là khó ứng phó, hiện tại lại thêm một người vợ chính thức thái độ ôn nhu thủ đoạn hung ác lời nói uy hiếp nữa.....

Cừ Mộc Nhi có chút không hiểu được ý tưởng chân thật của Đinh Nghiên Hương này, yêu đương phu lại yêu cầu những nữ nhân khác gả vào cùng chung một chồng, với Cừ Mộc Nhi mà nói, loại nữ nhân tâm tư này so với loại nam nhân cầu hôn bị từ chối còn đáng sợ hơn.

Đinh Nghiên Hương nhìn Cừ Mộc Nhi thật lâu không nói, sắc mặt trắng bệch, không khỏi cười một tiếng, cảm giác mình đã “thuyết phục” được nàng.

Nàng ta không để cho Cừ Mộc Nhi nghĩ nhiều, vừa mềm giọng vừa nói: “Mộc nhi cô nương nhất định sẽ phân biệt được chuyện nặng nhẹ, đến Vân phủ của chúng ta, là phúc khí của cô nương. Sau khi ta trở về, sẽ bắt tay vào chuẩn bị, đợi đầu xuân năm sau, chọn một ngày tốt, liền sai người đến làm Lễ Thờ.”

Cừ Mộc Nhi trong lòng “Lộp bộp” một chút, Vân phu nhân này cứ như vậy nhận định là nàng đồng ý sao?

“Phu nhân.....” Cừ Mộc Nhi mới vừa kêu một tiếng, đã bị Đinh Nghiên Hương cắt đứt. “Chuyện liền định như vậy. Mộc nhi cô nương liền ở nhà an tâm chờ đợi đi.” Nàng ta vừa dứt lời, lại đứng dậy gọi nha hoàn, sau đó bước đi.

Cừ Mộc Nhi “đăng” đứng lên, lớn tiếng nói: “Phu nhân, ta sẽ không gả.”

“Phải không?” Đinh Nghiên Hương cười cười, nhìn nha hoàn tùy tùng đẩy cửa tiến đến, đằng sau còn có Cừ Thắng đi theo. Nàng ta không để ý tới Cừ Mộc Nhi, trực tiếp đối với Cừ Thắng nói: “Cừ lão bá, gần đây khí trời lạnh, nên mặc quần áo nhiều hơn, cũng đừng để bị bệnh. Mộc nhi cô nương có một người cha tốt như vậy, nên hảo hảo quý trọng.”

Cừ Thắng không rõ chuyện gì, ông đứng ở trong sân, nghe không được hai người này hàn huyên những thứ gì, không nghĩ tới vừa tiến đến lại được người ta ôn nhu hỏi thăm, ông vội vàng khách khí đáp. Lại quay đầu nhìn nhìn nữ nhi, nhưng lại nhìn không ra cái gì.

Đinh Nghiên Hương cũng nhìn nhìn Cự Mộc Nhi, nhìn vẻ mặt trầm mặc của nàng cảm thấy hài lòng. Nàng ta ôn nhu cáo từ, mang theo bọn hạ nhân rời đi.

Đợi đến khi nàng ta rời đi, Cự Thắng vội hỏi nữ nhi đã xảy ra chuyện gì. Cự Mộc Nhi nói qua loa là không có gì, chỉ là bên ngoài ồn ã khó nghe, nàng ta tới đây nhìn một chút mà thôi. Cự Thắng bán tín bán nghi.

Ba ngày sau đó, Cự Mộc Nhi nhốt mình trong phòng đánh đàn, không ngừng gảy đàn. Cự Thắng bắt đầu lo lắng, lúc trước nữ nhi từ buổi hành hình cầm thánh Sư Bá Âm trở lại, cũng là gảy đàn diên khùng như vậy, sau đó liền liên tiếp xảy ra tai họa. Hôm nay nữ nhi như vậy, có phải hay không lại có chuyện gì sắp xảy ra?

Buổi trưa ngày thứ năm, một người làm trong tiệm Tiên Âm Cầm vội vã chạy tới tìm Cự Mộc Nhi, nói trong cửa hàng có một cuộc mua bán lớn, bán được một lượng cầm lớn ra ngoài thành, bởi vì cửa ải cuối năm sắp đến, xe ngựa chuyển hàng không dễ thuê, chỉ có thể ngay sáng sớm mai đưa ra ngoài. Nhưng lần này cầm đắt quá nhiều, trong cửa hàng không đủ người điều âm chỉnh cầm. Chưởng quỹ cuống cuống, đến thỉnh Cự Mộc Nhi hỗ trợ.

Tiệm cầm kia cả nhà Cự Mộc Nhi đều quen biết, nàng cũng thường xuyên đến cửa hàng hỗ trợ, lúc này vừa nghe vội vã như thế, liền một tiếng đáp ứng.

Cự phụ không yên tâm, đi theo nữ nhi cùng nhau đến xe ngựa chuyển cầm, đến đó, nữ nhi làm việc, ông liền ở một bên giúp đỡ, bưng bê rót nước chẳng hạn.

Lần này làm việc đến hơn nửa ngày, ông chủ Trình Ân cửa hàng cầm bày cơm mời những người đến hỗ trợ, Cự phụ chiếu cố nữ nhi ăn.

Cơm xong, Trình Ân van cầu Cự phụ, hi vọng Cự Mộc Nhi đêm nay cũng có thể hỗ trợ, nhanh chóng cho xuất hàng toàn bộ chỗ cầm này. Tiền công ông ta sẽ trả gấp ba, nếu cần ở lại trong thành, tiền phòng ông ta cũng bao hết.

Cự phụ thấy người quen cũ có việc gấp, không có đạo lý gì không đáp ứng. Ông cùng Cự Mộc Nhi chào hỏi một tiếng, liền đi đến khách sạn Phúc Vận Lai gần đó đặt hai gian phòng, dự định tối nay hết bận liền cùng nữ nhi ở đó ở lại.

Thật không nghĩ đến, mới vừa trở lại tiệm cầm, rồi lại có người từ nhà vội vã tới đây báo tin, nói là hai tiểu nhị quán rượu lúc cơm tối ăn phải cái gì đó không sạch sẽ, thượng thổ hạ tả, suýt nữa mất nửa cái mạng. Đã mời đại phu đến nhìn, nhưng bên hai người đó thực nặng, trong nhà cũng không có người, vì vậy liền chạy tới thông báo Cự phụ.

Cự Thắng vừa nghe thì cuống cuống, hai tiểu nhị kia đi theo ông nhiều năm, ăn ở đều cùng nhau, sớm đã giống như người nhà, lần này phải bệnh cấp tính, tất nhiên là hù đến Cự Thắng.

Cự Mộc Nhi vừa nghe, liền bảo Cự Thắng mau trở về. Trình Ân cũng nói làm cho ông an tâm, ông ta sẽ chiếu cố Cự Mộc Nhi thật tốt, chờ đến khi bận rộn ông ta sẽ phái người dẫn nàng đến khách sạn.

Trình Ân là nhìn Cự Mộc Nhi lớn lên, Cự Thắng tất nhiên tin tưởng ông ta. Vì vậy dặn dò Cự Mộc Nhi thật tốt, lại cùng Trình Ân nói đừng để nữ nhi của ông mệt mỏi, lúc này mới vội vã chạy về nhà.

Cự Mộc Nhi gấp rút đến đêm khuya, thân thể nàng không tốt, từ trước đến nay đều ngủ sớm. Việc này Trình Ân tất nhiên là biết được. Cho nên mặc dù công việc vẫn còn chưa hết, nhưng Trình Ân hãy để cho nàng trở về khách sạn nghỉ ngơi. Nói là phần còn dư lại trong tối nay bọn họ nhất định có thể làm xong được.

Cự Mộc Nhi cũng biết thân thể mình chịu không được, nghe lời này cũng đồng ý. Vì vậy ông chủ kêu một phụ việc đến dẫn Cự Mộc Nhi đến khách sạn.

Khách sạn Phúc Vận Lai chỉ cách Tiên Âm Cầm một phố. Lúc này đêm đã khuya, trong hành lang khách sạn không có người nào, Tiểu nhị ca gấp dài dẫn tiểu nhị trong tiệm cầm cùng Cự Mộc Nhi đến phòng khách lầu hai hậu viện. Tiểu nhị vào trong phòng, nhìn chung quanh, nói cho Cự Mộc Nhi vị trí vật dụng trong phòng, lại dẫn nàng sở soạn một hồi, cuối cùng xác nhận an bài thỏa đáng, liền cáo từ rời đi.

Cư Mộc Nhi đóng kỹ cửa phòng, cũng đều sờ soạn các vật dụng trong phòng xác nhận một lần, sau đó ngồi xuống dự định rót cho mình ly nước uống.

Nước trong ấm trà đã lạnh cóng, đêm khuya rét lạnh, Cư Mộc Nhi muốn uống chút ít nước nóng, nàng mở cửa muốn gọi tiểu nhị, lại nghĩ đêm hôm khuya khoắt, lên tiếng quấy rầy những người khác nghỉ ngơi không tốt. Vì vậy nàng cầm trượng trúc, dự định tự mình xuống dưới sảnh xin nước uống.

Đèn lồng trong hành lang lâu hai đều đã tắt, trên hành lang đen như mực không có một chút ánh sáng. Cư Mộc Nhi con mắt mặc dù đã mù, nhưng vẫn còn có cảm giác ánh sáng, hắc ám đối với nàng mà nói không thành vấn đề, có thể nàng cũng chỉ dự định một hồi nữa thấy tiểu nhị sẽ nói với hắn một tiếng, dù sao những khách nhân khác qua lại, vẫn có ánh sáng thì tiện hơn.

Nàng vừa nghĩ tới việc này vừa chậm chậm đi, thỉnh thoảng một cái cửa phòng bên cạnh mở ra, một thanh âm nam tử kinh hoảng kêu nửa tiếng “cứu” liền bị chặn miệng.

Cư Mộc Nhi theo bản năng quay đầu hướng về phương hướng phát ra thanh âm, nàng đương nhiên cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng nàng nghe thấy tiếng động bị che miệng giãy giụa thở dốc, những tiếng này vang lên rất nhanh cũng biến mất.

Cư Mộc Nhi trong lòng cả kinh, phản ứng của nàng rất nhanh, quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu “Cứu mạng”. Nhưng nàng chỉ kêu ra một tiếng “Cứu”, đã bị một người nắm lấy đầu tóc. Nàng còn chưa kịp cảm thấy đau, sau lưng liền đụng vào trong lòng ngực người nọ, cùng lúc một bàn tay bịt miệng nàng lại.

Cư Mộc Nhi liền chết giãy giụa, nàng trở tay bắt lấy y phục của người nọ, lại dùng trượng trúc dùng sức lui về phía sau đâm, sau lưng người nọ bị đâm trúng, kêu rên một tiếng, nhện đau cực nhanh đem Cư Mộc Nhi lôi vào trong phòng.

Cư Mộc Nhi nghe thấy được mùi máu tươi, nàng rất sợ hãi, nàng bị người nọ siết sao che miệng kiềm chế vào trong ngực, nàng nghe được âm thanh đóng cửa. Sau đó một hồi thiên toàn địa chuyển, trên người đau xót, nàng đã bị hung hăng ném xuống trên mặt đất.

Cư Mộc Nhi cái gì cũng không cố thử, miệng một khi còn có thể nói chuyện, nàng vội vàng nói: “Ta là người mù, ta cái gì cũng không nhìn thấy, ta không biết ngươi là ai, đừng giết ta.”

Nàng không biết đối phương đang làm cái gì, nàng không biết cái người vừa rồi muốn kêu “cứu mạng” đã chết, nhưng nàng biết rõ, tên hung thủ này nhất định là coi nàng như nhân chứng, thân là nhân chứng, kết cục cuối cùng chỉ sợ là khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên nàng trước tiên tỏ rõ mình là mù, nàng hi vọng tên hung thủ này còn có thể có một chút lòng từ bi.

Nàng cảm giác được có hô hấp cách mặt của nàng rất gần, nàng nghĩ này nhất định là người nọ đang quan sát nàng là thật hay giả mù. Nàng chống đất lui về phía sau, run run nói: “Đừng giết ta, ta thật sự cái gì cũng nhìn không thấy. Ta cầm trượng trúc, ta là người mù.”

Người nọ không có động tĩnh, Cư Mộc Nhi nghĩ có lẽ hắn là đang do dự, thế rồi sau một khắc, nàng nghe thấy “bộp” một tiếng, trên đầu nàng truyền đến đau đớn.

Nàng mất đi ý thức.

10. Chương 10: Bị Án Mạng Giá Họa Vào Người

Ngày hôm đó Long Nhị rất đau đầu.

Bởi vì Dư nương rõ ràng rảnh rỗi tìm hắn tán gẫu.

Đương nhiên, đang vào thời điểm rồi ren trước năm mới, Dư nương hiểu được không nên quấy rầy gia làm chính sự, bà chỉ là tới hỏi một chút, lần trước cho gia xem vài cái họa đồ thiếu nữ kia, gia đã nhìn hay chưa?

Long Nhị nhất thời nhớ không ra mấy tấm họa đồ đó hắn kêu Lý Kha ném tới đâu, vì vậy hàm hồ đáp một tiếng “Ừ”.

Dư nương vội vàng hỏi tiếp: “Thế có bức nào hợp ý gia không?” Nên biết thời điểm lễ mừng năm mới này, là thời gian tốt nhất đến bái phỏng chuẩn bị ngày tốt, nếu là Nhị gia có cô nương hợp ý, bà cũng có thời gian chuẩn bị lễ thật tốt, cùng quản sự trong nhà đối phương lui tới thăm hỏi một chút. Cũng dễ để cho bà mới đến nói chuyện nha.

Long Nhị tất nhiên là đáp không có.

Dư nương liền hỏi: “Vậy Nhị gia là thích giai nhân như thế nào?”

Nhắc tới tiêu chuẩn chọn thê, Dư nương hỏi qua Long Nhị không dưới mười lần, mỗi lần Long Nhị đều hàm hồ cho qua, những thứ có thể nghĩ lấy có đều đã nói qua, cho nên Dư nương càng hỏi càng tinh. Long Nhị hiểu điều kiện này là một chuyện phải hảo hảo suy nghĩ nên nói như thế nào, nếu không một cái sơ sẩy, bị Dư nương bắt được trọng điểm, nhét vài vị cô nương tới đây, vậy cũng không dễ xử lý.

Long Nhị trái lo phải nghĩ, nếu nói hiền lương, Dư nương nhất định có thể nói ra vài người; nếu nói tính tình tốt, cũng nhất định là không thiếu; nếu nói tài tình, Dư nương tả chọn hữu tuyển, khẳng định cũng tuyển ra người không kém; nếu nói tướng mạo, ừ, nếu không phải xinh đẹp, Dư nương cũng không thể lòng tin tràn đầy như thế.

Long Nhị buồn rầu, ai, những điều kiện nói trước đây lần này sợ là cũng bị Dư nương bác bỏ nha?

Long Nhị hết cách nhưng vẫn còn muốn giãy dụa, hẩn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mấy cây trúc xanh, bỗng nhiên nói: “Dư nương a, nương vì ta bận rộn thu xếp, thật là khổ cực, bất quá, nếu ta lấy vợ, nhất định là phải chọn một cô gái thật đặc biệt.”

“Đặc biệt?” Dư nương sững sờ: “Nhị gia nói đặc biệt là chỉ ý gì? Đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt hiền lương, đặc biệt có tài.....”

Long Nhị khoát tay, cắt ngang lời của bà, nói: “Dư nương, ta nói đặc biệt, chính là đặc biệt đến mức sẽ khiến người ta không thèm để ý dung mạo của nàng, tính tình của nàng, nàng tài tình như thế nào mới là đặc biệt.”

Dư nương vừa ngây người lại ngây ngốc, lời nói lắt léo như vậy, cái đặc biệt kia, đến tột cùng là cái đặc biệt gì?

Hơn nữa, làm gì có được cô gái như vậy, ngoại trừ đặc biệt thì không có sở trường gì? Hơn nữa, đặc biệt có thể xem như sở trường sao?

Dư nương hồ đồ, đây tột cùng là ý gì?

Nhìn bộ dáng Dư nương suy suy nghĩ nghĩ không hiểu, Long Nhị mỉm cười, lại càng nhấn mạnh: “Long Nhị ta, nhất định là phải kết hôn với một cô gái phi thường, phi thường đặc biệt.” Kỳ thật chính hẩn cũng không biết đặc biệt là cái dạng gì, dù sao có thể dẫn dụ Dư nương đi, thì chính là tốt.

Dư nương xác thực là không thể nghĩ ra được có cô nương nhà ai có cái “đặc biệt” này, bà dự định tìm bà mối nổi danh nhất trong kinh thành hỏi thăm một chút, vì đối với lão gia phu nhân đã mất có thể có dặn dò, bà nhất định phải tìm ra được cô nương khiến cho Nhị gia vừa ý.

Long Nhị lại thuận lợi lọt lưới thêm một lần, trong lòng cao hứng. Nhưng tâm tình này cũng không duy trì hết một ngày.

Giờ hơi đêm đó, Long Nhị đang chuẩn bị rời khỏi thư lâu trở về viện nghỉ ngơi, một hạ nhân vội vàng đến báo, nói là Lã chuồng quỹ Thịnh Long trà trang Long phủ tại khách sạn Phúc Vận Lai tây phố bị bắt, tội danh là sát hại lão bản Chu Phú của Tường Phú trà trang. Bởi vì là bị bắt ngay tại hiện trường án mạng, hiện giờ đã bị bắt đến phủ nha.

Liên quan đến mạng người, lại có nhân chứng mục kích, phủ doãn đã vỗ án mở đường, muốn thẩm vấn ngay lập tức.

Long Nhị vừa nghe, gấp rút gọi chuẩn bị ngựa. Vài năm gần đây hẩn dự định mở rộng trà trang, mà Chu Phú của Tường Phú trà trang kia có chút thiếu hụt, nhưng bên trong rất tốt. Long Nhị nhìn trúng, muốn mua vào làm sản nghiệp Long thị.

Chuyện này chính là do Lã chưởng quỹ đi làm, những ngày này Lã chưởng quỹ hồi báo tới tin tức, là Chu Phú do dự hết lần này đến lần khác, nhưng hẳn có nắm chắc mất không nhiều ngày liền có thể được việc, thật không nghĩ đến hôm nay lại truyền đến tin tức hẳn giết chết Chu Phú.

Long Nhị an bài vài thứ, một là phái người đến phủ nha chuẩn bị thám thính, xem một chút tình thế như thế nào. Hai là cho người đến báo tin trong nhà Lã chưởng quỹ, dàn xếp tốt cho cao thấp Lã gia. Ba là sai người đi thăm dò những người cùng việc có liên quan đến người chết Chu Phú kia.

Dặn dò xong rồi, Long Nhị phi ngựa vội vã, dẫn theo người đến khách sạn Phúc Vận Lai tra xét.

Nhắc tới chuyện Lã chưởng quỹ giết người, Long Nhị một chút cũng không tin.

Long Nhị có mắt nhìn người, Lã chưởng quỹ là người có văn chương tốt, bình luận phẩm trà ngon, không giống như người làm ăn, nhưng Long Nhị nhìn đúng bản tính làm người của hắn, liền cho hắn làm chưởng quỹ sản nghiệp trà trang Long gia.

Lã chưởng quỹ đi theo Long Nhị nhiều năm, vô cùng mềm lòng hướng thiện, xưa nay ăn chay tin Phật, đối đãi với người khoan dung. Những chuyện như nhả ý thưởng trà, xem tranh phẩm chữ, Lã chưởng quỹ phần nào cũng làm tốt. Cộng thêm Long Nhị tâm tư khôn khéo trợ giúp, trên phố tương truyền, trong nhà quyền quý nghị luận, trà ngon tuy không phải chỉ có riêng ở Long thị trà trang, nhưng ở nơi Lã chưởng quỹ này mua trà không những tuyệt không hề dính đến hàng nhái, hơn nữa lại là người vô cùng có mặt mũi về phần phẩm trà bình nhả.

Vì vậy Lã chưởng quỹ điều hành trà trang làm ăn càng ngày càng hồng hồng hỏa hỏa. Nhưng hẳn cũng không có nửa điểm kiêu căng, ngược lại càng cẩn trọng, nghiêm túc làm việc. Điều này làm cho Long Nhị càng thêm thương thức.

Hôm nay bị nói là tình nghi giết người, ý niệm đầu tiên trong đầu Long Nhị chính là việc này có điểm kỳ quặc.

Long Nhị rất nhanh liền tới khách sạn Phúc Vận Lai, giờ phút này trước cửa khách sạn lễ tề tụ vài người, nơi này đã ra án mạng, mọi người bị đánh thức, liền tụ lại một chỗ xì xào bàn tán.

Long Nhị nháy mắt, thủ hạ bên người lập tức hiểu ý đi thám thính. Mà Long Nhị thúc ngựa đi về phía trước, từ đầu đường đến cuối phố, nhìn chung quanh thật rõ ràng. Lại vòng quanh khách sạn Phúc Vận Lai nhìn một vòng, chung quanh giờ phút này có những người nào, trạng huống gì, hẳn đều yên lặng ghi nhớ ở trong đầu.

Trong khách sạn tuy là hiện trường án mạng, nhưng trong nhiều người chú ý, cũng không sợ còn có cái biến cố gì, nhưng bên ngoài lại là chỗ có nhiều sơ hở nhất. Cho nên Long Nhị tự mình trước đi quanh một vòng, xem cẩn thận, sau đó mới vào khách sạn Phúc Vận Lai kia.

Lúc này trên đường, trong khách sạn đều có nha dịch tay cầm đèn lồng coi chừng, phòng khách lầu hai hậu viện nơi hiện trường vụ án đã bị mấy tên nha dịch canh giữ chặt chẽ, bộ khoái ở trong phòng lục soát tìm chứng cứ.

Long Nhị nhìn kỹ qua, lại đợi thủ hạ thăm dò đại khái một vòng trở lại báo, nói là phủ doãn đại nhân Khưu Nhược Minh đích thân đến hiện trường thăm dò, hôm nay đã mang theo thi thể cùng nghi phạm cùng những người có liên quan trở về phủ nha.

Long Nhị gật đầu, khai báo vài câu liền để thủ hạ lưu lại đây tiếp tục dò xét, chính hắn ra khỏi khách sạn, lên ngựa chạy tới phủ nha.

Lúc này mặc dù đã đêm khuya, nhưng trong phủ nha đèn đuốc sáng trưng.

Lý Kha sớm một bước đến, nghe hết mọi chuyện thật rõ ràng xong, thấy Long Nhị đến đây, nhỏ giọng nghênh đón nhanh chóng bẩm báo: “Chu lão bản tại phòng chữ thiên số 6 lầu hai khách sạn Phúc Vận Lai gặp nạn, hiện trường còn có một vị nữ tử bị thương, bất tỉnh nhân sự. Lúc Lã chưởng quỹ bị người khác phát hiện, một thân nhuốm máu, tay thuận cầm chủy thủ, dò xét hơi thở của nàng kia.” Long Nhị gật đầu, bất động thanh sắc, chỉ hướng nha vệ khoát tay chặn lại.

Nha vệ nhận ra đây là Long Nhị gia đại danh鼎鼎鼎鼎, sớm có người đi vào báo, rất nhanh liền đi ra dẫn Long Nhị tiến nha đường.

Đại đường phía trên nha dịch đứng thành hai hàng, thật chỉnh tề. Phủ doãn Khuê Nhược Minh ngồi trên nha đường, ánh mắt sáng ngời, rất có vài phần uy nghiêm. Thấy Long Nhị đến, đứng dậy chấp tay thi lễ, ra lệnh cho thủ hạ: “Dọn chỗ”.

Long Nhị hướng Khuê Nhược Minh ôm quyền: “Tạ đại nhân.” Rồi sau đó thành thật không hề khách khí ngồi xuống.

Khuê Nhược Minh cũng hiểu Long Nhị tới đây vì chuyện gì, vì vậy cảnh cáo trước: “Long Nhị gia, tối nay trong khách sạn Phúc Vận Lai phát sinh án mạng, Chu Phú chủ của Tường Phú trà trang bị người giết hại, Lữ Tư Hiền này đúng là bị người có hiềm nghi bị phát hiện và bắt được ngay tại hiện trường, vì bản án liên quan đến mạng người này, Bản quan nhất định là phải nghiêm tra không dung thứ, vì người chết giải oan.”

Long Nhị vừa chấp tay: “Đại nhân cương trực công chính, tra rõ tiểu tiết, nhất định là có thể đem hung phạm ra công lý đền tội. Lữ Tư Hiền tuy là chủ quỹ trà trang nhà ta, nhưng nếu hắn chính là kẻ thủ ác, Long mỗ cũng tuyệt không thiên vị, mà nếu trong đó có nguyên do khác, Long mỗ cũng nhất định dốc hết toàn lực giúp đại nhân tìm ra hung phạm.”

Nói chuyện xong Khuê Nhược Minh mân chặt miệng, không đáp. Tên Long Nhị gia này vốn đã là tên hẹp hòi kiêu bao che khuyết điểm, trong lời nói rõ ràng có ý chỉ sở hữu, lộ ra áp lực.

Lữ Tư Hiền là bị bắt ngay tại hiện trường, bộ khoái cũng tra được hắn cùng với người chết Chu Phú gần đây hay lui tới, nguyên do sự việc chính là Long phủ muốn mua lại cửa hàng của Chu Phú. Mà Chu Phú lại chậm chạp không đáp ứng, cứ như thế suy đoán động cơ gây án đúng là tương đối đầy đủ. Nhưng lúc này vụ án còn chưa mở thẩm, Khuê Nhược Minh trong nội tâm tuy là đã có vài phần nhận định, nhưng còn phải có bằng chứng mới có thể định tội.

Hôm nay Long Nhị ở một bên nhìn chằm chằm mở đường thẩm án, Khuê Nhược Minh trong lòng hiểu, án này tất nhiên là phải thẩm thật cẩn thận, ngoại trừ muốn cho hung thủ đền tội, còn phải làm cho đám người liên can tâm phục khẩu phục, không thể có bất kỳ sai lầm gì để cho này Long Nhị nắm lấy.

Lúc này một nha dịch hấp tấp vội vã tiến đến nói nhỏ vào tai Khuê Nhược Minh, Long Nhị thừa dịp này đánh giá sắc mặt những người trong nội đường.

Lữ Tư Hiền quỳ gối dưới đường, thân nhuộm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhưng ánh mắt nhìn về phía Long Nhị không hề né tránh, giống như lòng hoàn toàn bình tĩnh: “Nhị gia, Chu lão bản không phải do ta giết, ta tuyệt không làm chuyện ác đó.”

Long Nhị hướng hắn khẽ gật đầu, bày tỏ chính mình sẽ không rút lui mặc kệ, nói: “An tâm một chút chớ nóng vội, Khâu đại nhân công chính liêm minh, người là trong sạch, đại nhân nhất định sẽ tra rõ chân tướng, trả lại công đạo cho người.”

Một cái mũ chụp xuống, Khuê Nhược Minh ở một bên nghe thấy khước miệng bữu một cái. Hắn dặn dò nha dịch vài câu, nha dịch kia lĩnh mệnh mà đi.

Long Nhị nhìn về phía sau lưng Lữ Tư Hiền, chỗ đó có bốn nam tử đang đứng, ánh mắt Long Nhị quét qua từng người bọn họ từ trên xuống dưới, Lý Kha thấp giọng bên tai Long Nhị nói: “Hai người mặc áo lam và áo xanh kia đều là người làm của Chu chủ quỹ, một người tên là a Phúc, một người tên là Giang Anh, người cao gầy kia, là khách thuê trong khách sạn Phúc Vận Lai, tên là Lương Bình, người phía sau hắn mặc quần áo tiểu nhị chính là tiểu nhị tên Giả Sơn của khách sạn, bọn họ là hai người đầu tiên phát hiện Lã chủ quỹ.”

Lúc này, hai vị nha dịch cùng người khám nghiệm tử thi mang lên một cỗ thi thể, che một lớp vải bố, đó chính là Chu Phú.

Người khám nghiệm tử thi đem ghi chép khám nghiệm tử thi ra trình báo, lớn tiếng nói: “Bẩm đại nhân, nguyên nhân cái chết của người chết Chu Phú đã tra rõ, là do chủ thủ đâm bị thương tới chết, hung thủ đâm hai dao, đều từ phía sau lưng đâm vào, một dao ở trên eo, một dao ở bên trái sau ngực.”

Người khám nghiệm tử thi đang nói, nha dịch dẫn một người phụ nữ vào, bà ta vừa vào liền té nhào vào bên cạnh thi thể Chu Phú gào khóc hô to: “Tướng công, tướng công a, chàng chết thật thảm a.....”

Khuê Nhược Minh vỗ ngực đường, lớn tiếng hỏi: “Người đến có phải là Chu Trần thị hay không?”

Người đàn bà bên cạnh thi thể Chu Phú kia khóc lóc đáp phải, Khuê Nhược Minh nói: “Người mau yên lặng đứng sang một bên, đợi Bản quan tra rõ chân tướng, trả lại cho tướng công của người một cái công đạo.”

Chu Trần thị kêu khóc không ngừng, lau lệ, dập đầu lạy ba cái liên tiếp, được nha dịch đỡ sang một bên.

Lúc này một vị nha dịch nâng một cây chủy thủ đưa lên: “Đại nhân, đây là vật thu được khi lục soát hiện trường án mạng, lúc đó đang ở trong tay Lữ Tư Hiền, khám nghiệm tử thi đã tra rõ, đúng là hung khí giết người.”

Khuê Nhược Minh cầm lấy chủy thủ cẩn thận chu đáo, gật gù đầu, hẩn bắt đầu câu hỏi: “Lữ Tư Hiền, người đã chịu nhận tội chưa?”

Lữ Tư Hiền dập đầu: “Đại nhân, tiểu nhân không có giết người, tiểu nhân oan uổng a.”

“Vậy người đêm hôm khuya khoắt, thân ở khách sạn, cầm chủy thủ trong tay, một thân nhuốm máu, người giải thích thế nào?”

“Đại nhân, tiểu nhân hôm nay buổi trưa xác thực cùng Chu lão bản tại phố Tây Hữu đến tửu lầu gặp mặt, nhưng buổi chiều giờ Mùi vừa qua khỏi chúng ta liền tự hồi phủ. Ban đêm, ta đang dâng hương niệm kinh, người làm của Chu lão bản đến gặp ta tìm người, nói là gia nhà họ sau khi ra gặp ta vẫn chưa trở về, ta liền đem hành tung hôm nay của chúng ta nói rõ, cũng đi cùng bọn họ chia nhau ra tìm người.”

Hắn nói đến đây, quay đầu lại nhìn thoáng qua a Phúc cùng Giang Anh, hai người kia gật gù đầu, liền nói thật là như thế.

Lữ Tư Hiền nói tiếp: “Ta đi đến vài nơi Chu lão bản đã nói là nơi hắn thường đi, cũng không có nhìn thấy hắn. Sau lại đến tửu lầu hôm nay chúng ta uống rượu, tiểu nhị kia nói, chạng vạng còn gặp qua Chu lão bản, hắn còn mời Chu lão bản có muốn đi vào uống một chén hay không, có thể là tâm tình Chu lão bản tựa hồ không tốt, cũng không để ý đến hắn, chỉ vui đùa đi lên phía trước. Tiểu nhị kia thấy tiểu nhị khách sạn Phúc Vận Lai phía trước căn Chu lão bản lại mời chào, Chu lão bản kia dừng dừng một lúc không ngờ lại tiến vào. Tiểu nhị kia mất mồi làm ăn này, trong lòng không thoải mái, cho nên vẫn nhớ kỹ. Ta sau khi nghe xong, liền đến khách sạn Phúc Vận Lai tìm người. Sau khi đi vào, tiểu nhị nằm ở trên cái bàn ngủ, thấy ta hỏi, ngay cả ngập cũng nói biết rõ, Chu lão bản kia ở tại phòng chữ thiên số 6 lầu hai hậu viện phòng khách. Hắn không dậy nổi, ta liền tự mình đến phòng khách hậu viện.”

Khuê Nhược Minh hỏi: “Chính là tên tiểu nhị đứng sau lưng người ư?”

Lữ Tư Hiền xoay người lại nhìn, lắc đầu: “Không phải là vị này, vị kia tuổi lớn hơn một chút.”

Tiểu nhị Giả Sơn kia vội vàng nói: “Hôm nay tiểu nhân cùng Đại Hổ làm nhiệm vụ trực sảnh, người ông ta nói hắn là Đại Hổ. Tiểu nhân thì bởi vì vị khách quan kia tìm đến.....” Hắn chỉ chỉ Lương Bình bên cạnh, nói tiếp: “Khách quan này nói là đói bụng rồi, muốn tìm vài thứ để ăn, còn nói đèn lồng trong hành lang lầu hai bị tắt, tiểu nhân liếc mắt nhìn thì thấy thật là như thế. Liền dẫn hắn tới trước phòng bếp cầm chút bánh bao cùng chút thức ăn, sau đó lại đến nhà kho lấy đèn lồng mới đốt lên. Chờ chúng ta quay lại lên lầu hai kia, đi ngang qua phòng chữ thiên số 6, lại vừa vặn thấy có hai người nằm trên mặt đất, trên mặt đất tất cả đều là máu, mà ông ta cầm lấy chủy thủ, đang dò xét hơi thở của vị nữ tử đang nằm dưới đất kia.”

Lữ Tư Hiền dập đầu nói: “Xin đại nhân tra cho rõ, tiểu nhân một mình lên lầu hai, chỉ thấy cửa phòng chữ thiên số 6 mở ra, Chu lão bản cùng Cự cô nương nằm trên mặt đất, dưới thân đều là máu, trong tâm của ta cả kinh, nhanh qua dò xét hơi thở, Chu lão bản kia dĩ nhiên tắt thở, mà Cự cô nương nắm trong tay một cây chủy thủ, bất tỉnh nhân sự, ta vô ý thức cầm chủy thủ nhìn xem, lại dò xét hơi thở của nàng, nàng ấy còn đang thở, ta đang muốn gọi người, không ngờ hai vị đó lại đến đó.”

Lữ Tư Hiền chỉ chỉ Giả Sơn cùng Lương Bình: “Ta còn chưa kịp phản ứng, bọn họ liền hô lên, vì vậy tất cả mọi người coi ta như hung thủ, dẫn tới nơi này.”

Long Nhị nghe được ba chữ “Cư cô nương” kia, trong lòng lộp bộp một chút, không phải là cái Cư cô nương hần quen kia chứ?

Khuru Nhược Minh hỏi: “Người là nói, chủ tử kia vốn là ở trong tay cô nương kia sao?”

“Đúng vậy.” Lữ Tư Hiền nói, lại vội vàng bổ sung: “Cư cô nương ta có quen biết, nàng ấy thân thể suy nhược, cũng không có võ, hai mắt không nhìn thấy gì, hoàn toàn không thể nào giết người. Ta cũng chưa từng nghe nói nàng cùng Chu lão bản có quen biết.”

Long Nhị nghe đến đây, hầu như đã xác định, cái người nằm ở trong vũng máu bất tỉnh nhân sự, tay cầm chủ tử, nhất định là Cư Mộc Nhi.

Chính là cái người luôn thích chọc giận hần, làm cho hần tức giận Cư Mộc Nhi.

11. Chương 11: Thẩm Nghi Ân Mạng – Manh Nữ Cầu Hôn

Lữ Tư Hiền tiếp tục nói: “Chỉ vì hai người này đều là người tiểu nhân có quen biết, cộng thêm việc kỳ quặc Cư cô nương cầm lấy chủ tử này, tiểu nhân mới có thể vô ý thức lấy chủ tử ra nhìn, nhưng tiểu nhân tuyệt không có giết người, cũng chưa từng dă thương Cư cô nương.”

Khuru Nhược Minh nhìn chăm chăm hần một lát, hỏi nha dịch bên dưới: “Cô gái bị thương té xỉu đã tỉnh lại chưa? Nếu đã tỉnh, gọi nàng ta lên thẩm án.”

Nha dịch lĩnh mệnh đi ra ngoài. Thừa dịp này, Khuru Nhược Minh lại hỏi tiểu nhị Giả Sơn khách sạn Phúc Vận Lai, tình hình lúc Chu Phú kia vào ở khách sạn ra sao, có người đến tìm ông ta hay không?

Giả Sơn đáp: “Chu lão bản đi qua cửa khách sạn, đúng là do tiểu nhân kéo vào, Chu lão bản nhìn qua tâm tình thật không tốt, nhưng cũng không nói gì, vào trong tiệm, chỉ chăm chăm uống rượu, uống rất nhiều, sau đó tiểu nhân dìu ông ta vào phòng khách, hầu hạ ông ta ngủ. Từ lúc đó về sau liền thấy không có động tĩnh gì, cũng không có khách đến tìm ông ta.”

Khuru Nhược Minh sau khi nghe xong gật gật đầu, lại hỏi người làm của Chu Phú chính là a Phúc cùng Giang Anh, ngày thường Đông gia có thù hận với người khác hay không? Hai người kia đều nói Chu Phú làm người thành thật, xưa nay cùng người không cừu không oán, cùng nương tử Chu Trần thị tình cảm trung hậu, không thấy qua bọn họ có tranh chấp. Mấy ngày này chỉ có chuyện quyết định có bán quán trà hay không làm cho Chu Phú phiền lòng, việc khác lại không có nghe ông ta nhắc tới.

Chu Trần thị ở một bên ý vị lau nước mắt, khóc lóc kể lể tướng công nhà bà ta là người trung hậu như thế nào, quán trà chính là cuộc sống của ông ấy, tướng công nhất định là không muốn bán, lúc này mới cùng Lữ Tư Hiền nổi lên tranh chấp, bị hần hạ độc thủ. Bà ta khóc hô, lại quỳ cầu xin Khuru Nhược Minh làm chủ cho.

Trong lúc ồn ào, một nha dịch đỡ Cư Mộc Nhi tiến vào.

Quần áo trên người Cư Mộc Nhi dính máu, trên đầu có thương tích, trên băng vải băng bó cũng thấm vết máu. Long Nhị nhìn không được nhìn kỹ nàng, nàng là không phải là càng gầy hơn đó chứ? Sắc mặt khá thật sự là khiến người ta phát bực. Đầu mày nàng cau lại, cả người mất tinh thần, bộ dáng thì ốm yếu.

Long Nhị nhìn nàng như vậy, càng nhìn càng cảm thấy trong lòng lão Nhị không thoải mái.

Cư Mộc Nhi cầm lấy trúc trượng, vịn lấy cổ tay nha dịch cẩn thận cất bước tiến đến. Nha dịch kia đã đem tình huống nói rõ cho nàng, Cư Mộc Nhi cũng hiểu tình hình hiện nay là thế nào. Nàng vào đến, hướng về phía trước thi lễ, sau đó đứng bất động, chờ người nói.

Khuru Nhược Minh lớn tiếng hỏi: “Người đến có phải là Cư Mộc Nhi không?”

Cư Mộc Nhi ngẩng đầu lên, hướng về phương hướng Khuru Nhược Minh lại thi lễ: “Khuru đại nhân, đúng là dân nữ.” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng mềm mại, nghe có chút vô lực. Long Nhị có chút hốt hoảng, nghĩ tới dường như đã thật lâu rồi không nghe thấy nàng nói chuyện, vẫn là thanh âm thời điểm nàng có tinh thần dễ nghe hơn.

“Cư Mộc Nhi, đây là trên nha đường, Bản quan đang thẩm tra xử lý án mạng Chu Phú bị giết xảy ra tối nay trong khách sạn Phúc Vận Lai, người hãy nói xem vì sao người lại ở tại hiện trường án mạng?” Khuư Nhược Minh không có vòng vo, gọn gàng dứt khoát hỏi Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi đem chuyện tiệm cầm tìm nàng hỗ trợ, vì công việc quá nhiều không trở về nhà được, vì vậy dự định ở lại khách sạn một đêm, tất cả nói hết.

Khuư Nhược Minh nghe, đưa tới một nha dịch, làm cho hắn đi truyền người ở Tiên Âm Cầm đến hỏi, xem lời Cư Mộc Nhi nói có phải là thật hay không.

Nha dịch lĩnh mệnh đi. Khuư Nhược Minh lại hỏi Cư Mộc Nhi có biết Chu Phú hay không? Cư Mộc Nhi đáp không biết. Hắn lại hỏi nàng có biết Lữ Tư Hiền hay không, lần này Cư Mộc Nhi gật đầu nói có quen.

Khuư Nhược Minh suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cư Mộc Nhi, Lữ Tư Hiền là người thứ nhất sau khi xảy ra án mạng phát hiện người, hắn nói trên tay người cầm chủy thủ, té xỉu ở bên cạnh Chu Phú, nếu người không quen biết Chu Phú, tại sao lại đi vào trong phòng của ông ta? Tay người cầm chủy thủ, đúng là hung khí khiến Chu Phú mất mạng, người giải thích như thế nào?”

Cư Mộc Nhi kinh ngạc há to miệng: “Tôi, tôi cầm chủy thủ?”

“Đúng là như thế.”

Cư Mộc Nhi lắc lắc đầu, nhú mày cắn môi suy tư. Nàng không nói lời nào, chọc cho Khuư Nhược Minh vỗ đường mộc, quát lên: “Cư Mộc Nhi, mau trả lời Bản quan!”

Long Nhị nhú mày, nhìn Cư Mộc Nhi hoang mang vừa sợ hãi, rất bất mãn giọng nói của Khuư Nhược Minh. Không phải là muốn người ta trả lời sao, còn rống to như vậy làm gì, một chút kiên nhẫn cũng không có, còn thẩm án cái gì nữa?

Cư Mộc Nhi bị Khuư Nhược Minh quát, sợ hết hồn, nàng trương miệng đang định nói chuyện, không ngờ Khuư Nhược Minh lại thét lên chặn miệng: “Nhất định là người mất mù nhận lầm cửa phòng, đi lầm vào trong phòng Chu Phú, Chu Phú say rượu không phân biệt người đến là ai, cử chỉ lỗ mãng, sau khi người hoảng loạn, liền chống cự ông ta, người dùng chủy thủ đâm ông ta thành trọng thương, mà một hơi cuối cùng ông ta liều mạng dùng ấm trà trên bàn đánh ngất người ở đó.”

Cư Mộc Nhi cả kinh dùng sức lắc đầu, này là đang diễn tuồng nào thế này?

Nhưng Chu Trần thị đứng một bên lại xem giả thuyết của Khuư Nhược Minh là sự thật, Cư Mộc Nhi mới vừa lớn tiếng nói câu: “Đại nhân, hung thủ không phải là ta.” Lời còn chưa nói hết, Chu Trần thị kia lại kích động nhảy qua đẩy ngã Cư Mộc Nhi xuống đất cầu xé đánh đập: “Nhất định là do đồ tiện nhân nhà người, nguyên lai là người giết tướng công của ta.”

Cư Mộc Nhi hoàn toàn không có lực chống đỡ, chỉ chớp mắt đã bị đánh vài quyền. Long Nhị giận dữ, tay chỉ một cái, Lý Kha như mũi tên phóng qua, kéo Chu Trần thị kia ra, Long Nhị hét lớn một tiếng: “Ấu đả cái gì, cũng không nhìn xem nơi đây là nơi nào sao!”

Khuư Nhược Minh tức giận nhìn hắn một cái, lời này không phải nên là do phủ doãn đại nhân hắn nói sao? Long Nhị rất không khách khí liếc hắn lại.

Hắn biết rõ Khuư Nhược Minh là có tâm thử dò xét, xem Cư Mộc Nhi có thật sự là tay trói gà không chặt hay không. Nhưng thử dò xét một chút là được, vậy mà hắn cả buổi không để cho nha dịch kéo người đàn bà chanh chua kia ra là muốn làm sao?

Khi dễ một cô gái mù mắt yếu đuối như vậy, hắn ta làm quan phụ mẫu thì có gì tốt?

Lúc này nha phụ đã đỡ Cư Mộc Nhi lên, cũng thay nàng sửa sang dung nhan, Cư Mộc Nhi nói: “Đại nhân, hung thủ là một người hoàn toàn khác. Dân nữ nguyên là muốn đến sảnh tìm tiểu nhị đòi chút ít nước nóng uống, đi ngang qua phòng chữ thiên số 6, nghe thấy tiếng mở cửa cùng một tiếng nam nhân sợ hãi kêu, hắn chỉ hô được chữ ‘cứu’ liền bị người che miệng kéo đi, dân nữ lúc ấy vô ý thức quay đầu về hướng bên đó, hung thủ kia liền cho rằng dân nữ nhìn thấy cái gì, liền bắt cả dân nữ đi vào, dân nữ cầu xin hắn tha mạng, nói rõ chính mình mù mắt, sau đó hắn liền đánh dân nữ ngất xỉu. Lại về sau xảy ra chuyện gì, dân nữ thật là không biết.”

Khuê Nhược Minh gật đầu nhẹ, liếc mi suy nghĩ sâu xa, kỳ thật hẳn cũng không cho rằng hung thủ là Cừ Mộc Nhi.

Mặc dù song phương triển đấu, khả năng sau khi một bên trúng hai đao liễu mạng đánh bại bên kia, mà chính mình cuối cùng cũng vì mất máu quá nhiều mà chết như vậy không phải là không có. Nhưng Chu Phú thân hình cao lớn, da thịt rắn chắc, ngay cả khi không phản kháng để cho Cừ Mộc Nhi đâm hai đao, đao ngập đến tận xương, chuyện này là không có khả năng.

Hơn nữa một đao ngay eo, một đao sau ngực, xét theo chiều cao của Cừ Mộc Nhi, phần đao đâm vào eo kia lúc đâm đao phải cầm đao hướng ra ngoài, mà phần đao đâm vào sau lưng kia, thì phải trở tay cầm đao hướng về phía sau, trong lúc vật lộn mà có thể đâm cả hai đao với lực đạo thế kia, không thể nào có thời cơ để nâng đổi tay.

Hung thủ này, hiển nhiên cũng là một người đàn ông thân hình cao lớn.

“Lữ Tư Hiền.” Khâu Nhược Minh gầm lên một tiếng.

“Có tiểu nhân.”

“Vừa mới rồi người cũng thấy đó, Cừ Mộc Nhi kia cũng khai là không giết Chu Phú.”

“Đại nhân, mặc dù lúc tiểu nhân phát hiện Cừ cô nương, trên tay nàng cầm chủy thủ, nhưng tiểu nhân cũng không cho rằng Cừ cô nương là hung thủ. Như tiểu nhân đã nói, Chu lão bản cùng Cừ cô nương đều là người quen của tiểu nhân, cũng là bởi vì cảm thấy chuyện có kỳ quặc, cho nên mới phải cầm chủy thủ tra xét. Không ngờ có người chứng kiến, tiểu nhân mới có thể bị ngộ nhận là là hung thủ.”

Khuê Nhược Minh hừ nói: “Vậy người vừa rồi cũng đã nghe rõ ràng, người làm cùng người nhà của Chu Phú đều nói, người muốn mua quán trà của Chu Phú, mà Chu Phú liên tục không muốn bán. Hôm nay người hẹn hẳn, là để nói chuyện mua bán lần này phải không?”

“Đúng là thật.”

“Người nhiều lần thương lượng, việc mua bán không thành, trong lòng tất nhiên là oán hận chất chứa bất an. Đêm hôm đó người tìm gặp Chu Phú, nhớ tới vào việc mua bán ban ngày nói không thông, ông ta say rượu mất khống chế, ngôn ngữ nói chuyện với người không thỏa đáng, trong lúc tức giận người sát hại ông ta, lại khéo Cừ Mộc Nhi vào, cho nên người hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đánh nàng ngất xỉu, muốn vu oan hại nàng, nếu người ta nhận định nàng ta có tội, người liền có thể thoát thân, nếu là Bản quan minh xét, nhìn ra nàng không phải là kẻ giết người, nàng cũng không thể khai ra người được. Người an bài tốt hết thấy, vốn định giả dạng làm người đầu tiên phát hiện hiện trường, lại không đoán được lúc đó đột nhiên có người xuất hiện, mắt thấy hết thấy, người thất bại trong gang tấc, bị bắt ngay tại chỗ, có phải thế không?”

Khuê Nhược Minh vừa nói lời này, vừa lặng lẽ đánh giá ánh mắt mọi người. Hai người làm của Chu Phú vẻ mặt bi phẫn, Chu Trần thị một mực che mặt khóc ròng, người thuê phòng cùng tiểu nhị khách sạn thần sắc như thường. Mà Long Nhị gia ngồi ngay ngắn một bên chỉ lặng lẽ nhìn về mặt mọi người, trên mặt không gợn sóng.

Khuê Nhược Minh nói lời này khiến Lữ Tư Hiền cả kinh cuống quýt dập đầu: “Không phải vậy, đại nhân, sự thật cũng không phải là như thế. Vào ban ngày Chu lão bản đã đáp ứng đem cửa hàng bán cho Long phủ, chúng ta đã đem điều kiện mua bán bàn thật rõ ràng sau đó mới chia tay.”

Lời này của Lữ Tư Hiền vừa ra, hai người làm của Chu Phú cùng Chu Trần thị đều quá sợ hãi, luôn miệng ồn ào chuyện này không có khả năng.

Khuê Nhược Minh hỏi bọn họ xác nhận xem Chu Phú có nói nguyện ý bán cửa hàng hay không, ba người kia đều là lắc đầu nói Chu Phú không muốn bán. Khuê Nhược Minh lại hỏi Long Nhị hôm nay có nghe được Lữ Tư Hiền báo lại chuyện mua cửa hàng đã định hay không? Long Nhị lắc đầu, đây không phải là vụ mua bán nhỏ, Lã chương quý một đêm tất cả chi tiết đều quyết định chắc là sẽ không báo lại hẳn, nếu không bị hẳn nói ba xạo hỏi đến, chính là Lã chương quý không xứng chức.

Lữ Tư Hiền lúc này vội vàng nói: “Thật là còn có một chuyện chưa định. Chu lão bản chỉ nói trong cửa hàng còn có hai người làm công theo ông ta đã lâu, ông ta đem cửa hàng bán, còn phải nói với một tiếng hai người bọn họ, hỏi xem hai người bọn họ nguyện ý đi theo Long gia làm việc, hay là nguyện ý cầm bạc tự mình mưu sinh. Ông ta giải thích rõ cho ta rồi hẹn ngày khác, không có ngờ tới ban đêm lại xảy ra chuyện thế này.”

Khuê Nhược Minh hỏi: “Việc này có người thứ ba nào biết hay không?”

Lữ Tư Hiền sững sờ, hắn còn đang đợi tin tức, cho nên chưa nhắc tới với người khác, Chu lão bản bên kia có lẽ cũng vậy, hôm nay xem tình hình thế này, có lẽ cũng không có người nào biết chuyện này. Lữ Tư Hiền trong lòng biết vô luận nhân chứng vật chứng, đều bất lợi đối với mình. Sắc mặt hắn như tro tàn, chỉ đành phải dập đầu nói: “Đại nhân tra cho rõ, tiểu nhân xác thực không có giết người.”

Khuê Nhược Minh trầm tư, vụ án này mặc dù có thể dự đoán như vậy, nhưng vẫn có điểm đáng ngờ. Hắn có chút bất không được đầu mối, đám người dưới công đường kia, ngoại trừ Lữ Tư Hiền, mỗi người nhìn qua đều là trong sạch, không hề có động cơ, không có hiềm nghi, cũng đều có nhân chứng khách quan chứng minh.

Chỉ có Lữ Tư Hiền hiềm nghi trọng đại!

Nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào?

“Đại nhân.” Lúc này Long Nhị mở miệng: “Long mỗ chỉ nói một việc.”

Khuê Nhược Minh nhìn về phía hắn, Long Nhị nhìn thẳng hắn, tiếp tục nói: “Nói đến động cơ, Lã chưởng quỹ hàng năm giúp Long mỗ kiếm tiền từ trà trang không ít, có thể mua hai mươi cái Tường Phú trà trang cũng không thiếu. Tường Phú trà trang kia đối với Long mỗ bất quá chỉ là chuyện thêm danh tiếng mà thôi, Long mỗ cũng không cho Lã chưởng quỹ bất kỳ áp lực nào yêu cầu hắn nhất định phải làm được việc. Nói như thế, nếu đã là chưởng quỹ trà trang có khả năng kiếm ra tiền nhiều nhất xét trong toàn bộ kinh thành này, hiềm có một cái quán trà nhỏ có thể khiến người đó giận dữ giết người, Long mỗ ngược lại cảm thấy việc này thật sự là hi hữu.”

Khuê Nhược Minh mân câng miệng, trong lòng rất không thoải mái. Hắn đang như đầu suy nghĩ, đột nhiên một bộ khoái bên ngoài chạy vào, tiến đến bên lỗ tai hắn vội vàng nói vài câu, thì ra là bọn họ vừa mới theo lời những người dưới công đường mà ra ngoài tra xét, những người ở khách sạn, từ lâu, còn có những người trong nhà họ, đều tra hỏi. Bộ khoái này tập hợp mọi tin tức tra xét được, trở lại báo cho Khuê Nhược Minh.

Những lời mà đám người dưới công đường kia nói đều là lời nói thật.

Chỉ có lời nói của Lữ Tư Hiền là không có người có thể chứng minh.

Không có người có thể chứng minh hắn không phải là hung thủ!

Lúc này Cừ Mộc Nhi bỗng nhiên nói: “Đại nhân, dân nữ có thể cùng Lã chưởng quỹ nói vài lời hay không?”

Khuê Nhược Minh không biết nàng nghĩ gì, đồng ý. Cừ Mộc Nhi vươn tay cánh tay, quơ quơ hướng Lữ Tư Hiền đi tới. Nha dịch vội vàng đỡ nàng, vì nàng dẫn đường.

Cừ Mộc Nhi đi tới, trong miệng hô một tiếng: “Lã chưởng quỹ.”

Lữ Tư Hiền vội vàng đứng dậy, đưa tay đỡ nàng, đáp: “Cư cô nương.” Cừ Mộc Nhi nắm cánh tay của hắn, đứng vững vàng.

Tất cả mọi người nhìn hai người đó, không biết Cừ Mộc Nhi muốn nói gì. Kết quả nàng lại nói: “Ta chỉ là muốn cùng Lã chưởng quỹ nói tiếng cảm ơn, nếu không phải ngài kịp thời phát hiện, có lẽ ta đã bị thương nặng mất mạng. Ta tin tưởng Lã chưởng quỹ không phải là hung thủ. Đại nhân nhất định sẽ tra xét kỹ càng, Lã chưởng quỹ yên tâm.”

Lữ Tư Hiền vẻ mặt đau khổ, đại án liên quan đến nhân mạng, tình thế đối với hắn bất lợi như thế chẳng lợi, hắn sao có thể yên tâm? Sau lưng người làm và thê tử của Chu Phú cao giọng mắng, điều này làm cho trong lòng hắn lại càng khổ sở.

Khuru Nhược Minh sắc mặt cũng khó nhìn, cô nương mù mắt này tại sao tánh tình y chang như Long Nhị gia vậy, bất chấp tất cả, trước hết đều chụp mũ hấn. Hấn là quan tốt, ai cần bọn họ thi nhau đâm chọc khen đều hấn trước khi xử lý án như vậy?

Có thể ẩn ý án này thật là khó giải quyết, xem ra còn phải lại tinh tế tra rõ mới có thể định đoạn.

Lúc này Cự Mộc Nhi bỗng nhiên lại nói: “Đại nhân, dân nữ đầu bị thương, đau đớn bất an, lúc xảy ra án mạng có một số việc nhớ không rõ, nhưng dân nữ mơ hồ cảm thấy, đây chính là manh mối trọng yếu, đại nhân chớ vội kết án, đợi dân nữ tinh tế nghĩ ra lại đến báo cho đại nhân.”

Khuru Nhược Minh nhíu mày, một manh nữ còn có thể thấy cái manh mối trọng đại gì. Hấn không thể trông cậy vào nàng, nhưng lúc này tái thẩm cũng không có tiến triển gì, vì vậy hấn dặn dò vài câu, trước bắt giữ Lữ Tư Hiền giám sát, đám người còn lại đều tự về nhà, chờ đợi nha phủ lại tra xét.

Long Nhị lúc này cũng không còn biện pháp nào, đành dặn dò Lữ Tư Hiền sẽ giúp hấn dàn xếp trong nhà, khuyên hấn chớ hoảng sợ, chắc chắn tìm được chứng cứ chứng minh trong sạch.

Lữ Tư Hiền bị dẫn xuống, Long Nhị cho Lý Kha tìm người trong lao chuẩn bị, chớ để Lã chương quỹ ở bên trong bị khổ. Lý Kha lĩnh mệnh đi.

Long Nhị cùng Khuru Nhược Minh khách sáo vài câu, xác nhận Khuru Nhược Minh cũng cảm thấy còn có điểm đáng ngờ, nhưng tạm không có quá mức cụ thể có thể nói, vì vậy Long Nhị cáo từ.

Ra khỏi phủ nha, chứng kiến một cặp trung niên nam nữ đang đón Cự Mộc Nhi lên xe ngựa. Nam tử kia luôn miệng nói: “Ai, ai, làm sao xui xẻo như vậy, thật may là con vô sự. Nếu không phải con vội vã làm việc cho ta mới ở tại khách sạn kia, nếu có cái gì không hay xảy ra, ta làm sao còn có thể nói chuyện với phụ thân của con nữa?”

Cự Mộc Nhi vẻ mặt mệt mỏi, nhẹ nhàng đáp vài tiếng, sau đó lên xe ngựa của bọn họ, đi.

Long Nhị xoay người gọi một gã sai vặt lanh lợi bên cạnh, cho hấn đi theo xe kia, nhìn hai người đem Cự Mộc Nhi đi đâu. Nếu có chuyện liên mau chóng trở lại báo. Gã sai vặt theo lệnh, cưỡi ngựa đi theo.

Long Nhị sắp xếp chuyện xong xuôi, trở lại trong phủ, lúc đó đã là qua nửa đêm. Lúc này hấn cũng không phải muốn ngủ, vì vậy lại đến thư lâu, một mình ngồi yên lặng, nghĩ tới mọi chi tiết liên quan đến vụ án, vô luận như thế nào, hấn nhất định phải cứu Lã chương quỹ ra.

Long Nhị ngồi đến bình minh. Trong khoảng thời gian đó, Lý Kha tiến đến báo tình hình an trí Lã chương quỹ trong tù cùng những chuyện Cự Mộc Nhi được lão bản Tiên Âm cầm thu xếp. Còn có phải một vài thám tử Long phủ thăm dò manh mối liên quan đến án của Lã chương quỹ cũng đều an bài thỏa đáng.

Long Nhị gật gật đầu, hấn hi vọng những thám tử này hữu dụng, nhất định còn có cái manh mối gì là bọn họ cũng có thể đào lên.

Trời mới tờ mờ sáng, một gã sai vặt đột nhiên tiến đến báo, nói ở cửa chính bên ngoài phủ, Cự Mộc Nhi cô nương cầu kiến.

Long Nhị kinh ngạc, nha đầu kia trên đầu bị thương còn không an phận nghỉ ngơi, chạy loạn làm cái gì? Hấn cau mày đồng ý, cho gã sai vặt dẫn nàng đến phòng trước.

Đợi Long Nhị đi qua, mới phát hiện bên cạnh Cự Mộc Nhi ngồi còn có cả Cự phụ. Hai bên nói mấy câu khách sáo, Cự Mộc Nhi đột nhiên nói: “Lần trước Nhị gia nói với ta nhà của ngài có một cây cầm tốt, ta đột nhiên rất muốn nhìn một chút, thừa dịp lần này đi ngang qua, nên tới quấy rầy một chút.”

Long Nhị sững sờ, hấn khi nào thì nói với nàng nhà hấn có cây cầm tốt? Nhưng chỉ chớp mắt nhìn vẻ mặt Cự phụ tức giận, hấn liền hiểu được. Nàng nhất định là có việc muốn bí mật nói, nhưng lại không muốn cho cha nàng biết.

Long Nhị đột nhiên có nàng tiểu tay cầm rơi vào trên tay mình vui mừng, hấn cười cười: “Cây cầm đặt ở thư lâu, nếu là cô nương muốn nhìn, kính xin dời bước.”

Cự Mộc Nhi nghe thấy hấn phối hợp, thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Vậy phụ thân ở đây chờ con một hồi, con đi sờ cầm kia một cái lập tức sẽ trở lại.”

Cư phụ thấy đang ở tại trong phủ người khác, khó mà nói gì, chỉ lẩm bẩm có chút không vui, nữ nhi bị thương không hảo hảo về nhà đi xem đại phu, còn chạy tới nhìn cái cầm gì đó, ông cũng không nên đáp ứng nàng.

Long Nhị phân phó tiểu bộc mang cho Cư phụ chút trà bánh điểm tâm, dặn dò thật tốt, sau đó dẫn Cư Mộc Nhi đi.

Long phủ rất lớn, hành lang vườn hoa đường đá, bảy hướng quẹo tám đường rẽ, Cư Mộc Nhi đi theo Long Nhị hơi có phần lao碌, Long Nhị nhìn thấy nàng đã đổi qua thân quần áo sạch, khăn vải băng bó trên đầu cũng là mới thay, nhưng bộ dáng của nàng so với ban đêm ở phủ nha càng hư nhược.

Long Nhị không biết tức giận trong lòng có từ đâu, dứt khoát tìm một gian sương phòng gần đó cùng nàng ngồi xuống. Hắn gọi gã sai vặt chuẩn bị trà nóng mang lên sớm một chút, sau đó bắt đầu nói chuyện.

“Cô tối hôm qua đã ngủ chưa? Làm sao lại để khuôn mặt tái nhợt như quỷ chạy khắp nơi như vậy.”

Cư Mộc Nhi hoàn toàn không có tâm tư cùng hắn đấu võ mồm, chỉ giải thích:“Hôm nay lúc cửa thành vừa mở cha ta liền tới, ông ấy đã biết chuyện tối ngày hôm qua, muốn dẫn ta trở về tỉnh dưỡng. Nếu ta không tìm lý do tới gặp mặt Nhị gia một lần, chỉ sợ là mấy hôm sau cũng không thể tới.”

“Cô muốn nói với ta cái gì?” Gã sai vặt mang trà đến rót cho hai người. Long Nhị nhìn tay Cư Mộc Nhi bị lạnh đến trắng bệch, vì vậy đặt cái ly lên bàn, gõ lên phát ra tiếng, nói ra:“Trà ở đây, nóng.”

Cư Mộc Nhi cảm ơn, mò tới cầm lấy cái ly, không lên tiếng. Long Nhị lại hỏi thêm một lần:“Cô tìm đến ta là muốn nói cái gì?”

Cư Mộc Nhi hít sâu một hơi, trên mặt phát hiện lúng túng cùng một chút khó xử, Long Nhị nhìn thấy không khỏi khiêu mi, nàng đến tột cùng là muốn nói gì?

“Nhị gia.” Cư Mộc Nhi rốt cục mở miệng:“Ta có biện pháp chứng minh Lã chương quý không phải là hung thủ, cũng có thể tìm được hung phạm.”

“A?” Việc này khiến Long Nhị cảm thấy hứng thú vô cùng, hắn chờ Cư Mộc Nhi nói tiếp, xem thử nàng có biện pháp nào.

“Nhưng mà.” Lời nói Cư Mộc Nhi xoay chuyển:“Ta muốn cùng Nhị gia trao đổi một điều kiện.”

Lại là chiêu này?

Long Nhị khiêu mi, trong lòng BÌNH BÌNH nhảy, có chút cảm giác hưng phấn khi gặp đối thủ lại như có chuyện đùa. Hắn cầm lấy cái ly uống ngụm trà nóng, bình ổn tâm tư, hỏi:“Cô muốn trao đổi điều kiện gì?”

Cư Mộc Nhi cắn môi thật lâu không lên tiếng, Long Nhị kiên nhẫn chờ, hắn uống xong một ly, lại rót cho mình thêm một chén, cầm lên uống.

Cư Mộc Nhi lại hít sâu một cái, rốt cục nói:“Ta muốn Nhị gia cưới ta.”

“Phốc.....” Long Nhị nhanh chóng quay đầu sang một bên, phun một ngụm trà xuống đất.

Gặp quỷ, mới vừa rồi có phải là hắn vừa nghe được có người cầu hôn hắn hay không?

12. Chương 12: Chung Thân Tự Thoại – Đàm Hôn Luận Gả

Long Nhị có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, hắn thật sự vừa mới “bị” người ta cầu hôn rồi sao?

Long Nhị tự nhận là đã gặp qua không ít cô gái. Đủ loại tướng mạo, đủ loại tính tình, đủ loại bối cảnh, tuổi cũng không hề giống nhau.

Trong số đó những người cố ý bày tỏ với hắn không ít, có tặng lễ, có tặng thơ, có dùng ánh mắt truyền lời, có khi tứ chi lớn mật biểu đạt, có người tự mình ra ám hiệu, có khi lại sai người chuyển đạt

Nhưng chuyện thành thân này, không hề có một ai dám dũng mãnh trực tiếp nói với hắn: “Ta muốn Nhị gia cưới ta” như vậy.

Người lớn gan nhất mà Long Nhị từ thấy trước đây, cũng chỉ là che che giấu giấu quanh co lòng vòng hỏi hấn vì sao không cưới the tử. Hừ, thật sự là không thú vị vô cùng.

Nhưng mà bây giờ lần này có chút ít thú vị, lần này thật là bất ngờ kinh ngạc. Trình độ kia hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng cùng dự liệu của Long Nhị. Cái dạng cô gái gì mới có thể trực tiếp đối với một nam nhân không thể gọi là quá quen thuộc nói: Người cưới ta đi.

Được rồi, kỳ thật, Long Nhị cảm thấy, cảm giác này vẫn thường hay xuất hiện khi nói chuyện cùng nàng.

Nhưng mà, nàng nói thì nói, khuôn mặt vẫn đầy vẻ mệt mỏi, tiểu tụy giống như quỷ đói, trên đầu thì có vết thương thấm máu sưng thành một cục, y phục không hề vừa người hiển nhiên là mượn từ người khác, không đậm phần trang điểm, không có kiểu tóc màu mè, trong lòng thì ôm cây trượng trúc..... cứ như vậy mà nói với hấn.

Thật sự, thật sự là, hấn ngay cả ý nghĩ trách cứ nàng cũng không có.

Dung nhan không ngay ngắn, căn bản là không hề coi trọng hấn.

Long Nhị trừng mắt nhìn cái cô nương mù mắt kia vừa cầu xin kết hôn xong liền căn môi vẻ mặt thấp thỏm, trong lòng khê hừ, cô mà cũng biết bất an ư? Còn tưởng rằng lá gan của cô cứng chắc như thiết giáp đá tảng đó chứ.

Hấn nhìn chằm chằm nàng, một hồi lâu thanh thanh giọng ho hai tiếng, hỏi:“Vì cái gì?”

“A?” Cư Mộc Nhi sững sờ.

Long Nhị trong lòng rất không thoải mái, cầu xin người ta kết hôn xong liền ngồi ngốc đó sao? Hấn “hừ” một tiếng, lại hỏi:“Tại sao ta phải cưới cô?”

“Bởi vì.....” Cư Mộc Nhi có chút nói bần khoản, rồi sau đó tựa hồ hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nói:“Ngài nói Lã chương quý một năm thay ngài kiếm tiền đủ mua hai mươi quán trà mà vẫn dư, mà ta mười năm sợ cũng ăn không hết nửa phần tiền bạc của một quán trà. Nhị gia tính toán tỉ mỉ vô cùng, nhất định có thể hiểu, thêm một mình ta, so với tổn thất một Lã chương quý đúng là có lời nhiều hơn.”

Lý do này rõ là.....

Lấy cớ như thế Long Nhị chỉ cảm thấy rất quen, đạo lý này cũng là hấn thường dùng, nhưng hấn tuyệt không thể rơi xuống hạ phong, hấn sẽ lấy nàng mới là lạ. Vì vậy hấn lại hỏi:“Cô có bao nhiêu đồ cưới?”

Lúc này Cư Mộc Nhi tỉnh táo ung dung, đáp lại có thứ tự:“Nếu là ta gả tới đây, Long Nhị gia một năm ít nhất có thể kiếm ra số tiền tương đương hai mươi quán trà, mười năm chính là hai trăm quán, hai mươi năm chính là bốn trăm quán. Một quán trà giá trị bao nhiêu tiền, Nhị gia khẳng định rõ ràng hơn so với ta. Ta tin tưởng số đồ cưới này, tuyệt không thua kém so với bất kỳ một thiên kim nhà giàu nào.”

Long Nhị bị chẹn họng một chút, nàng đúng là lấy lời của hấn mà đánh lại hấn, còn không ngừng nhắc nhở nếu hấn thiếu Lã chương quý sẽ mất bao nhiêu bạc.

Hừ, hấn là người coi trọng tiền bạc như vậy sao?

Được rồi, hấn đúng là loại người như thế, nhưng hấn cũng không phải là cái loại vì tiền bạc mà tùy tiện cưới vợ. Nếu là chỉ vì tiền, lúc trước từng có một nữ thành chủ nguyện ý tặng hấn nửa tài sản cả thành chỉ vì gả cho hấn kia, hấn còn không thèm cưới, nếu hấn thực là cái loại người đó, hiện tại còn đến phiên cái cô nương ốm tong teo không có mấy lượng mắt cũng không tốt này tới cầu hôn sao?

Vì vậy Long Nhị lại thay đổi vấn đề:“Cô có thể xem sổ sách không? Cô có thể gảy bàn tính không? Cô có bản lĩnh quản lý chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ sao?”

Cư Mộc Nhi mân miệng, trong lòng cũng có chút không thoải mái, nàng bị mù, hấn đang cố ý nhục nhã nàng sao? “Nhị gia chưa lập gia đình, nguyên lai là chọn trúng tiên sinh phòng thu chi và tiên sinh quản sự trong phủ sao?”

Ai u, mạnh miệng a!

Long Nhị giận quá hóa cười, hần nói: “Cô đột nhiên đã chạy tới cầu xin ta cưới cô, chẳng lẽ không nên nghĩ ra vài cái lý do để thuyết phục ta sao?”

Cư Mộc Nhi không kiên nhẫn đáp: “Nhị gia nghĩ sai rồi, ta đến không phải là để van cầu, trên thực tế, ta cảm thấy được ta đây là đang trao đổi điều kiện, để Nhị gia có thể lợi nhuận đại phát.”

“Cô là muốn nói, ta mới là người nên cầu xin sao?” Long Nhị quắc mắt trừng mi, cô nương mù mắt này nói chuyện thật là khiến cho người ta tức giận.

“Nhị gia cũng không cần cầu xin, giờ phút này nếu Nhị gia nói muốn cưới ta, ta tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Ta không những không cự tuyệt, ta còn giúp Nhị gia vì Lã chương quý rửa oan.”

Long Nhị lần này nheo mắt, hần ở trong nghề đàm phán đã nhiều lần, những vấn đề khó hơn nữa cũng đã gặp, nhưng chưa từng thấy qua người nào được tiện nghi lại còn khoe mẽ, chết vì sĩ diện mạnh miệng rồi lại quang minh chính khí chặn lời nói của người ta giống nàng như vậy.

Long Nhị mất hứng, đáp: “Cư cô nương, cô nghĩ thật là hay. Ta không muốn cưới cô, cũng không cần cô trợ giúp, Long phủ ta là cái thế lực gì? Phủ nha chỉ là nơi bày biện cho đẹp mắt thôi sao? Chân tướng vụ án kia rất nhanh liền có thể tra ra manh mối. Cho nên, Cư cô nương, tính toán của cô thật là quá kém.”

Giọng Long Nhị nói lời này thật không tốt, hần nhìn vẻ mặt của Cư Mộc Nhi từ từ cứng ngắc, thấy những ngón tay nàng nắm trượng trúc bởi vì dùng sức mà trắng bệch. Nàng mân chặt khóe miệng, dùng sức mở trừng hai mắt, Long Nhị không xác định được nàng có phải là muốn khóc hay không.

Cả người nàng dâng lên sự phẫn nộ cùng bi thương làm cho Long Nhị có chút hối hận, lời của hần vừa rồi có phải rất khó nghe hay không? Đúng là lời nói như bát nước hắt đi, không thể nào hốt lại.

Cả hai người đều lặng lẽ.

Một lát sau, Cư Mộc Nhi khàn khàn nói: “Quấy rầy.” Sau đó nàng vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

Lần này Long Nhị có chút nóng nảy, thanh âm nàng khổ sở làm cho hần thật không dễ chịu. Nàng cứ đi như vậy, không nói thêm cùng hần lời nào sao? Không đánh trả hần nữa sao?

Hần nhìn nàng đi ra ngoài, tốc độ của nàng nhanh hơn lúc đến, chỉ trong chớp mắt, nàng đã ra khỏi phòng, đi lên đường mòn. Long Nhị xuyên qua cửa sổ nhìn nàng, phát hiện không có người dẫn nàng, nàng lại có thể tự nhận ra đường được.

Mất thấy nàng càng đi càng xa, Long Nhị đứng ngồi không yên. Hần nhảy dựng lên, chạy nhanh ba bước gộp thành hai bước, đuổi theo nàng.

“Cư cô nương.” Hần gọi nàng.

Cư Mộc Nhi không có quay đầu lại, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nhị gia không cần đưa tiễn, ta nhận ra đường.”

Hần không nghi ngờ nàng nhận ra đường, hần đột nhiên hiểu được, lúc đến nàng đi chậm rãi là vì nàng yên lặng nhớ đường, cho nên lúc rời đi nàng lại có thể nhanh nhẹn rất nhiều. Nhưng vấn trọng điểm đề bây giờ không phải là khả năng nàng nhận ra đường, hần cũng không phải là muốn đưa nàng ra.

“Cư cô nương.” Long Nhị bước lên trước hai bước, nắm chặt trượng trúc của nàng. “Ăn xong điểm tâm rồi hần đi.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu, thanh âm lạnh lẽo: “Tạ ý tốt của Nhị gia, ta không tiện quấy rầy nữa.” Trên tay nàng thêm chút sức, lại rút không nổi trượng trúc ra, nàng nhún mảy, lại thêm lực kéo thêm hai cái.

Long Nhị nắm lấy trượng trúc, nhìn bộ dạng của nàng vẻ mặt tức giận, dốc hết khí lực nhưng lại phí công rút không được trượng trúc ra, trong lòng có chút buồn cười, hần lại nói: “Cùng ăn điểm tâm đi, ta muốn nhìn xem rốt cuộc cô ăn có nhiều hay không? Có thật là mười năm cũng ăn không hết số tiền của nửa quán trà của ta hay không?”

Cư Mộc Nhi sững sờ, nhưng tâm tình vẫn chưa chuyển tốt, nàng đứng bất động, Long Nhị lại kéo trượng trúc muốn dẫn nàng trở về. Hần nói: “Chuyện nói điều kiện thế này cũng giống như đàm phán mua bán.

Một cuộc đàm phán không thể đồng ý ngay với những gì người ta đề nghị được, tóm lại là phải vòng tới vòng lui, cuối cùng mới thống nhất điều kiện. Sao có thể giống cô như vậy, nói không được vài câu liền nổi giận dỗi đi, vậy làm sao có thể làm được việc?”

Cư Mộc Nhi không có đáp lời, nàng đang phân vân không biết Long Nhị là muốn tiếp tục trêu nàng hay thật sự nguyện ý nói chuyện với nàng. Nhưng giờ phút này hấn kéo nàng đi, nàng lại nguyện ý đi cùng hấn. Nam nhân này nói chuyện thì khó nghe, hành vi lại ác liệt, nhưng thật sự không có ý làm tổn thương nàng, tốt và ác, nàng nghĩ nàng cũng phân không rõ.

Hai người lại trở về sương phòng kia, gã sai vặt đã mang lên vài món điểm tâm nóng hổi. Cháo trắng rau dưa, còn có bánh bao.

Long Nhị đem các món ăn nói cho Cư Mộc Nhi biết, lại giúp nàng gấp bánh bao đặt ở trên cái đĩa trước mặt nàng, dùng đũa gõ cái đĩa phát ra tiếng, cho nàng biết rõ đồ ở đâu.

Cư Mộc Nhi tạ ơn, từ từ ăn. Long Nhị lại gấp chút thức ăn bỏ vào trong cháo cho nàng, đem cái muỗng đặt ở trong chén rồi nói cho nàng, Cư Mộc Nhi lại tạ ơn, mò tới, từ từ húp cháo.

Hai người lặng lẽ dùng điểm tâm, Cư Mộc Nhi ăn cũng vừa phải, nói cảm ơn, sau đó rầu rĩ ngồi yên không nói lời nào.

Long Nhị nhìn bộ dáng nàng thế kia thật là muốn gõ đầu nàng một cái, mới nói vài câu không như ý, nàng liền tỏ vẻ đáng thương như vậy sao. Hấn hắng giọng một cái, hỏi nàng: “Cô nói có biện pháp vì Lã chưởng quỹ rửa oan, là cái biện pháp gì, hãy nói ta nghe một chút.”

Cư Mộc Nhi không nói lời nào, Long Nhị nói xong cũng kịp phản ứng, cũng giống như lần trước tại trà trang, nàng nhất định là nghĩ nàng nói ra sẽ không có lợi. Vì vậy Long Nhị đổi lại vấn đề: “Nếu cô đã không thấy được bộ dáng của hung phạm, thì làm sao có thể nhận định không phải là do Lã chưởng quỹ gây nên?”

Lần này Cư Mộc Nhi đáp: “Tại phủ nha, ta nhân lúc nói chuyện với Lã chưởng quỹ, chạm tới y phục trên người hấn, hấn mặc chính là vải tơ trơn nhẵn, mà tên hung thủ kia, lại mặc áo vải bình thường. Còn nữa, trên người Lã chưởng quỹ có mùi hương, có lẽ trước lúc đến đang niệm kinh hoặc là đánh đàn..... Ừ, tóm lại, ta là muốn nói, mùi trên người hấn không giống với hung thủ kia.”

Long Nhị kinh ngạc, lúc nàng thân trong hiểm cảnh, lại còn có thể ghi nhớ những chi tiết này. Cư Mộc Nhi lại nói: “Ta còn có những manh mối khác, ta có thể tìm được hung phạm.”

Long Nhị nhìn nàng một hồi, hỏi: “Cô biết rõ manh mối này giúp ích rất nhiều, vì cái gì không ở trên công đường nói cho phủ doãn đại nhân?”

Cư Mộc Nhi cúi đầu xuống không nói lời nào.

Long Nhị còn nói: “Cô có biết việc cô gạt những thứ này, Lã chưởng quỹ không duyên cớ bị hàm oan mơ hồ không tính, hấn bị nhốt ở trong lao đó, lại phải không vì lý do gì mà chịu bao nhiêu đau khổ hay không?”

Cư Mộc Nhi cắn môi, không nói chuyện, nhưng ngón tay nàng nắm chặt trượng trúc đang tiết lộ tâm tình của nàng.

Long Nhị thở dài, lại hỏi: “Nếu không phải ta nguyện ý cưới cô, có thật cô sẽ để mặc Lã chưởng quỹ chết trong oan uổng mơ hồ hay không?”

Cư Mộc Nhi chần động, nàng ngẩng đầu, dùng cặp mắt không còn thấy vật kia đối mặt với hai mắt Long Nhị: “Nếu Nhị gia không đáp ứng, ta cũng sẽ đem hết thấy nói cho phủ doãn đại nhân.”

“Nếu nói như vậy, đồ cưới để ta cưới cô cũng không còn nữa rồi.”

“Dù sao Nhị gia đã nói là sẽ không cưới ta.” Cư Mộc Nhi nhếch miệng, hiển lộ một chút tính trẻ con. “Nhị gia nguyện ý cho Lã chưởng quỹ biết rõ Nhị gia không muốn lấy vợ để giúp hấn, nhưng ta lại không muốn Lã chưởng quỹ cảm thấy ta chưa đạt mục đích liền thấy chết mà không cứu.”

Long Nhị cười cười: “Nói như vậy, ta lại trượng nghĩa không bằng cô.”

Cư Mộc Nhi gật gật đầu, ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười. Nàng có tư tưởng xấu đến buộc hẳn cưới nàng, hẳn không có đáp ứng, vốn là nên bực tức thù hận không còn lời nào để nói, không hiểu sao cuộc nói chuyện giữa hai người lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nàng nhin không được nói một câu nàng giấu ở trong lòng thật lâu. “Nhị gia, kỳ thật một cô gái yếu đuối, cũng vẫn có lòng hiệp nghĩa.”

Long Nhị sững sờ, không có hiểu được lời này có ý gì, Cư Mộc Nhi lại đứng lên, nói: “Đa tạ Nhị gia khoản đãi, ta không quấy rầy nữa.”

“Đợi một chút.” Long Nhị gọi nàng. Cư Mộc Nhi sững sờ, đứng yên.

Long Nhị nói: “Cô ngồi xuống.” Cư Mộc Nhi ngồi xuống.

Nhưng Long Nhị lại không nói gì cả, Cư Mộc Nhi khó hiểu, đành phải ngồi chờ.

Nàng cũng không biết giờ phút này trong lòng Long Nhị rất giãy giụa. Hẳn do dự không yên, hẳn xác thực là không muốn lấy vợ, đúng là hẳn cũng biết, từ lúc Cư Mộc Nhi đem điều kiện ra, nàng sẽ không lại đến cầu xin hẳn cưới nàng, nàng không đến cầu xin hẳn, không cùng hẳn đấu võ mồm, hẳn lại mất rất nhiều niềm vui thú.

Hơn nữa nàng vì cái gì mà đột nhiên muốn gả cho người ta? Nàng có chuyện gì khó xử sao? Hẳn không đáp ứng cưới nàng, không phải nàng sẽ tìm người khác để gả sao? Nếu nàng gả cho người khác, không phải hẳn sẽ khó gặp được nàng, không thể chộc nàng chơi sao?

Long Nhị suy nghĩ bần khoản, đột nhiên hỏi: “Cư cô nương, lần trước tại trà trang, cô nói cô có biện pháp có thể kiếm lại bạc cho việc xây dựng mái che kia cho ta, là cái biện pháp gì?”

Cư Mộc Nhi rất bất ngờ khi nghe hẳn hỏi cái này, nhưng vẫn đáp: “Ý của ta là, trong kinh thành, người đại phú đại quý giống như Nhị gia không ít, tiền không phải là vật hiếm có xài không hết, cho nên thứ bọn họ muốn là danh tiếng cùng quyền lực. Đường đông là là phố xá thương mại trọng yếu nhất trong kinh thành, nếu xảy ra việc sửa phố lớn như vậy, chỉ cần khéo thi danh mục, nên sẽ có những nhà giàu nguyện ý bỏ tiền lưu danh,”

Long Nhị nhin không được mỉm cười, manh nữ này a, cũng biết nàng rất thú vị. Có thể suy nghĩ giống như hẳn, nói chuyện với nàng thật sự là một chút giống như tán gẫu.

“Việc cưới cô làm vợ này, ta phải hảo hảo suy nghĩ một chút.” Long Nhị vừa nói xong lời này, Cư Mộc Nhi trừng to mắt giật mình ngẩn đầu.

Nét mặt của nàng làm cho Long Nhị cười, hẳn nói: “Bất quá cô vẫn phải có một lý do thuyết phục ta, cô gả tới đây, thì có tác dụng gì với ta?”

Vấn đề này rất thực tế, cũng là muốn cố ý khó xử nàng. Cư Mộc Nhi cau mày hơi nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ, nàng biết rõ nàng phải nói một cái đáp án làm cho Nhị gia vui vẻ.

Nàng suy nghĩ hồi lâu, đáp: “Ta có thể cùng Nhị gia giải buồn.” Đáp án vừa hàm hồ vừa cụ thể, làm cho Long Nhị cười lên ha hả. Nàng lại còn biết rõ nàng có thể giải buồn cho hẳn sao.

Long Nhị cảm thấy tâm tình trở nên phi thường tốt, hẳn tựa lưng vào ghế, nhìn Cư Mộc Nhi, cảm thấy gương mặt đó bắt đầu trở nên hết sức thuận mắt.

Hẳn lại hỏi: “Vậy cô hãy nói một chút xem, vì cái gì mà cô muốn gả cho ta?”

Vì cái gì?

Bởi vì Nhị gia bộ dạng anh tuấn, bởi vì Nhị gia có nhiều tiền, bởi vì Nhị gia rất khôi hài, bởi vì Nhị gia kinh doanh giỏi, bởi vì Nhị gia võ nghệ cao.....

Những lời nói buồn nôn kiểu đó, Cư Mộc Nhi cảm giác mình nói không nên lời.

Nàng kìm nén nửa ngày, rốt cục nói ra được một câu: “Bởi vì, ta chính là muốn gả cho ngài!”

13. Chương 13: Chuyện Đính Hôn Hình Như Có Động Tĩnh

Long Nhị ghen hằn một hơi trong cổ họng, phải ho khan vài cái mới thuận khí.

Nàng thật sự là, thật sự là, khẩu khí thật lớn!

Chính là muốn gả cho hần!

Lời nói này thật sự, thật sự là, không hiểu sao lại làm cho trong lòng hần thư thái như vậy. Nàng thật đúng là tạo cho hần niềm vui, làm cho hần vui vẻ a.

Long Nhị ngoác rộng miệng cười. Nàng là một manh nữ, chỉ cần không lên tiếng, hần có thể tự do tại trước mặt nàng hiển lộ ra các loại vẻ mặt.

Long Nhị cảm thấy như vậy rất tốt, hần không cần phòng bị cũng có thể che dấu chính mình, có thể tùy ý trêu chọc nàng, mà phản ứng của nàng vẫn luôn thú vị như vậy. Ngắm lại càng cảm thấy vui vẻ, Long Nhị nhin không được tiếp tục cười.

Cư Mộc Nhi trừng mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt mờ mịt. Sau khi nàng nói câu nói kia xong, Long Nhị gia liền thấy không nói gì, ngược lại có một luồng không khí quỷ dị chạm tới mặt, đây là có chuyện gì?

Qua thật lâu sau, Long Nhị rốt cục cảm thấy vui vẻ đủ rồi. Hần hắng giọng một cái, gọi Lý Kha tiến đến, nói:“Đám thám tử bên kia, cho bọn họ tập trung theo dõi Chu Trần thị kia, người nào tiếp xúc với bà ta mọi người cũng không tha, có bất kỳ dấu vết nào bất thường cũng phải báo tới đây.”

Lý Kha đáp, lĩnh mệnh mà đi.

Cư Mộc Nhi trừng mắt biểu hiện ra kinh ngạc, trong lòng Long Nhị có chút đắc ý nho nhỏ, nói:“Mắt cô không thể nhìn được, có thể phán đoán đơn giản là dựa vào xúc giác, khứu giác cùng thanh âm, cô vừa mới nói biết rõ Lã chương quý không phải là hung thủ, là vì sờ được xiêm y của hần cùng với ngửi thấy được mùi hương trên người hần, bởi vậy có thể thấy được, cô cũng không có nghe được âm thanh của hung thủ. Hôm nay ở trên công đường, ngoại trừ nha dịch kia và Lã chương quý, chỉ có một người tiếp xúc với cô, khiến cô có thể sờ được hoặc là ngửi được, người nọ chính là Chu Trần thị. Cô cần sờ sờ xiêm y của Lã chương quý mới có thể phán định hần là không phải là hung phạm, nói cách khác cô trên công đường cũng không biết hung thủ là ai, mà cô nói cô còn có manh mối, manh mối kia hơn phân nửa có quan hệ đến Chu Trần thị.”

Long Nhị nhìn vẻ mặt Cư Mộc Nhi, biết mình đã đoán đúng. Hần cười hỏi:“Cô nói xem, ta có thông minh hay không?”

Cư Mộc Nhi ở trong lòng thở dài, ngài là Long Nhị gia có khả năng hô phong hoán vũ trên thương giới nha, muốn người ta khen một cái ngài mới cam tâm sao? Nàng biết nghe lời phải, phụ họa đáp:“Thông minh, thông minh, Nhị gia thật sự là cơ trí.”

Long Nhị cười ha ha, nhìn vẻ Cư Mộc Nhi khen hần như là một việc phải cố mà làm, hết lần này tới lần khác còn muốn bày làm ra bộ dạng thành khẩn, thật sự có ý tứ.

Hần tiếp tục trêu chọc nàng, duỗi ra bàn tay nắm lấy bàn tay nàng đang nắm trụng trúc, hỏi:“Ta đây thông minh như thế, cô có muốn gả cho ta không?”

Bàn tay của hần to lớn mà ấm áp, xuyên qua bàn tay Cư Mộc Nhi có chút phát lạnh, làm cho nàng cảm nhận được một loại cảm giác không nói ra được. Nàng dùng sức rút tay lại nói một chữ:“Muốn!”

Nụ cười của Long Nhị từ từ đọng lại tại khóe miệng, bởi vì hần nhìn ra nàng là nghiêm túc, phi thường nghiêm túc.

Nàng thật sự muốn gả cho hần, không phải vì hâm mộ tài mạo của hần, không phải vì kính ngưỡng thanh danh của hần, không phải vì nhìn trúng địa vị của hần..... Trên thực tế, Long Nhị căn bản không biết quá trình hai người bọn họ quen biết đụng chạm nhau như vậy, nàng có thể sinh ra cái dạng tình cảm gì đối với hần, huống chi tình cảm đó còn phải khắc sâu đến mức nàng muốn gả cho hần.

Cho nên trọng điểm không phải là nàng muốn gả cho hắn, trọng điểm là nàng muốn gả cho một người. Mà hắn chưa lập gia đình, lại vừa vặn có nhiều chuyện khiến hắn xuất hiện cùng nàng như vậy, nàng cảm thấy có thể dùng điều kiện kia đến trao đổi.

Long Nhị bình tĩnh lại, hắn còn đang nắm tay của nàng, nàng không có tránh đi, mặc hắn nắm. Tay của nàng lạnh lạnh. Sợ lạnh như vậy, khó trách nàng ăn mặc dày hơn so với người khác như vậy.

Hắn nắm tay của nàng, cảm giác tay của nàng trong lòng bàn tay của mình từ từ ấm áp lên.

Mặt của nàng hướng về phía hắn, nét mặt của nàng có chút bất an, vừa lo sợ không yên lại tràn trề mong đợi. Ánh mắt của nàng trong suốt, đáng tiếc không có nhiều thần thái, với Long Nhị mà nói, thật là bộ dáng tiểu tội nghiệp.

Hắn tức khắc cảm thấy trong lòng mềm nhũn, hắn sớm quên hết chính mình đã dạy dỗ Lý Kha không thể bị nữ nhân đáng thương mê hoặc, nhưng chính hắn hiện tại chính là bị mê hoặc mất rồi.

Hắn biết rõ nàng còn có bí mật, nhưng hắn muốn làm thỏa mãn ước nguyện của nàng, cưới nàng!

Thay vì đem cơ hội này cho người khác, khiến cho mình không vui, không bằng liền cưới nàng đi. Dù sao, cũng chỉ là nhiều hơn một đôi đũa ăn cơm mà thôi. Dù sao, nàng thú vị như vậy, về sau có thể giữ ở bên người ngày ngày chọc nàng chơi. Dù sao, cũng chính là muốn đem nàng cưới vào nhà không thể để cho người khác chiếm lợi được.

“Ta cưới nàng.”

Long Nhị vừa nói lời này ra, trên mặt Cừ Mộc Nhi lập tức hiện ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, vẻ mặt kia, giống đột nhiên tách ra mắt sáng quang hái đến.

Long Nhị lại nói: “Nàng với cha nàng trở về trước, ngủ một giấc thật tốt. Đến buổi chiều ta sẽ đến tìm nàng, chúng ta cùng đến phủ nha, đem những manh mối về vụ án thương nghị thật kỹ với phủ doãn đại nhân. Nàng không nhìn thấy hung thủ, nói miệng không bằng chứng, hắn là phải có bằng chứng rõ ràng mới có thể tra ra hung phạm đền tội. Chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp, cứu Lã chương quý ra, như thế nào?”

“Tốt.” Cừ Mộc Nhi đáp, rốt cục cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Long Nhị kéo nàng đứng lên, đưa nàng đến tiền đường. Trên đường hai người lẳng lặng không nói chuyện, Cừ Mộc Nhi trong lòng buồn lòng, lập tức cảm thấy bắt đầu buồn ngủ, mắt mờ màng bắt đầu vừa đi vừa ngủ gà ngủ gật.

Long Nhị đứng dừng khấn vải quần trên đầu nàng nói: “Nàng còn chưa có hỏi ta hôn kỳ định như thế nào?”

“A?” Cừ Mộc Nhi có chút giật mình: “Thế hôn kỳ định như thế nào?”

“Ta chỉ mới đáp ứng cưới nàng, còn chưa định hôn kỳ, nàng không sợ ta đổi ý sao?”

Cừ Mộc Nhi dụi mắt lẩm bẩm: “Chỉ nghe người ta nói Nhị gia hẹp hòi, chưa từng nghe nói Nhị gia nói không giữ lời. Ta tin tưởng Nhị gia.”

Lần này Long Nhị túm lấy trượng trúc của nàng: “Ta đây cũng có thể tính là vị hôn phu của nàng, làm sao nàng có thể cùng người ngoài châm chọc ta như vậy?”

Cái từ vị hôn phu này đâm vào Cừ Mộc Nhi một ít, nàng tỉnh lại, nghiêm túc đáp: “Ta rõ ràng là khen Nhị gia trọng lời hứa thủ tín, nào có nói là Nhị gia không tốt?”

“Vậy nàng nói, nghe người ta nói Nhị gia hẹp hòi là có ý gì?”

“Chính là người khác nói, không phải là ta nói.”

“Người khác nói nàng cũng không được nghe.”

Cừ Mộc Nhi trong lòng ai oán, đành vuốt lông cho Long Nhị xuôi xuống: “Nhị gia nói rất đúng đây, lần tới ta sẽ không nghe.”

Hai người cứ như vậy một đường chân bước miệng nói vài chuyện vô thưởng vô phạt mà ra đến tiền đường, Cự Thắng ở đó đã sớm đợi đến chịu không nổi phiền, điểm tâm đều đã ăn ba vòng, chống bụng khinh khất. Thấy Cự Mộc Nhi đến, vội vàng bước nhanh ra đón. “Tại sao sờ một cái cảm mà lại lâu như vậy?”

“Nhị gia mời con ăn điểm tâm.”

“A, nha.” Cự phụ lập tức sinh hảo cảm hơn đối với Long Nhị. Buổi sáng tinh mơ tới quấy rầy, hấn chẳng những không tức giận, trái lại còn mời điểm tâm, thật sự là so với lời đồn đãi bên ngoài thì tốt hơn nhiều lắm.

Cự phụ hướng Long Nhị cảm tạ, mang theo nữ nhi rời đi.

Sau khi nhìn xe ngựa hai cha con Cự Mộc Nhi đi khuất, Long Nhị nhanh chóng đi về hướng chủ viện, hấn quyết định nghỉ một lát, đợi cơm trưa xong thì sai người sang phủ nha bên kia dâng bái thiếp, xé chiếu đi bái phỏng Khưu Nhược Minh.

Hấn nằm chết dí trên giường, đem những chuyện xảy ra duyệt qua một lần. Chợt nhớ tới cái chuyện hôn sự gì kia, có rất nhiều chuyện cũng không có rành a. Đồ cưới, sinh lễ, ba sách sáu lễ tốn bao nhiêu bạc, mời bà mối tốn bao nhiêu bạc, lễ vật, yến khách, chọn mua vật dụng.....

Rõ ràng hấn không nên đáp ứng cưới nàng, chuyện này thật sự là quá không giống phong cách hấn làm việc. Hấn vẫn nên mau chóng tính toán, không có thể chịu thua thiệt, số tiền này phải mau chóng kiếm trở về mới được.

Long Nhị chỉ ngủ một canh giờ liền đứng lên thu xếp vài chuyện. Đầu tiên là kêu Lý Kha báo cáo cho hấn xem những thám tử bên kia có chút những tiến triển gì, rồi sau đó lại kiểm một quản sự tạm thời quản lý việc làm ăn của trà trang, Lã chương quỹ không có ở đây nhưng việc làm ăn của trà trang lại không thể loạn. Sau đó hấn phái người đến phủ nha dâng bái thiếp, lại tìm người đi hỏi thăm gần đây Cự Mộc Nhi bên kia đã xảy ra những chuyện gì.

Đợi ăn xong cơm trưa, hấn lại xem hồ sơ một lúc, lúc này mới kêu chuẩn bị xe ngựa, hấn muốn đến quán rượu Trụ Trạch đón Cự Mộc Nhi.

Kết quả đến đó, giải thích rõ với Cự phụ mục đích đến, lại phát hiện Cự Mộc Nhi vẫn chưa có rời giường. Cự phụ vẻ mặt đau lòng cầu nhàu: “Khuê nữ nhà ta sau khi bị manh mất hai năm trước, thân thể vẫn không tốt, tối hôm qua đã bị kinh hải, lại bị thương, hoảng hốt cả đêm không ngủ. Thời điểm sáng sớm vừa về đến nhà liền nằm xuống, đến bây giờ cũng không tỉnh, gọi con bé rời giường ăn cơm nó cũng không muốn ăn, chỉ muốn ngủ. Thuốc này ta đã phải hâm nóng cho con bé mấy lần rồi.”

Long Nhị gật gật đầu, xin Cự phụ lại vào xem một chút. Cự phụ tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng trên đường con gái trở về cũng nói buổi chiều Nhị gia sẽ đến đón nàng, dặn ông nhất định phải gọi nàng dậy, ông cũng không nên làm trái với ý muốn của con gái.

Long Nhị đợi một hồi lâu, mới thấy Cự phụ dẫn Cự Mộc Nhi ra. Nàng ngủ được một giấc, nhưng thần sắc lại như có bệnh nặng hơn, Long Nhị nhíu mi đến sờ trán của nàng: “Tại sao nàng nóng như vậy? Sau khi trở về đã uống thuốc chưa?”

“Rồi.” Cự Mộc Nhi hữu khí vô lực. Cự phụ gấp rút đi lấy thuốc đang hâm ở trên lò than bưng lại: “Nhưng cử trư vẫn chưa có uống.”

Cự Mộc Nhi tiếp lấy cái chén, đầu mày cau lại, nâng chén nhẹ nhàng uống, khuôn mặt nhăn nhó vì đắng, thấy vậy Long Nhị nhíu mày.

Cự Mộc Nhi uống thuốc, hữu khí vô lực hướng về phía Cự phụ nói: “Nhị gia, chúng ta đi thôi.”

Long Nhị giận dữ, này là đang hướng ai kêu Nhị gia đó, hấn tự tay kéo mặt Cự Mộc Nhi quay lại: “Ta ở chỗ này.”

“A, Nhị gia chúng ta đi thôi.” Cự Mộc Nhi sưng sờ lập lại lần nữa, bệnh mơ màng, khôn khéo mạnh mẽ trước kia một chút cũng không còn.

Đều đã như vậy còn đi cái gì mà đi!

Trong lòng Long Nhị mất hứng. Hấn vốn muốn nói đợi vài hôm nữa lại đến đón nàng, nhưng lại không chịu được, Cư phụ này không biết chiều cổ người khác, nào có người nào chăm sóc bệnh nhân mà cứ để bệnh nhân ngủ li bì không uống thuốc không ăn cơm .

Long Nhị quyết định này Cư Mộc Nhi về sau thuộc về hấn quản. Hấn kéo nàng đứng lên, nói:“Đi thôi, ta trước dẫn nàng xem đại phu đi, sau đó ăn cơm nghỉ ngơi. Phủ doãn bên kia trước tạm thời không đi.”

Cư phụ ngậy ngốc hồ hồ ở phía sau đi theo, mắt thấy Long Nhị ôm Cư Mộc Nhi lên xe, phu xe “giá” một tiếng, xe ngựa chậm rãi chạy đi, Cư phụ giống như mới phản ứng kịp. Ông đuổi theo phía sau lớn tiếng kêu:“Nhị gia, Mộc nhi đã gặp đại phu, cũng đã có thuốc rồi.”

Đúng là không người nào để ý đến ông, xe ngựa cũng không ngừng, đi thẳng.

Cư phụ gãi gãi đầu, cũng không biết người ta có nghe hay không. Long Nhị không đến phủ doãn đại nhân, vậy tại sao còn muốn đón nữ nhi đi a?

Hơn nữa, vì sao mà giữa Long Nhị gia và nữ nhi, dường như bộ dạng rất thân cận a?

Chẳng lẽ phát sinh chuyện gì, mà người cha như ông không biết?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-lan-ga>